

புடபு

உளற்று: 2 | நதி: 8 | டிசம்பர் 2019 | திங்களிதழ்

ISSN : 2582-4015

தகவ

www.padaippu.com

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

நிலம் கொத்திப் பறவை

கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப் போட்டி கவிதைத் தொடரில்
மூன்றாம் பரிசு பெற்ற
படைப்பாளி அன்றிலின்
அவர்களைப் பாராட்டி மகிழ்ச்சிறோம்

கவிக்கோ
பிறந்தநாள்
பரிசுப்போட்டி-2019
★ முடிவுகள் ★

நகுலனிமிருந்து
விக்ரமதித்துனுக்கு...
- கடிதங்களின் தொகுப்பு

மகாகவியின்
பெண் சித்திரம்
செல்லம்மாள் பாரதி
- ஸ்ரீகா

காசிஸ் மண்ணின்
'சூல்' - சோ.தர்மன்
- க.சோ.திருமாவளவன்

www.padaippu.com
கவிஞர் யுமா வாகதி
(நடுவர்)

நிலம் கொத்திப் பறவை
என்ற கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப் போட்டி கவிதைத் தொடரில்
மூன்றாம் பரிசு பெற்ற
படைப்பாளி அன்றிலின்
அவர்களைப் பாராட்டி மகிழ்ச்சிறோம்

www.padaippu.com
கவிஞர் யுமா வாகதி
(நடுவர்)

நிர்வாக ஆசிரியர்:
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர்:
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு:
சகா (சலீம் கான்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்

தலைமை நிருபர்:
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு:
முனைவர் கோ.நித்தியா
ஸ்டெல்லா தமிழரசி
தமிழ் தாசன் இரவிக்குமார்

முதன்மை வடிவமைப்பாளர்:
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு: ஜசக்

ஓவியக் கலைஞர்கள்:
அழ.ரஜினிகாந்தன்
அன்பழகன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப
வேண்டிய மின்னஞ்சல் முகவரி:
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி:
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்,
கூத்தப்பாக்கம்,
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002
✉ admin@padaippu.com
☎ 9489375575

நேர்காணல்கள் மற்றும்
கட்டுரையாளர்களின் கருத்துக்கள் அவரவர்
கருத்துக்களே. கதை மற்றும் கவிதைகளின்
கருத்துக்கள் கற்பனையே. படைப்பு தகவு
மின்னிதழின் கருத்துக்கள் அல்ல.

- தலையங்கம் - பக். 04
- கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டி-2019
முடிவுகள் - பக். 06
- நகுலனிடமிருந்து விக்ரமாதீத்யனுக்கு..
- கடிதங்களின் தொகுப்பு - பக். 19
- சாவி (எ) சா.விஸ்வநாதன்
- முகம்மது பாட்சா - பக். 25
- தேநீர் சாலை
- கரிகாலன் - பக். 31
- கீழடி - தமிழின் தாய்மடி
- கடையநல்லூர் பென்ஸி - பக். 34
- மகாகவியின் பெண் சித்திரம்
செல்லம்மாள் பாரதி
- ஸ்ரீகா - பக். 38
- கரிசல் மண்ணின் 'சூல்' - சோ.தர்மன்
- வீரசோழன் க.சோ. திருமாவளவன் - பக். 41
- இலக்கு தொடும் சிறகுகள்
- பாரதிமோகன் - பக். 44
- ஓல்கா நவோஜா டோகர்சுக்
- தா. ஜோ. ஜுலியஸ் - பக். 47
- உலக சினிமா ஒரு பார்வை
- கவிஜி - பக். 50
- சாதனையின் ஏக்கம் தீராத ஓர் கவி
- சி.கருப்பசாமிபாண்டியன் - பக். 53
- எளிய மனிதர்களின் உரையாடல்கள்
- ப. மணிகண்டன் - பக். 62

• திரைப்படங்களில் இலக்கியம்

- சு.சுசித்ரா - பக். 63

சிறுகதைகள்

• அதியமானும் ஓளவையும்

- பிரேமபிரபா - பக். 28

• கருத்தம்மாள்

- பொ.திராவிடமணி - பக். 54

கவிதைகள்

• நீ துளையிட்ட எனது புல்லாங்குழல் - 15

- ஜின்னா அஸ்மி - பக். 43

• ஊர்மிளை

- அழ.ரஜினிகாந்தன் - பக். 59

தலையாங்கம்

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' இருபதாம் மின்னிதழ் உங்கள் கண்முன் விரிந்துபரந்திருக்கிறது. திரும்பிப் பார்க்கிறோம்..

2019 நெடுக 'தகவு' மேற்கொண்ட பயணம் தனித்தடம் பதிக்கும் வகையில் அமைந்திருக்கிறது. பல்வேறு இலக்கிய வகைமைகளின்கீழ் சிறந்த படைப்புகளைப் பிரசுரித்ததின் வாயிலாக இலக்கிய உலகிற்குத் தன்னாலான பங்களிப்பைத் தகவு ஆற்றியிருக்கிறது.

இலக்கிய ஆளுமைகளின் நேர்காணல் தகவின் தனிச்சிறப்பு மிக்க பகுதியாய் ஒளிர்ந்துவருகிறது. இந்த வருடம் தமிழின் மாகவி விக்ரமாதியனுடன் தொடங்கிய நேர்காணல் அரிய பல கருத்துக்களை இலக்கிய உலகில் பதிவு செய்திருக்கிறது.

இலக்கியக் கட்டுரைகளே தகவின் பெரும்பகுதியாய் அமைந்துள்ளன. இலக்கிய உலகிற்குள் ஆழ்ந்துபோய் அகழ்ந்தெடுத்துக் கண்ட மெய்களைக் கூறும் 'அகழ்வும் நிகழ்வும்'; நோபல் பரிசு பெற்ற படைப்பாளர்களின் தனித்திறன்களை விரிவாய்ச் சுட்டிக்காட்டும் 'இலக்கியத்தின் தோரணவாயில்'; தமிழ் உலகம் அறியவேண்டிய சிற்றிதழ் ஆளுமையான சுகன் குறித்த பலரது அனுபவத் தொகுப்பு; தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் தீராத் தமிழுணர்வுடன் இயங்கிவரும் தமிழ் அமைப்புகள் குறித்த 'இலக்கிய இயக்கம் அறிமுகம்'; பலரும் அறியவேண்டிய இலக்கியச் சாதனைகள் நிகழ்த்திய சான்றோர்களுடனான 'சந்திப்பு'; தமிழ் கற்றுத் தரணியில் மிளிர்வோரின் வாழ்க்கைப் பயணமாகக் 'கற்றது தமிழ்' எனப் பல்வேறு பகுதிகள் தகவில் வெளிவந்து வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளன.

சமீபமாக, எழுத்தாளர் கரிகாலன் தன் எண்ணங்களின் உணர்வோவியமாக எழுதும் 'தேநீர் சாலை'; தமிழரின் ஆதிப் பெருமையை அகில உலகம் அறியச் செய்யும் தொல்லியல் ஆராய்ச்சி குறித்த 'கீழடி'; நல்ல திரைப்பட ரசனை கொண்டோருக்கான அறிமுகமாக 'உலக சினிமா' போன்ற தொடர்கள் தொடங்கப்பட்டுச் சிறப்பான பாராட்டுதல்களைப் பெற்றுவருகின்றன.

தகவு எப்பொழுதும் நூல் குறித்த விமர்சனங்கள், திறனாய்வுகள், அறிமுகங்கள் ஆகியவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்துவருகிறது. படைப்புப் பதிப்பகம் வாயிலாக நூல்கள் வெளியிட்ட படைப்பாளிகளின் பதிவாக 'நூல் எழுந்த கதை' அமைந்தது. இலக்கியத்தை உள்ளார்ந்து வாசித்த இளைஞர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் மாணவர் பக்கமான 'நான் வாசித்தேன்'; தமிழால் வெற்றிகள் குவிக்கும் மாணவர்களின் அனுபவப் பக்கமான 'சென்றேன் வென்றேன்' என்ற பகுதிகள் தொடர்ந்து வெளிவந்து தமிழகத்தின் பல்வேறு மாணவச் சாதனையாளர்களை அடையாளம் காட்டியுள்ளன. அவ்விதத்தில் நம் இதழில் மாணவர் கட்டுரையாக எழுதப்பட்ட பயண இலக்கியத் தொடர் மின்னூலாகி நம்மை மகிழ்ச்சியடையச் செய்துள்ளது.

அந்தந்த மாத முக்கிய நாட்களை மையமிட்டும் படைப்புகள் வெளியிடப்படுகின்றன. மகளிர் தினத்தை முன்னிட்டு மார்ச் மாத இதழ் பெரும்பாலும் மகளிரின் படைப்புகளுடனும் மகளிர் குறித்த படைப்புகளுடனுமாக வெளிவந்தது.

சிறுகதைகளில் தொன்மம் சார்ந்து எழுதப்பட்டவைக்கு முன்னுரிமை தந்து பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் தமிழ்த் தொன்மங்களுடன் உலகத் தொன்மங்களும் சிறுகதைகளாய் உருப்பெற்றுள்ளன. சிறுகதைப் பொருண்மைகள்... வரலாற்றுடன் சமகாலத்தை இணைத்தன, பெண்நிலை பேசியன, கிராமப் பின்னணியில் எழுந்தன, மனிதர்களின் உள்ளுணர்வினை உணர்த்தின, சமூக நிலை குறிப்பிட்டன எனப் பல்வேறு நிலைகளில் அமைந்துள்ளன. இச்சிறுகதைகள் ஒரு பக்கம் முதற்கொண்டு தொடராகவும் வெளியிடப்பட்டன. தமிழின் மிகச் சிறந்த சிறுகதைகள் 'காலம் கடந்த காவியம்' என்ற பெயரில் நினைவூட்டப்பட்டன.

படைப்புக் குழுமம் கவிதைக்கான தனித்துவங்களை உணர்ந்த குழுமம். தகவு இதழில் வெளிவந்த கவிதைகள் அனைத்துமே நவீனத்துக்கு நல்ல முகவரி சொன்ன கவிதைகள். படைப்பு முகநூல் குழும நண்பர்களின் கவிதைகளே பெருமளவில் இதழில் இடம்பிடித்தன. கவிச்சித்திரம், படைப்புலகம் என்ற பகுதிகளில் வெளிவரும் கவிதைகளோடு கலல் கவிதைத் தொடரும் ஊர்மிளை என்னும் இதிகாசக் கவிதைத் தொடரும் இணைந்து வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன. பிற மொழிகளிலிருந்து தகுந்த முறையில் மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்ட கவிதைகளும் இதழை அவ்வப்போது அலங்கரித்தவண்ணம் இருக்கின்றன.

மேலும் சிறப்பாக இந்த ஆண்டில்தான் ISSN எண்ணுடன் இதழ் வெளிவரத் துவங்கியுள்ளது.

இந்த இதழில் கவிச்சித்திரம், படைப்புலகம் பகுதிகளுக்குப் பதிலாகப் படைப்புக் குழுமத்தால் நிலம்கொத்திப் பறவை என்ற பொருண்மையில் நடத்தப்பட்ட 'கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டி'யின் முடிவுகளும் பரிசு பெற்ற கவிதைகளும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. கவிதையுடன் சான்றிதழையும் இணைத்துத் தரும் புதிய முயற்சியையும் மேற்கொண்டுள்ளோம்.

பயன் நோக்காமல் தகவிற்குப் பேராதரவை நல்கிவரும் நலஉள்ளங்கள், பெருஞ்சான்றோர்களை வணங்கி எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

இன்னும் இன்னும் ஏராளமாய்ச் செய்யத் துடிக்கிறது 'தகவு'.

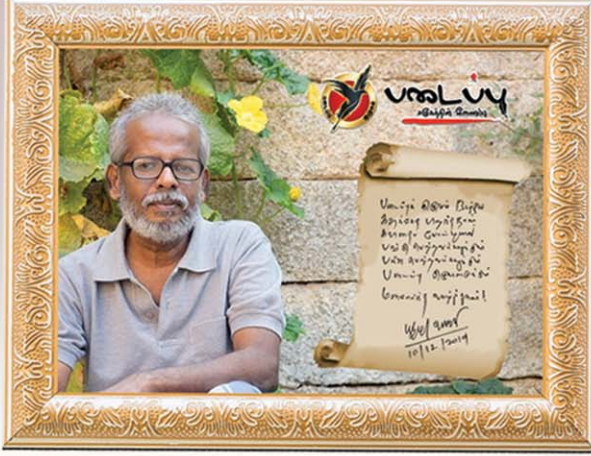
வாருங்கள்.. 2020ஆம் ஆண்டில் இணைந்து செயல்படுவோம்.

நன்றி.

- ஆசிரியர் ■

கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டி - 2019 முடிவுகள்

நமது படைப்பு குழுமம் படைப்பாளிகளைத் தொடர்ந்து ஊக்குவித்துவருவதைத் தன் கடமையாக எண்ணிச் செயல்படுகிறது. ஊக்குவிப்போடு மட்டுமல்லாமல் அடுத்த நிலையாக.. ஒவ்வொரு ஆண்டும் சிறந்த கவிதைகளுக்கான பரிசுப்போட்டி நடத்திப் பணப் பரிசுகள் வழங்கவும் திட்டமிடப்பட்டது. அதன்படி கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் பிறந்தநாள் விழாவில் இத்திட்டத்தைத் தொடங்க எண்ணம் கொண்டு... 2016 ஆம் ஆண்டு கவிக்கோவை அணுகியபோது... வியப்பு மேலிட.. "எனக்குப் பிறகும் தொடர்ந்து நடத்துவீர்களா...?" என்று கேட்டார்.. துணுக்குற்றோம். பின் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு... "கண்டிப்பாக நடத்துவோம்..." என்று வாக்குறுதி அளித்தோம். நம் உறுதி கண்ட கவிக்கோ அவர்கள்... வியந்தார்... நெகிழ்ந்தார்... மகிழ்ந்தார்...!

ஆனால் இரண்டாம் ஆண்டு போட்டி நடந்தபோது இப்பூவுலகை விட்டு மறைந்திருந்தார்.

கவிக்கோவிடம் வாக்குறுதி அளித்தபடி நாம் கவிதைப் போட்டிகளைத் தொடர்ந்தோம். இதோ.. நான்காம் ஆண்டாகக் 'கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப் போட்டி 2019' வெற்றிகரமாக நடத்தப்பட்டுள்ளது.

2016 ஆம் ஆண்டு "நதிக்கரை ஞாபகங்கள்" என்ற பொருண்மையிலான கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டிக்கு நடுவராகப் பங்காற்றியவர்.. பிரபல திரையிசைப் பாடலாசிரியர் கவிஞர். அறிவுமதி அவர்கள்.

2017 ஆம் ஆண்டு "பாதங்களால் நிறையும் வீடு" என்ற பொருண்மையிலான கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டிக்கு நடுவராகக் கவிஞர். கலாப்ரியா அவர்கள் பங்காற்றிச் சிறப்பித்தார்.

2018 இல் நடந்த 'மழைக்கு ஒதுங்கிய வானம்' என்ற பொருண்மையிலான கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டிக்கு நடுவராக இருந்து சிறப்பாகப் பங்காற்றியவர்... 2019 ஆம் ஆண்டு நடந்த மூன்றாம் ஆண்டு முப்பெரு விழாவில் படைப்பு குழுமத்தின் உயரிய விருதான 'வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது' பெற்றவரும் முதுபெரும் கவிஞரும் திரைப்பட நடிகருமான கவிஞர். வி்க்ரமாதீத்யன் அவர்கள்.

இதோ இவ்வாண்டு...

கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப் போட்டியின் நடுவராக இருந்து 'நிலம் கொத்திப் பறவை' என்ற பொருண்மையில் கவிதைப் போட்டியைச் சிறப்பாக நடத்திக் கொடுத்தவர் கவிஞர் யூமா வாசுகி. ஐயா அவர்களுக்குப் படைப்பு குழுமம் தனது நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது. போட்டியில் கலந்துகொண்ட படைப்பாளிகள், பரிசு பெற்ற படைப்பாளிகள் அனைவருக்கும் தனது வாழ்த்துக் களையும் பாராட்டுக்களையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

இளம் படைப்பாளிகளை ஊக்குவித்துக் கொண்டுள்ள மனித நேயமும், மாண்பும், சமூக அக்கறையும் ஒருங்கே அமைந்த கவிஞர். யூமா வாசுகி அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்த "கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டி - 2019" முடிவுகள்...

கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டி - 2019 முதல் பரிசு பெறும் கவிதை

நிலம் கொத்திப் பறவை

அவ்வளவு அழகான ஸ்வெட்டர்
அணிந்திருந்த அச்சிறுபிள்ளைக்கு
இன்னும் சொல்லித்தரப்படவில்லை
அடிப்படை வண்ணங்கள் குறித்தோ
நிலங்களின் அரசியல் குறித்தோ

வீட்டாருக்கு அன்றைக்கான ரொட்டிகளின்
இருப்பின்மை குறித்த துயரங்களுக்கிடையிலும்
பொம்மைத்துப்பாக்கியோடு வெளியே
விளையாடக்கொண்டிருந்த
குழந்தையை ஞாபகப்படுத்திப்போனது
தாழ்ப்பறந்த போர்விமானமொன்றின்
பேரிரைச்சல்தான்

வழிநெடுகிலும் கட்டிட இடிபாடுகள்
ஓலங்களும் சாம்பல் புகைகளுமெனச்
சாத்தானின் கையொப்பத்தோடு

யாருக்கும் பிடிக்காத சித்திரமொன்றாய்
இந்நகரத்தை அவர்கள் வரைந்து
முடித்துவிட்டார்கள்

உடலங்கள் அடுக்கப்பட்டிருக்கும் அறைக்கெதிரில்
காத்திருக்கிறார்கள் சனங்கள்
பெருங்குரலெடுத்து அலறுவதற்காய்
பைத்தியம் பிடிப்பதற்காய்

அடையாளக் குறிப்பேட்டை ரெண்டாம்முறை
வாசிக்கிறானொருவன்
அரற்றியவாறு வெடிக்கத் தொடங்குகிறாளொருத்தி
'அடர்சிவப்பு ஸ்வெட்டர்
இரண்டு சிறிய பொத்தான்கள்
நான்கு பெரிய பொத்தல்கள்.'

- கார்த்தி

கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டி - 2019 இரண்டாம் பரிசு பெறும் கவிதை

நிலம் கொத்திப் பறவை

அதிகாரத்தின் நிலம் விழும் பகுதிகளிலெல்லாம்
பட்டுப்போகிறது
பசுமை..

ஊடுபயிர் எதுவென
யுகித்த
மனது- ஊடாக முளைத்திருக்கும்
அளவை கருங்கற்களில்
சிலுவையில் அறையப்படுகிறது..

நிலத்தில்
புரண்டமும்
அப்பத்தாக்களின்
அழகுரலை
எதிரொலிக்கும்
தர்மம் மறந்து
ஏந்தி ஏப்பம்
விடுகின்றன
நான்காம் தூண்கள்..

வானுயர்ந்த
தென்னையும்
பனையும்
மண்ணை
முத்தமிடக் குறிக்கப்பட்டுவிட்டது
முகூர்த்தம்..

நற்கதி எய்த நவீன எண்
மார்க்கங்கள் கற்பிக்கப்படுகின்றன
புது வகை புத்தர்களால்

அறவழி வாழ்வியல் பாதையைப்
பலிகொள்ள விடமெய்திய
வேர்களுடன்
துளிர்க்கத் தொடங்குகிறது
அரளி வழிச் சாலை

விசும்பின் துளி விரைந்து
வீழுமெனக் கடைசி ஆசையுடன்
வான் நோக்குகிறது வளமண் - தார்
உறிஞ்சும் முன் இறுதியாகச் சில
துளிகள் நீர் உறிஞ்சிட

- பிரணவ்

கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டி - 2019 இரண்டாம் பரிசு பெறும் கவிதை

நிலம் கொத்திப் பறவை

பயணிக்கும் பாதையெல்லாம் பாலையாக்கும்
பயங்கரப் பறவை அது

நெடிய தன்னிரு சிறகுகளை விரிக்கையில்
உடன் விரிகின்றன கணக்கற்ற சிறுசிறு சிறகுகள்
ஒன்றாக விரிகையில் எழும் சப்தம்
பேரோலமாகக் கேட்கிறது

படரும் அதன் நிழலின் கருமையில்
பெரும் வனங்களின் பச்சையம் உதிர்கிறது

அனலடிக்கும் பெருமூச்சுக் காற்றில்
மலைகள் பொடிப் பொடியாகின்றன
மண்ணோ புரிந்து மலடாகிறது

அதன் இருங்கிய வஞ்சம் ததும்பும் சிறு கண்கள்..
அதில் சிக்குவதெல்லாம் இரைகளே

கோழிக்குஞ்சொன்றைக் கவ்விச் செல்லும்
பருந்தின் இலாவகத்துடன்
அதன் கூரிய வலுகொண்ட அலகால்
பெரும் நிலப்பரப்பைக்
கொத்திச் செல்லத் துடிக்கிறது

அது முடியாதபோது எழும் பெருமூச்சின்
வெப்பத்தில்
நதிகள் வற்றுக்கின்றன

அந்தப் பெயரற்ற பெரும் பறவைக்குப்
பேராசையெனப் பெயர் கூட்டினார்கள்.

- சக்தி அருளானந்தம்

கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டி - 2019 மூன்றாம் பரிசு பெறும் கவிதை

www.padaippu.com பதிவு எண் : 521/2018

படைப்பு
கவிதைப் போட்டி

நிலம் கொத்திப் பறவை

என்ற கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப் போட்டி கவிதைத் தொடரில்
மூன்றாம் பரிசு பெற்ற
படைப்பாளி செ. கார்த்திகா
அவர்களைப் பாராட்டி மகிழ்கிறோம்

09-11-2019
நாள்

செ. கார்த்திகா
கவிஞர் யூமா வாசுகி
(நடுவர்)

நிலம் கொத்திப் பறவை

பன்னெடுங்காலமாய் மண்ணைத் தவிர
ஒன்றும் இல்லா
அப்பாவின் சாயலானவர்களின்
குறுக்கெலும்பில் ஏறிக் கடக்கிறது எட்டுவழிச்சாலை
ஏதேதோ வாயு எடுக்க ஆயிரம்
தாண்டி நீள்கிற
குழாய்களால் சுவாசிக்கத்
தீரணியற்றுக் கிடக்கின்றன
சுவாசக் குழாய்கள்
தாயின் விரலென
மண்ணை இறுகப் பற்றியிருக்கும்
மரங்களின் வேர்களைத்
தின்னு தீர்க்கின்றன
இராட்சத இயந்திரங்கள்
நிலத்தடியில்
மழைதேடும் ஆத்துளை
கிணற்றுக்குழாய்களில்
உறிஞ்சியெடுக்கப்படுகிறது
கஞ்சியால் எஞ்சியிருக்கிற
அப்பாவி அப்பாக்களின் உதிரம்
சாயக் கழிவுகளால் நீலமேறிக் கிடக்கிறது
மேனியெங்கும்
ஒவ்வொரு போகமும்
விளைச்சலை நம்பி நம்பியே

வாழ்விழந்த அம்மாக்களின்
கண்களென நிரம்பியோ அல்லது
உழைத்துத் தேய்ந்த
அப்பாக்களின் முகமென
வெடித்தோ கிடக்கின்றன
விளைநிலங்கள்
செல்லரித்து மிஞ்சிய
எலும்புகளையும் விடாது நொறுக்கி
வீரியம் பெறுகின்றன
நிலம் கொத்தி வல்லூறுகள்
சிதிலமடைந்து கிடக்கிற நிலத்தைக் கூறிட
விதவிதமான கொடும் எந்திரங்களோடு
எந்த இரவிலும் பிறப்பிக்கப்படலாம்
புதிய திட்டம் ஒன்று
அலட்சியத்தின் பிடயில் சிக்கி
ஆத்துளைக் குழியினுள் அழுகிப் போன
சிசுவைப்போல மறக்கப்பட்ட மறைக்கப்பட்ட மரணப்
பட்டியலில் யார் பெயரும் இடம்பெறலாம்
விதவிதமான எந்திரங்களோடு
வித்தியாசமான நுட்பங்களால்
இன்னமும் தோண்டிக் கொண்டேயிருக்கிறோம்
நமக்கான இறுதிக் குழிகளை.

- செ.கார்த்திகா

கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டி - 2019 மூன்றாம் பரிசு பெறும் கவிதை

நிலம் கொத்திப் பறவை

நிலம் கொத்தும் பறவையென
மண்ணைக் கிளறிச் சேறு மிதித்துப்
பக்குவமாய்ப் பாணை செய்து விற்றும்
பசியாற முடியா வாழ்க்கைக் கடனுக்குப்
பண்ணையாரிடம் அடகுக்கு வந்தான்
இடையனின் பாலகன்
தோட்ட வேலை பார்க்க.
பசுக்கள் மேய்ச்சல் காணும் பொழுதில்
கொய்யா மரக்கிளையின் உச்சியில்
செவ்வெறும்புக் கூடு களையாது பழம் பறித்துக்
கால்வயிறு பசியாறிக் கொண்டான்.
செம்புலம் நீர் பாய்ச்சிச்

செழிக்கக் கண்டு வெட்சிப் பூச் சூடி
உவகை கொண்டவன் போல்
அரளிப் பூப் பறித்து
ஆற்று நீரில் நீந்திக்கிடந்தான்.
பக்கத்துத் தோட்டம் பாய்ந்துபோன
ஆநிரைகளைக் கண்ட பண்ணையார்
இடுப்பில் கட்டியிருந்த பச்சை பெட்டால்
அவன் தோலில் இழுத்ததும்
வரிவரியாய் உடம்பில் பூத்திருந்தது
அடிமைக் கோடுகள்.
வெடித்து அழுதது நிலம்
பாளம் பாளமாய்.

- அன்றிலன், சூப்பிச்சிபுதூர்

கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டி - 2019 மூன்றாம் பரிசு பெறும் கவிதை

நிலம் கொத்திப் பறவை

மண் கொத்திப்பறவை..

தாத்தாக்கள் கரும்பு நடட மண்மீது
பேரன்கள் கற்களை நடுகிறோம்..

தவழும் பருவத்தில்
தாயறியாத தருணம் பார்த்து..
பிஞ்சு விரல்களில் அள்ளி..
வாயில் போட்டுக்கொண்ட
அதே சாமர்த்தியத்தோடு..

ஆபத்தில் விழப்போவதை
அறியாமல்,
ஆழ்துழாய் கிணறுகளைத்
தோண்டுகிறோம்...

பதினமத்தில் குண்டு விளையாடுவதற்காகக்
குழி பறித்த
அதே விளையாட்டுத்தனத்தோடு..

அழிவினை அறுவடை
செய்யப்போவதை உணராமல்,
நெகிழிகளை விதைக்கிறோம்..
பருவ வளர்ச்சியின் பொருட்டு

விழுந்த முன் பல்லை,
மண்ணுக்குள் புதைத்துப் பாதுகாத்த
அதே அறியாமையோடு..

வெகுவிரைவில் மண்ணைவிட்டுத்
துரத்தப்படப்போவதை
நினையாமல்
கட்டிடங்களால் மிதிக்கிறோம்..
முள்ளேறிய வலி தாளாமல்
நிலத்தின் நெஞ்சில்,
வேகமாய் உதைத்து
ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்ட
அதே சுயநலத்தோடு..

தேவைக்கும் மீறிய குடைதல்களால்,
மண்துகள்களை எச்சமாக்கும்
மண் கொத்திப்பறவை ஆகிறோம்..
தீட்டென்றும் திருஷ்டியென்றும்
முச்சந்தி மண்மீது மூன்றுமுறை
துப்பிய அதே முட்டாள்தனத்தோடு..!

- கவிதை மொழியன்

கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டி - 2019 சிறப்பு பரிசு பெறும் கவிதை

நிலம் கொத்திப் பறவை

கருப்பையிலேயே கள்ளிப்பால்
 ஊற்றிவிட்டோம் தாயே
 இனி பிறப்பதெல்லாம் பிண்டங்கள்தானா?
 துடிதுடிக்கும் உன்
 முலைக்காம்புகளில் வழியும்
 ரசாயனத்தைத்
 தாய்ப்பாலெனச் சப்புக்கொட்டி
 உறிஞ்சிக்கொண்டிருக்கிறோம்
 கிடை அமர்த்திக் கொழிஞ்சி இலை போட்டுப்
 பரம்படித்த வயல் முழுவதும்
 பொட்டாசியம் பாக்கடம் பாஸ்..
 கதீர்களைச் சுற்றிவரும்
 மழைத் தட்டான் பூச்சிகள்
 வெள்ளை யூரியாவுக்குள்
 விழிகளை உருட்டியபடியே
 புதப்படுத்தப்பட்டுக் கிடக்கின்றன
 தெளிக்கப்பட்ட பூச்சிக்கொல்லியில்
 அவரைப் பூ போல
 உதிர்ந்துபோன மஞ்சள் பாப்பாத்தியின் சிறகுகள்
 மலடான வயல்வெளிகளெங்கும் பறக்கின்றன
 தலையற்ற முண்டங்களாக
 ஈன்ற தாயின் அடிவயிற்றைக்

கிழித்துப் பெருகும் உதிரத்தில்
 தோண்டிக்கொண்டிருக்கிறோம்
 மீத்தேன் கிடங்குகள்
 நியூட்ரினோ பள்ளங்கள் எட்டு வழிச்சாலைகள்
 வயல் வெளிகளெங்கும் வானம் பார்த்த
 சமாதிகளாய் நிற்கின்றன
 அடுக்குமாடி கட்டிடங்கள்
 கலப்பைக்கொழு கிளறிப் போட்ட
 கரிசல் மண் கட்டிகளில்
 மண்புழுக்களைக் கொத்திப் பறந்த
 வெள்ளைக் கொக்குகளெல்லாம்
 இன்று சாலுக்குள் புதைந்துகிடக்கின்றன
 அடைபட்ட நெகிழிக்குள் உப்பிக்கொண்டிருக்கின்றன
 நம் பாட்டன்மார்களின் பாட்டிமார்களின்
 வரிச்செலும்புகள்
 வரப்புகளெங்கும் அருபமாக அலையும்
 அவர்களின் ஆன்மாக்களைக்
 கொத்தித் தின்று மனம் பிறழ்ந்த
 நிலம் கொத்திப் பறவைகள்
 வயல் முழுவதும் அலைகின்றன
 ஏதேதோ பிதற்றியபடி

- தங்கேஸ்

கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டி – 2019 சிறப்பு பரிசு பெறும் கவிதை

நிலம் கொத்திப் பறவை

தான்மட்டும் வாழவேண்டும் என்ற எண்ணம் தனைமட்டும் அல்லஇந்த உலகை மாய்க்கும் வான்முட்டும் மலைதன்னை உடைத்துக் கற்கள் வகைவகையாய் வெட்டியதை எடுத்துப் போட்டுக் காண்கொட்டும் கனிகிழங்கு மூலி கைகள் கணக்கின்றி எடுத்தெடுத்துப் போதா தென்று ஏன்வெட்டிப் போடுகிறீர் பூமித் தாயை எதற்கென்றே தெரியாமல் அழிந்தே போவீர்

அறிவியலின் அற்புதத்தால் நன்மை கிட்டும் அடங்காத ஆசைவழித் தீமை கொட்டும் பொறியியலை மருத்துவத்தை வளர்த்தல் போலப் பொண்கொட்டும் வேளாண்மை வளர்ப்போம் வாரீர் கறிகாய்கள் இயற்கைவழி உரங்கள் போட்டுக்

காசினிக்குப் பரிசளிப்போம் எழுந்து வாரீர் வெறிபிடித்துப் பணத்தின்பின் சென்றே பூமி விரும்பாத செயலேதும் செய்ய வேண்டாம்

சூரியனின் ஒளிகொண்டே மின்சா ரத்தைச் சுடர்விடுநல் விளக்கெரியச் செய்வோம் எங்கும் சீரியநல் மக்களெனப் பெயரெடுத்துச் செயல்வழிநம் நிலங்களையும் காப்போம் வாரீர் வீரியத்தைச் செயற்கையாகக் கூட்ட வேண்டாம் வெண்மணலாய்ப் பூமிதனை மாற்ற வேண்டாம் நேரியநற் காரியுத்தால் உலகைக் காப்போம் நிலங்கொத்தும் பறவைநிலை நீங்கச் செய்வோம்

- இராம வேல்முருகன், வலங்கைமான்

கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டி - 2019 சிறப்பு பரிசு பெறும் கவிதை

நிலம் கொத்திப் பறவை

திக்கற்ற பறவையைப் போல்
இந்தக் கவிதை இங்கேயே சுற்றித் திரிகிறது...
இதன் நிலம்
இப்போது தொலைந்து போனதாகத்
தேசாந்திரியின் பயணக் குறிப்பில் செல்லரித்துக் கிடக்க
விவசாயி ஒருவன் தூக்கிட்டுக்கொண்டு
நிலத்திற்குக் கடிதமெழுதி வைத்திருக்கிறான்...
தாலாட்டு கேட்ட தாய் மரங்கள்
தங்களின் கதைகளையெழுத...
அதன் வேரில் வைத்திருந்த மிச்ச நீரையும்
உறிஞ்சிக்கொண்டிருக்கின்றன ஆயில் நிறுவனங்கள்
சோம்பலுக்குப் பிறந்தவர்கள்
வீசிச் சென்ற நெகிழிகளில் மூர்ச்சையான நிலத்தை
எதனைக் கொண்டு தெளிவிப்பது?
வீட்டையிழுந்தவனுக்குத்தான்
தாயின் மடியைப் பற்றிப் புலம்பத் தெரியும்..
தாங்கிப் பிடித்த நிலத்தில்
மலட்டு விதைகளை உணர்றிவிட்டு
விளைச்சலென்று மார் தட்டிக் கொள்ளும்போதே
தாயொருத்தி மலடான கதையை எழுத
இந்தப் பறவை இடம் தேடியலைகிறது...

- முகமது பாட்சா

கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டி - 2019 சிறப்பு பரிசு பெறும் கவிதை

நிலம் கொத்திப் பறவை

வானளாவிய வனங்களினூடே
களித்திருந்த
களிறொன்று ஆளில்லா
இருப்ப்பாறையில்
அனாதையாக நிலம் சாய்ந்த
கணத்திலோ,

விழுங்கும் விதைகளை
விருட்சமாக்கும்
வித்தைகற்ற பறவைகளை
அடைகாக்காமல்
கண்வைத்துக் கண்ணி வைத்த
கணத்திலோ,

கடல்கலக்கும் நதிகளையும்,
நதிபகிர்ந்த
வளங்களையும் சுயநலத்தின்
கருக்கரிவாளால்
அடியோடு அறுவடை செய்த
கணத்திலோ,

ஆற்றிவுகளால் அறியப்பட்ட
படிமங்களை
அறியியலின் பேர்சொல்லி

அறிவில்லாது
முதலில் துவங்கி முற்றுமழித்த
கணத்திலோ,

ஆதிப் பெருங்குடித்தாயின்
ஆடையருவி
அம்மணமாக்கி ஆதியோடந்தம்
ஆதிக்கமாய்
அகழ்ந்துவிட்டு அலையவிட்ட
கணத்திலோதான்

நிகழ்ந்திருக்கக்கூடும்,
மரங்கொத்துவதை மறந்துவிட்டு
ஆழ்துளைகளில் தவறிவிழுந்த
நெகிழிஇதயங்களைத்
தீன்று செமிக்க
மரங்கொத்திப்பறவை
கற்றுக்கொண்டது..

தற்போது அதன் பெயர்
நிலம் கொத்திப் பறவை..

- ஷெண்பா (மஞ்சு கண்ணன்)

கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டி - 2019 சிறப்பு பரிசு பெறும் கவிதை

நிலம் கொத்திப் பறவை

கூழுவியும் கெண்டைக்கால்
 ரோமத்தை இறுகப்
 பற்றியிருக்கும் சேற்றின்
 மேல்தான் பிரியம் அவருக்கு...
 கொத்தும் மண் வெட்டியும் கலப்பையுமே
 காவல் தெய்வம் அவருக்கு...
 சலசலக்கும் வாய்க்காலில்
 வாய் வைத்தே பருகும்
 தண்ணீரே தேன் அவருக்கு...
 வேலை அலுப்பில் படுத்துறங்கும் பொழுது
 தென்னையின் சாமரமே
 சொர்க்கம் அவருக்கு...
 நிலத்தில் விதைவிடும் ஒவ்வொரு
 குழந்தையையும் கொஞ்சிக் காப்பதே
 குறிக்கோள் அவருக்கு...
 வர்ணித்து எழுதிவிட்டேன்
 ஆனால் அவரைத்தான்
 நெடுங்காலமாய்க் காணவில்லை
 தேடிக்கொண்டிருக்கின்றேன்
 கிடைத்தவுடன் முடித்துவிடுவேன்
 நிலம் கொத்திய பறவை கூடு அடைந்ததென்று...

- சரண்யா சத்யநாராயணன்

கவிக்கோ பிறந்தநாள் பரிசுப்போட்டி - 2019 சிறப்பு பரிசு பெறும் கவிதை

நிலம் கொத்திப் பறவை

சிறிய மஞ்சள் பூ
இன்னும் சிறிய ஊதாப்பூ
அதனினும் சிறிய வெள்ளைப் பூ
எல்லாவற்றையும்விடச் சிறிய நான்.

பெரிய கட்டிடம்
இன்னும் பெரிய அலைபேசிக் கோபுரம்
அதனினும் பெரிய அணு உலைகள்
எல்லாவற்றையும்விடப் பெரிய நான்.

இந்த இரண்டு நான்களுக்கிடையே
பறந்து பறந்து தவிக்கிறது
அஸ்தமனத்திற்குள் கடக்கும்
பூமியனைத்தையும்
சொந்தமெனக் கொண்டிட
விழைந்து மடிந்த
நிலங்கொத்திப்பறவையின்
இனமின்று

ஒரு இலை உதிர்வதைப் போல்
இந்தப் பூமியும் உதிர்ந்திடலாம்

எனக் கற்பனை செய்து
மனிதனை நினைத்து
நகைத்துக்கொள்கிறேன்

டைனோசர்கள் மம்முத்துகள்
வரிசையில் அவனும்
ஓர் நாள் இலை போல் உதிரலாம்
இந்த எல்லா இலைகளையும்
இறக்கையெனக் கொண்டு
பறக்கும் பூமியோ
விர்றெனப்பறந்து
ஒரு ஃபீனிக்ஸெனத் தன்னைப்
பிறப்பித்துக்கொண்டேயல்லவா
இருக்கிறது

முதன்முதலில்
ஒரு உயிர்ப்பறவையாய்
அது உருக் கொண்டதும்
அப்படித்தானல்லவா

- ல.சுமத்ரா

நகுலனிமிருந்து விக்ரமாதியனுக்கு..

நகுலனுக்கும் எனக்குமான நட்பு 1982இல் தொடங்கியது; மகாகவி பாரதி நூற்றாண்டு விழாவைச் சிறப்பிக்கும் வகையில் கவிஞர் மீரா தனது அன்னம் பதிப்பகம் வாயிலாக நவகவிதை வரிசை என்று இதுவரை தொகுப்பாக வராத பத்து கவிஞர்களின் கவிதை நூல்களை வெளியிட்டார்; அவற்றில் ஒன்று எனது முதல் கவிதைத் தொகுப்பான 'ஆகாசம் நீலநிறம்'; மொழிபெயர்ப்பாளர் மே.சு.இராமசுவாமி, ஏற்கெனவே, என் சில கவிதைகளை இந்தியன் லிட்டரேச்சர், ஸ்கைலார்க் முதலிய பத்திரிக்கைகளில் இடம்பெறச் செய்திருந்தார். அவருக்கு ஒரு படி அனுப்பியிருந்தேன். மே.சு.இராமசுவாமி, நகுலனிடம் படிக்கக் கொடுத்திருக்கிறார்; அவருக்கு அது பிடித்துப்போய், அந்த நேரத்தில் கேரளப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் பேச அழைக்கவே, 'ஆகாசம் நீலநிறம்' குறித்த கட்டுரை எழுதி வாசித்திருக்கிறார்; என் கவி வாழ்வில் கிட்டிய மிகப் பெரிய கௌரவம் இது; இப்படித்தான் எங்களுக்குள் ஓர் ஆத்மார்த்தமான உறவு அமைந்தது; நகுலனின் கடைசிக் காலம் வரை நீடித்தது அது; அதற்கு காரணம் நகுலனுடைய உளம்தானே தவிர என் தகுதி பெரிதாக எதுவும் இல்லை; அந்தக் காலகட்டத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளர் மே.சு.இராமசுவாமியையே நகுலனையே நான் பார்த்ததேயில்லை. பிறகு நான் இரண்டாண்டுகள் கழித்துதான் அவர்களைப் பார்க்கமுடிந்தது. அப்பொழுது சென்னையில் பத்திரிக்கை வேலைக்காக அலைந்துகொண்டிருந்தேன். சில இடங்களில் வேலையும் பார்த்தேன்.

ஆகாசம் நீலநிறம் என்ற அந்தத் தொகுப்பின் வாயிலாகத்தான் என்னை நகுலனுக்குத் தெரியும். அதேசமயம் அவருடைய நினைவுப்பாதையை நான் எழுதவருவதற்கு முன்பே வாசகனாகப் படித்திருக்கிறேன். எழுபதுகளில் மிகவும் அதிகமாகப் பேசப்பட்ட மிக முக்கியமான நாவல் அது. பெரிதும் தன்வரலாற்றுத் தன்மையோடு உள்ள நாவல். மையம் அழிந்த நாவல் என்று சொல்கிறார்களே.. அதற்கு முன்னுதாரணமான முதல் தமிழ் நாவல் அதுதான். அவருடைய கவிதைகளை எழுத்து பத்திரிக்கையின் மூலமாக நான் படித்திருக்கிறேன். பிறகு எழுபதுகளில் அவர் தொடர்ந்து கணையாழி, கசடதபற, ஞானரதம், சதங்கை, ழ மற்றும் சில சிறுபத்திரிக்கைகளிலும் எழுதிவந்தார். அவற்றையும் படித்திருக்கிறேன்.

நகுலன் தமிழ், ஆங்கிலம் இரண்டிலுமே முதுகலை. நகுலனும் இந்திரா பார்த்தசாரதியும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். நகுலனின் வீட்டில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த ஒரு குழப் புகைப் படத்தில் இந்திரா பார்த்தசாரதியைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

நகுலன் வேலை பார்த்தது தனியார் கல்லூரி; ஆங்கிலத்துறையில். அதனால் அவருக்குக் குறைவான சம்பளம்தான். பென்ஷன் தொகைகூட மிகவும் குறைவுதான். கேரள அரசு ஒழுங்கு படுத்திய பிற்பாடுதான் ஒரு கணிசமான ஒய்வூதியத் தொகை அவருக்குக் கிடைத்துவந்தது. அவருடைய நாவல்கள் எல்லாமே பெரும்பாலும் ஒன்றிரண்டைத் தவிர அவரே கைக்காசைப் போட்டுத்தான் வெளியிட்டார். குறிப்பாக மூன்று ஐந்து என்கிற ராமாயணக் கதாபாத்திரங்களை வைத்து எழுதப்பட்ட கவிதைத் தொகுப்புகள் அவரே வெளியிட்டவைதான். அதேபோல Non being, A Tamil writer's notes என்ற இரு ஆங்கிலக் கவிதைத் தொகுப்புகளையும் அவருடைய சொந்தப் பணத்தில் தான் வெளியிட்டார். நினைவுப்பாதையைத் தாஸ்புக் சென்டர் என்ற நாகர்கோவில் பதிப்பகம் ஒன்று வெளியிட்டது. அநேகமாக அது சுந்தர ராமசாமி பரிந்துரை செய்திருக்கலாம் என்று

என்னுடைய யூகம். நர்மதா பதிப்பகம் இவர்கள் என்ற அவரது நாவலை வெளியிட்டிருக்கிறது. சுருதி என்ற கவிதைத் தொகுப்பைக் கவிஞரும் நண்பருமான பி.எம்.நந்தலாலா கேட்டு வாங்கி வெளியிட்டார். நகுலனின் 'வாக்குமூலம்' தமிழில் முன்மாதிரி இல்லாத நனி சிறந்த நாவல் என்று கணிக்கமுடிகிறது. பிரேம் (ரமேஷ்), சாருநிவேதிதா, எம். ஜி. முத்துக்குமாரசாமி போன்ற பின்னவீனத்துவம் தெரிந்தவர்கள் பெரிதும் பாராட்டினார்கள்.

நகுலன் எனக்கெழுதிய எல்லாக் கடிதங்களும் முதன்முதலில் படைப்புக் குழுமத்தின் தகவு மின்னிதழில் இப்பொழுதுதான் வெளியிடப் படுகின்றன. இவை நகுலனின் வாழ்நிலையையும் என்னுடைய வாழ்நிலையையும் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் இருப்பையும் காட்டுவன. மேலும், அன்றைய இலக்கியச் சூழல், சமூகச் சூழல் எல்லாமே இந்தக் கடிதங்களிலிருந்து கண்டுகொள்ள முடியும்.

கடிதம் - 1

'நகுலன்'

Tc 9/63 Golf Links Road
Kaudiyar East
Trivandrum - 695003.
23-7-82

நண்பருக்கு,

சமீபத்தில் நண்பர் எம்.எஸ்.ராமஸ்வாமி மூலம் உங்கள் கவிதைத் தொகுப்பைப் - 'ஆகாசம்/நீலநிறம்' - படிக்க நேர்ந்தது. எனக்குக் கவிதைகள் பிடித்திருந்தன.

சில நாட்களுக்கு முன் இங்கு kerala university இல் Tamil Dept. விருந்து என் நண்பர் டாக்டர். கி. நாச்சிமுத்து நான் அவர்கள் இலக்கியக் கூட்டத்தில் ஒரு கட்டுரை படிக்கவேண்டும் என்று கேட்டார். நான் ஏற்றுக்கொண்டேன்.

உங்கள் கவிதைகள் பற்றி எனக்கு இருக்கும் வேலை நெருக்கடியில்கூட ஒரு கட்டுரை

எழுதிவிட்டேன். அது எனக்கு முழுத் திருப்தி தராவிட்டாலும், அதை வைத்துக்கொண்டு ஒரு உரத்த சிந்தனை பாவத்தில் உங்கள் கவிதைகளைப் பற்றிப் பேசுவதாகத் திட்டம். கூட்டம், ஆகஸ்ட் முதல் சனிக்கிழமை. இதற்கு நடுவில் நண்பர் ராமஸ்வாமிக்கு நீங்கள் 'ஆகாசம் நீலநிறம்' என்ற கவிதை குறித்து எழுதிய கடிதத்தைப் படிக்க நேர்ந்தது. இந்த விளக்கமும் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. அது ஒரு உண்மைக் கவிஞன் கடிதம். இதை கடிதம் முழுவதையும் கூட்டத்தில் படித்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். இதற்கு நீங்கள் அனுமதி வழங்கவேண்டும்; தருவீர்கள் என நினைக்கிறேன். உங்கள் பதிவை எதிர்பார்க்கிறேன்.

தமிழ், கவிதை எழுதுவதற்குத்தான் பயன்பட்டது என்று ஒரு கவிதையில் எழுதியிருக்கிறீர்கள். அதைவிட வேறு என்ன வேண்டும்?

உங்கள் கவிதைக்கு என் பாராட்டுதல்கள். பதில் போடுங்கள்.

அன்புடன்
டி.கே.துரைசாமி
(நகுலன்)

...

கடிதம் - 2

தீருவனந்தபுரம்
20.8.82

நண்பருக்கு,

நீங்கள் அன்பளிப்பாக அனுப்பிய உங்கள் புத்தகம் கிடைத்தது. நானே ஒன்றிரு நண்பர்களிடம் இந்தப் புத்தகம் வாங்கி அனுப்பச் சொல்லியிருந்தேன். இல்லாவிட்டால் நான் சென்னை போகும்பொழுது வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று இருந்தேன். ஒரு ஆசிரியனுக்கு நாம் செய்யக்கூடிய சாதாரண மரியாதை நாம் - நமக்கு வசதியுண்டென்றால் - அதை விலை கொடுத்து வாங்கிப் படிக்க வேண்டியது என்ற கொள்கையையுடையவன். என்றாலும் நான் உங்கள் புத்தகத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். அதுவும் நீங்கள் கையெழுத்திட்டு அனுப்பியது பற்றி எனக்கு ஒரு தனி மகிழ்ச்சியும் பெருமையும்.

உங்கள் புத்தகத்தைப் பற்றி நான் இரண்டா வதாகச் சற்று விரிவாகவே ஒரு கட்டுரை எழுதிக் கூட்டத்தில் படித்தேன். கடிதத்தையும் வாசித்தேன். மாணவர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆசிரியர்கள் உங்கள் கவிதைகளை அனுபவித்தார்கள். ஒருவர் என்னிடம் நான் விளக்கியதைத் தவிர, கூட சில கவிதைகளைப் பற்றிப் பேசச் சொன்னார்கள். பேசினேன். கூட்டம் முடிந்தபிறகு நான் நண்பர் நாச்சிமுத்துவிடம் உங்கள் பார்வைக்கு என் கட்டுரையை அனுப்ப அதைக் கொடுக்குமாறு கேட்டதற்கு அவர் அதன் பிரதிகளை எடுத்து மாணவர்களுக்குக் கொடுக்க விரும்புவதாகவும் பிரதிகள் எடுத்தபிறகு, தான் எனக்கு இரு பிரதிகள் தருவதாகவும் சொன்னார். அவர் இப்பொழுது கோவைக்குப் போயிருப்பதாகத் தகவல். சீக்கிரம் வந்துவிடுவார். கட்டுரை என் கைக்கு வந்தபிறகு உங்களுக்கு அனுப்பிவைக்கிறேன். நண்பர் காசியபனிடம் அவர் படிக்கவேண்டிய தொகுதி 'ஆகாசம் நீலநிறம்' என்று சொன்னேன். இன்றுகூட நண்பர் ராமசாமியிடம் பேசிக்கொண்டிருந்ததும் நாங்கள் இருவருமே உங்கள் கவிதைகள் எவ்வளவு கலாநுபமாக அமைந்திருக்கின்றன என்றுதான் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். நீங்கள் மனம் சற்றேனும் தளராமல் இதே மாதிரி தரமான கவிதைகள் தொடர்ந்து எழுதவேண்டுமென்பதுதான் என் ஆசை. செய்வீர்கள் என்பது என் நம்பிக்கை.

வாழ்க்கையில் பிரச்சனைகள் இல்லாத மனிதர்கள் ஒருவருமே இல்லை என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இவைகளை மீறிச் செயல்படுவதில்தான் மனிதன் தன் சுயத்தன்மையைக் காண்பித்துச் சாதனை புரிகிறான்.

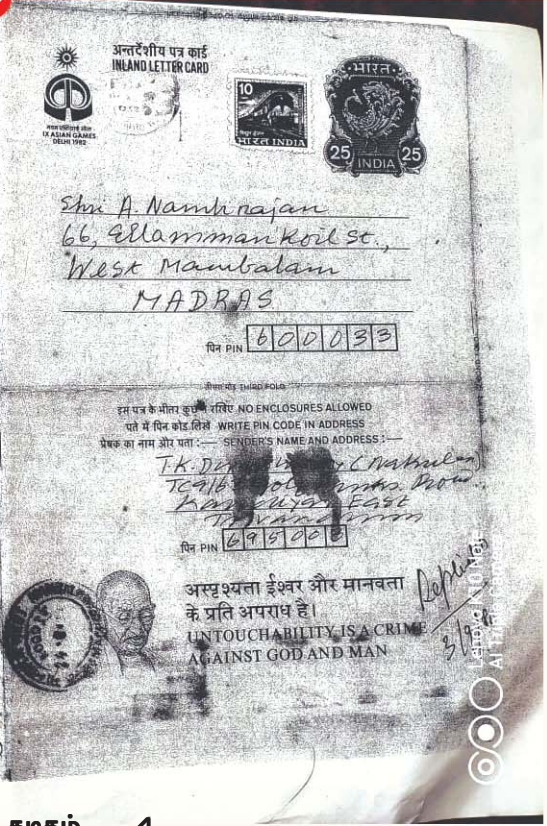
நான் இன்று என் வேலையிலிருந்து ஓய்வெற்றேன். என் நாவல் ஒன்று பிரசுரத்துக்குக் கொடுத்து ஒரு ஆண்டு ஆகிவிட்டது. பிரசுரமாகும் அதற்கென்று லபித்திருக்கிற காலத்தில். அதுவரையில் பொறுத்திருக்கத்தான் வேண்டும்.

அன்புடன்
டி.கே.துரைசாமி
(நகுலன்)

...

Handwritten text in Tamil script, likely a letter or document, partially obscured by the postal card.

கடிதம் - 3

Tc 9/63 Golf Links Road
Kaudiyar East
Trivandrum - 695003.
1-9-82

நண்பருக்கு,

கடைசியாக, நண்பர் டாக்டர் நாச்சிமுத்துவிடம் நான் வாசித்த கட்டுரையின் பிரதிகள் தயாராகாவிட்டாலும் என் கட்டுரையை அனுப்பிவைக்கக் கேட்டுக்கொண்டதிற்படி அவர் கட்டுரையை அனுப்பிவைத்துவிட்டார். அதை இத்துடன் இணைத்திருக்கிறேன்.

எப்படி இருக்கிறீர்கள்? நான் அநேகமாக ஸெப்டம்பர் இந்த வார இறுதியிலோ அல்லது அடுத்த வாரத் தொடக்கத்திலோ சென்னை வருவேன். அப்பொழுது முடியுமானால் உங்களை வந்து பார்க்க முயற்சிக்கிறேன்.

அன்புடன்
'நகுலன்'
(டி.கே.துரைசாமி)

...

கடிதம் - 4

Tc 9/63 Golf Links Road
Kaudiyar East
Trivandrum - 695003.
25-9-82

நண்பருக்கு,

உங்கள் 23.9.82 கடிதம் இணைப்புகளுடன். உங்களுக்கு என் 22.9.82 கடிதம் கிடைத்திருக்கும். 'ஐந்து' தனித்தபாலில் அனுப்பியிருக்கிறேன். வந்து சேர்ந்ததற்கு எழுதுங்கள்.

ஒன்று சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். என் மீது உங்களுக்குள்ள அன்பினாலும், உங்களுக்கு என் எழுத்து பிடித்திருப்பதனாலும் நீங்கள் திருமீராவுக்கு எழுதியிருக்கிறீர்கள். அது சரி. எனக்கு வண்ணநிலவனிடம் அவ்வளவு நெருங்கின பழக்கம் கிடையாது. திருமீரா ஒரு பிரசுரகர்த்தா என்ற நிலையில் அவருக்கென்று சில அடிப்படைக் கொள்கைகள் இருக்கக்கூடும். இல்லாவிட்டாலும் எந்தப் பிரசுராலயமும் ஒரு புஸ்தகத்தைப் பிரசுரத்திற்கு எடுத்துக்கொள்வது அதன் விற்பனைச் சாத்தியப்பாடைப் பொறுத்தது. இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் - உங்கள் அன்பு

என்னைத் தொட்ட நிலையிலும் - என்ன செய்வது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

இதையும் புரிந்துகொள்ளுங்கள் - இதையும் ஒரு எழுத்தாளன் என்ற நிலையில் எழுதுகிறேன். கூட்டங்களிலும் மேடைப்பேச்சுகளிலும் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. ஒரு சமயத்தில் இயற்கையாக - முன்கூட்டித் திட்டமிடாமல் - இருவர் கூட, இலக்கியப் பேச்சில் ஈடுபடுவதில்தான் பலனுண்டு. இருவருக்கு மேற்பட்ட நிலையில் - அது எப்படிப்பட்டக் கூட்டமானாலும் - பலவிதக் குறுக்கீடுகள் வந்து சேர்ந்துவிடுகின்றன.

திரு. வண்ணநிலவன், K.V. ராமசாமி, வல்லிக்கண்ணன் இவர்களுக்கு என் அன்பைச் சொல்லுங்கள்.

ஏதாவது எழுதிக்கொண்டிருக்கிறீர்களா? வேறு ஒரு விஷயத்திலும் ஈடுபடாமல் எழுத்திலேயே உங்களை முழுவதும் ஐக்கியப் படுத்திக்கொள்ளுங்கள். 'ஸ்வர்'த்திலிருந்து ஒரு கவிதைத் தொகுப்பிற்கு என்னிடமிருந்து கவிதை கேட்டிருந்தார்கள். அனுப்பிவைத்தேன்.

நீங்கள் அன்று சொன்ன அவ்விரு வரிகள்

“கல் தச்சன்

உளி சப்தம்”

இன்னும் என் காதில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. சென்னையிலிருக்கும் பொழுதே, வந்தபிறகும் பல கவிதைகள் எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றேன். திரு. எம்.எஸ்.ராமசாமிக்குத் தகவல்களைச் சொல்கிறேன்.

சந்தோஷமாக இருங்கள்.

அன்புடன்
‘நகுலன்’

• • •

கடிதம் - 5

‘நகுலன்’

Tc 9/63 Golf Links Road
Kaudiyar East
Trivandrum - 695003.
7-11-82

நண்பருக்கு,

உங்கள் 27-10-82, 3-11-82 கடிதங்கள்; ப்யூட்டரியில் காலேஜில் சேர்ந்தபிறகு, சமயம் கிடைக்கவில்லை. எனவே இந்தத் தாமதம்.

நண்பர் மாதவனும் என் சிறுகதைகள் ‘அகரம்’ மூலம் வரவேண்டும் என்று துடிப்பாக இருக்கின்றார். இந்த மாதிரி விஷயங்களில் உள்ள அனுபவத்தால் மனமில்லை என்றாலும் அவர் உற்சாகத்தைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு பார்க்கலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறேன்.

திருவிமலாதித்த மாமல்லன் வருவதானால் சனி ஞாயிறுகளில்தான் என்னைப் பார்க்க முடியும். மற்றச் சமயங்களில் ப்யூட்டரியில் வேலை.

திருபிரமிளின் கவிதை எனக்குப் பிடித்தது. இதைக் குறித்துக் ‘கணையாழி’க்கு ஒரு கடிதமும் எழுதியிருந்தேன். மற்ற விஷயங்களுடன். ஆத்மாநாம் கவிதை பிடித்திருந்தது.

என் ஈரடிக் கவிதை பற்றி என் கருத்து. அன்று இருட்டாக இருந்தது இன்று வெளிச்சமாக இருக்கிறது என்ற அடிப்படையில். இங்குகூட வாசகன் இருட்டு என்பதன் பொருளை அவன் வழியில் சென்று புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இன்னும் தெளிவாகச் சொல்வதென்றால் அன்று இருட்டில் செய்யப்பட்டது இன்று பட்டப்பகல் வெளிச்சத்தில் சற்றும் கூச்சமின்றிச் செய்யப் படுகிறது. இது அனுபவ-த்-தாக்குதலினாலும் குறிப்புணர்வாலும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது. கவிதையில் நுட்பம் வேண்டும் என்ற கக்ஷியைச் சேர்ந்தவன் நான்.

• உங்கள் நான்கு கவிதைகள் பற்றி ஒரு கேள்வி. அன்று இரவு முழுவதும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். ஆழமும் பரிணாமமும் விரிவடைகின்றன என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

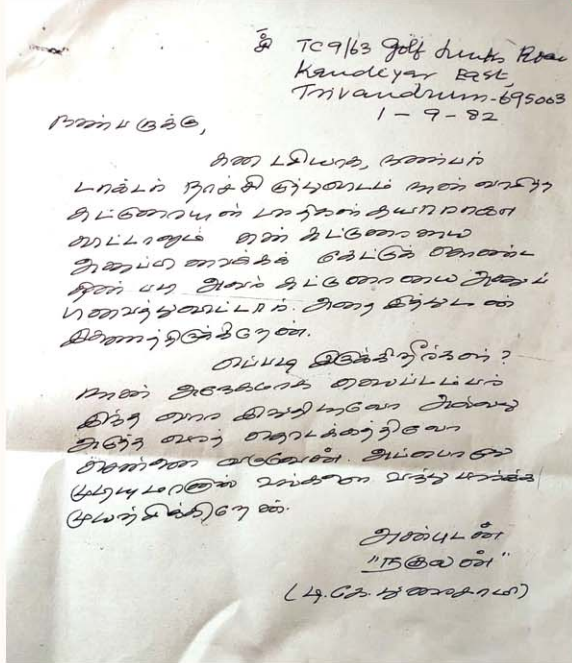
இந்தக் கடிதம் முழுவதும் ஒரு எழுத்தாளன் என்ற நிலையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் புரிந்துகொள்வீர்கள் என நினைக்கிறேன். கவிதைகள் பிரசுரமாவதிலோ பிரசுரம் ஆகாமலிருப்பதிலோ இல்லை விஷயம். என்ன எழுதினாலும் இன்னும் இன்னும் நன்றாக உருவாகியிருக்கலாமே என்கிற ஒரு நச்சரிப்பு. அப்படி எழுதும் உந்துதலும் இடைவிடாமல் நிகழ்வதில்லை. இந்த எழுதாமல் இருக்கும் இடைவெளிகளிலும் அடிமனம் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதனால்தான் நம் எல்லோருக்கும் தெரியாத அவன் ஆரம்ப முயற்சிகள் நம் கண்ணில் படாத விதத்தில்

கடிதம் - 6

டி.கே.துரைசாமி
(நகுலன்)

Tc 9/71 Golf Links Road
Kaudiyar East
Trivandrum - 695003.
3-3-83

நண்பருக்கு,

உங்கள் 1-3-83 கடிதம்

உங்கள் கவிதைபற்றி என் கட்டுரை பிரசுரமாவதில் எனக்கு உடன்பாடுதான். உங்கள் அடுத்த கவிதைத் தொகுதியில் நீங்கள் நண்பர் திரு.மே.சு.ராமசாமிக்கு 'ஆகாசம் நீல நிறம்' பற்றி எழுதிய கடிதம் திருராமசாமியைக் கேட்டுவிட்டு, அதுவும் தொகுதியில் பிரசுரமாக வேண்டும் என்பது என் அவா. அந்தக் கடிதம் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

என் கதைகள் பிரசுரத்தைப் பற்றி எழுதியதைக் கவனித்தேன். ஆனால் இந்த விஷயத்தில் அதிகமாக அலட்டிக்கொள்ளாதீர்கள். எனக்கும் வயதாகிவிட்டது. இனியும் அனுபவங்களின் கசப்பு - இனிப்புகள் அவ்வளவு முக்கியமாகப் படவில்லை.

எனக்கு சமயம் கிடைக்கும்பொழுது உங்கள் கவிதைகள் 2 அல்லது மூன்றை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து அதை ஏதாவது ஆங்கிலப் பத்திரிகைக்கு அனுப்பிப் பார்க்க விரும்புகிறேன். இதற்குப் பொதுவாக உங்கள் அனுமதியைக் கோருகிறேன். சமீபத்தில் ஒரு மிகக் குறுநாவல் எழுதிமுடித்தேன். அதையும் வெளிக்கொண்டு வர முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிறேன். அதேசமயம் வேண்டுமா என்றும் தோன்றாமல் இல்லை.

என் வாழ்க்கையில் பலவிதப் பிரச்சனைகள். ஆனால் எதைப் பற்றியும் அதிகமாக அலட்டிக் கொள்ளாமல் இருக்கப் பழக்கிக்கொண்டேன். நீங்கள் சொன்ன புஸ்தகம் கிடைத்தால் படித்துப் பார்க்கிறேன் - இருக்கிற புஸ்தகங்களையே படித்து முடிக்கவில்லை.

'கணையாழி'யில் வெளியான உங்கள் கவிதைகளை எல்லாவற்றையும் படித்தேன் - எல்லாமே எனக்குத் திருப்திகரமாக இருந்தன. உங்கள் கடிதம் கிடைத்ததில் எனக்கு மகிழ்ச்சி.

அன்புடன்
டி.கே.துரைசாமி
(நகுலன்)

- தொடரும் ■

நானா தன்னை ஸ்தாபித்துக்கொள்ளக்கூடும். ஒரு எழுத்தாளன் இன்னும் எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றான் என்றே நினைக்கிறேன். அண்மையில் 'ழ'வில் வெளிவந்த பழமலை, சந்திரமூலரசன் (உதாரணத்திற்கு இருவர் என்று மாத்திரம்) நன்றாகத்தானே எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தொடர்ந்து எழுதுவார்களென்றால் அவர்கள் நிச்சயமாகத் தமிழுக்கு அதன் வளர்ச்சிக்கு உதவி புரிவார்கள்.

உங்கள் தொகுதி பற்றி நான் எழுதிய கட்டுரையை நீங்கள் உபயோகித்துக் கொள்ளலாம். அது என் விருப்பமும் கூட.

இருக்கும் வேலைப்பளுவில் அதிகமாகவே எழுதிவிட்டேன். என் நண்பர் என்ற நிலையில் ஒரு உரிமையுடன் இந்தக் கடிதத்தை எழுதி விட்டேன். கோபப்பட மாட்டீர்கள் என நினைக்கிறேன்.

பிற பின்னர்.

அன்புடன்
'நகுலன்'

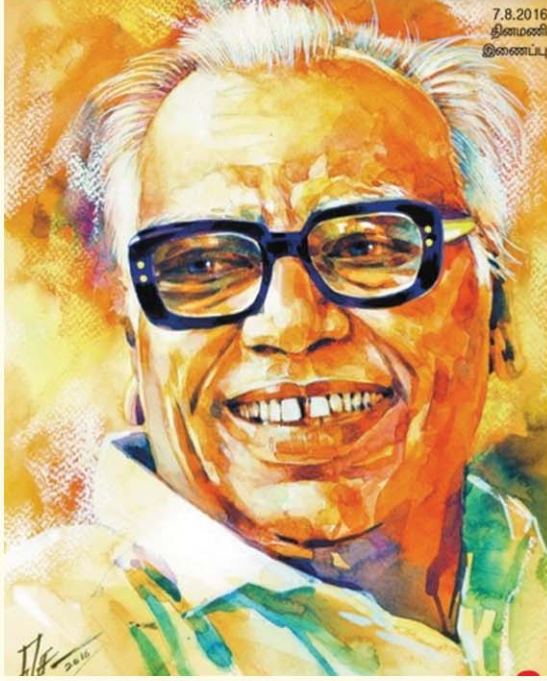
• குறிப்பிட்ட பத்தியில், சில வரிகள் சேதாரமாகிவிட்டிருக்கின்றன.

• • •

சாவி (எ) சா.விஸ்வநாதன்

நான்காவது வகுப்பு மட்டுமே படித்த ஒரு சிறுவன் தன் அயராத முயற்சியால் இதழியல் துறையிலும் ஆசிரியராக வரமுடியும் என்பதை நிரூபித்தவர்தான் எழுத்தாளர் சாவி அவர்கள். இன்றுவரை இவரைப் போல் ஓர் இதழியல் ஆசிரியர் இல்லையென்றும் சொல்லலாம். இவரது வாழ்க்கையைப் படிப்பது வருங்கால இதழியலாளர்களுக்கு மிகவும் அவசியம்.

இவருக்குப் பன்முகங்கள் உண்டு. இதழியல் துறைக்கு வருவதற்கு முன்பு சைன் போர்டு ஆர்ட்டிஸ்ட்டாக இருந்தவர், இதழியல் துறைக்கு வந்தபிறகு பத்திரிக்கை ஆசிரியர் மற்றும் நகைச்சுவையுடன் கூடிய கட்டுரைகள், சிறுகதைகள் எழுதும் எழுத்தாளர் என்று பன்முகத் தன்மையுடன் சிறந்து விளங்கினார். அவர் பத்திரிக்கைகளுக்கு அவர் எண்ணப்படிதான் லேஅவுட் டிசைன்களும் அமைக்கப்பட்டன.

காஞ்சிப் பெரியவர் அடிக்கடி சென்றுவந்த வேலூர் மாவட்டம் கலவை கிராமத்தின் அருகிலுள்ள மாம்பாக்கம் என்ற சிற்றூர்தான் சாவி அவர்களின் பிறந்த ஊர். அதனால்தான் என்னமோ பெரியவர் மீது இவருக்கும் ஈடுபாடு அதிகமாக இருந்தது. அதே சமயத்தில் இவரின் நெருக்கமான நண்பர்களின் அட்டவணையை எடுத்துப் பார்த்தால் அதில் அதிகமாக இருப்பவர்கள் நாத்திக நண்பர்கள்தான்.

ஆனந்த விகடனில் கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் ஆசிரியராக இருந்தபோது கல்கியின் ஏற்பாட்டில் அங்கேயே முதன்முதலாக உதவி ஆசிரியர் பணிக்கும் சேர்ந்தார். அங்கிருந்து தொடங்கிய இதழியல் பயணம் அவர் வாழ்நாள் முழுவதும் அவர் ரசனையுடன் தொடர்ந்து வந்தது என்று சொல்லலாம். அதன் பிறகு ஆனந்தவிகடன், கல்கி, தினமணிக் கதிர், குங்குமம், சாவி, திசைகள் என்றும் விரிந்து நகர்ந்தன

அவரது வேர்கள். இத்தனைப் பத்திரிக்கைகளில் பணி புரிந்ததால் அவர் வேலையில் குறைவானவர் என்று யாரும் மதிப்பிட முடியாது. அவருடைய வேலையில் யாருடைய தலையீட்டையும் விரும்ப மாட்டார். அப்படி ஏதேனும் இடையூறு வரும்போது எதைப் பற்றியும் சிந்திக்காமல் உடனே அதை உதறிவிட்டு அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர்ந்துவிடுவதுதான் அவரின் பழக்கமாக இருந்தது.

அதனால் அவர் கோபக்காரரா என்றால் அப்படியும் இல்லை. பேச்சிலும் நகைச்சுவை மிளிரும் பண்பாளர். அவரிடம் எப்படியாவது ஒரு குட்டு வாங்கிவிட மாட்டோமா என்று அலைந்த எழுத்தாளர்கள்தான் இங்கு அதிகம்.

அவரே நடத்திய வெள்ளிமணி என்ற இலக்கியப் பத்திரிக்கைதான், முதன்முதலில் சிறுகதைகளுக்கு வண்ணப்படங்களை அச்சிட்டதாகவும் சொல்வார்கள். ஆரம்பக் காலத்தில் கல்கியில் விடாக்கண்டர் என்ற பெயரில் சிறுகதைகள் எழுதி வந்தார். அவரது எழுத்துக்கள் நகைச்சுவையுடன் அரசியல் நையாண்டிகளும் செய்ததால் அனைவருக்கும் அது பிடித்திருந்தது.

நேரம் தவறாமே அவரது முக்கியமான ஒழுக்கமாகும். ஒரு சமயம், தயாரிப்பிலிருந்து இதழ் ஒன்று தள்ளிப் போகும் சூழல் ஏற்பட்டபோது கடுமையான முயற்சியால் குறித்த நேரத்தில் கொண்டுவந்திருக்கிறார். அதைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, 'பிள்ளையார் சதுர்த்திக்கு வந்தால்தான் பிள்ளையார்.. இல்லையென்றால் அது வெறும் களிமண்' என்றாராம். தினமணிக்கதிர் வார இதழில் பணி புரிந்தபோது அவரின் திறமையைக் கண்டு நாளிதழ் பணியையும் கவனிக்கச் சொன்னார்களாம். அதை மறுத்துவிட்ட சாவி அவர்கள் 'அது என் பணியல்ல.. அதை யார் செய்ய வேண்டுமோ அவர்கள்தான் செய்ய வேண்டும்' என்று சொன்னவர். அதற்கும், நகைச்சுவையாக ஓர் உதாரணம் சொல்லியிருக்கிறார். 'குழம்பைக் கரண்டியிலும், அன்னத்தை அன்ன வெட்டியிலும்தான் அள்ளவேண்டும்' என்பதாக.

ஆசிரியர் கல்கி அவர்களையும் விகடன் நிர்வாகி எஸ்.எஸ்.வாசன் அவர்களையும் குருவின் இடத்தில் வைத்து மதித்துவந்தார். அவரது

பத்திரிக்கையில் இளைஞர்களுக்கே அதிக வாய்ப்பு கொடுத்தவர். இன்றும் தன்னை மேதாவினாகக் காட்டிக்கொள்ளும் சிலர் அவரது நிழலில் வளர்ந்தவர்கள் என்பது அவர்களுக்கே தெரியுமா என்பது தெரியவில்லை.

எழுத்தாளர் சுஜாதாவை அப்போதிருந்த ரசிகர்கள் பெண் எழுத்தாளர் என்றே நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவரது உண்மையான பெயர் ரங்கராஜன். இதே பெயரில் அப்போது வேறொரு எழுத்தாளரும் எழுதிக் கொண்டிருந்ததால் தனது மனைவி பெயரையே புனைப்பெயராக வைத்துக்கொண்டு எழுதத் தொடங்கியிருந்தார். சாவிதான் முதன்முதலில் தினமணிக்கதிரில் அவரது முழுப்படத்தையும் ஒருபக்க அளவில் வெளியிட்டு அவரது கதையையும் பிரசுரித்தார். பிறகுதான் தெரிந்தது சுஜாதா ஓர் ஆண் எழுத்தாளரென்று. பின் நாட்களில் அவரை அதிகம் தூக்கிப்பிடித்து உயர்த்தியதில் எழுத்தாளர் சாவியின் பங்கு அளப்பரியது என்று சொல்லலாம். அவரது சலவைக் கணக்கைப் போட்டும் இதழியல் போக்கை நையாண்டி செய்தார்.

எதையுமே வித்தியாசமாகச் சிந்திக்கும் குணம் கொண்டவர் சாவி அவர்கள். பெரும்பாலும் அவரது பத்திரிக்கைகளில் வரும் கதைகளுக்கு அவரே தலைப்பு கொடுத்து எழுத்தாளர்களை எழுதச் சொல்லுவார்.. ஓர் ஓவியராகத் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டு வந்த அனுராதா ரமணனை அவர் எழுதியிருந்த சிறு குறிப்பைப் படித்துவிட்டு 'ஓவியத்தைவிட நீ எழுதுகின்ற விதம் நன்றாக இருக்கிறது' என்று சொல்லிக் கதை எழுத வைத்தவர் சாவி அவர்கள்.

ஆனந்த விகடனில் 11 வாரம் வாஷிங்டனில் திருமணம் என்ற தொடரை நகைச்சுவைக் கலவையாக எழுதினார். அதன் தொடர்ச்சியை 1.. 2.. என்று எழுதாமல் தலைப்பின் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் 'வா...ஷி...ங்..' என்று வரிசைக் கிரமம் செய்தார்... பின்னர் இது வாசகர்களின் அமோக வரவேற்பைப் பெற்றது. பெருந்தலைவர் காமராசர் அவர்கள் இக்கதையை ஒரே மூச்சில் படித்து ரசித்தேன் என்று சாவியைப் புகழ்ந்திருக்கிறார்... இந்தக் கதை பின்னர் பூரணம் விஸ்வநாதன் அவர்களின் நாடகக் குழுவால் நாடகமாக்கப்பட்டு ஆயிரம் தடவைகளுக்கும் மேல் அரங்கேறியிருக்கிறது.

கலைஞரிடம் மிகுந்த அன்பும் நேசமும் வைத்திருந்தார்.. இவரின் தூண்டுதல் காரணமாகத்தான் தினமணிக்கதிர் வார இதழில் கலைஞர் அவர்கள் 'குறளோவியம்' என்ற தொடரையே எழுதத் தொடங்கினார்.. பின்பு தினமணிக்கதிர் இதழிலிருந்து பிரச்சனைக் காரணமாக வெளிவந்தவுடன் கலைஞர் அவர்கள் சாவி அவர்களுக்காகவே தொடங்கியதுதான் 'குங்குமம்' வார இதழ். அதில் அவரை ஆசிரியராக அமர வைத்து அழகு பார்த்தார் கலைஞர்.

அப்போதும் கூட சாவி அவர்கள், தன் தனித்தன்மையை விட்டுவிடவில்லை.. முதல் இதழில் குங்குமப் பொட்டோடு ஒரு பெண்ணின் முகத்தை அட்டைப்படமாக வைத்தார். குறளோவியம் இப்போது குங்குமத்திற்கு மாறியிருந்தது... எம்.ஜி.ஆர் அவர்களிடம் பிணக்குகள் இருந்தாலும், அவர் வெற்றி பெற்றபோது 'தோட்டம் முதல் கோட்டை வரை' என்ற கட்டுரையை எழுதி அவரை வாழ்த்தினார்.. அதே சமயம் அப்போதுள்ள அரசியல் நிகழ்வுகளை நையாண்டி செய்து 'ஊரார்' என்ற நகைச்சுவைக் கதையும் எழுதத் தயங்கவில்லை.

காந்தி நவகாளி யாத்திரை செய்தபோது கூடவே சென்று நேரடியாகத் தொடர் கட்டுரை எழுதிய பெருமையும் சாவி அவர்களையே சேரும்.

முன்பெல்லாம் பத்திரிக்கைகளில் வரும் படைப்பு உரிமைகள் பத்திரிக்கைகளுக்கே சேரும்படியாகத்தான் இருந்தது.. அதனை உடைத்து உரிமை என்பது எழுதுபவர்களுக்குத் தான் சேரும் என்ற நடைமுறையைக் கொண்டு வந்து அதற்காகப் பாடுபட்டவர் எழுத்தாளர் சாவி அவர்கள்தான். அதற்கும்கூட அவரோர் அழகான உதாரணம் வைத்திருந்தார், 'பிறக்கின்ற குழந்தைகளெல்லாம், பிரசவம் பார்க்கும் ஆஸ்பத்திரிகளுக்குச் சொந்தம் என்பது போல்தான், எழுத்தாளன் உரிமைகளைப் பதிப்பாளர்கள் எடுத்து வைத்துக்கொள்வதும்' என்று சாடினார்.

அவரது பயணத்தின் இறுதியை, விகடனில் எழுத்தாளர் ரவி பிரகாஷ் அவர்கள் எழுதியதை அப்படியே குறிப்பிடலாம் என்று நினைக்கிறேன்...

'நட்புக்கு மரியாதை கொடுப்பதில் சாவிக்கு நிகர் வேறு யாருமில்லை. 2001ம் ஆண்டு, சாவி

85 புத்தக வெளியீட்டு விழா, சென்னை, நாரத கான சபாவில் நடந்தது. புத்தகத்தை வெளியிட்டவர் சாவியின் நெருங்கிய நண்பர் கலைஞர் முகருணாநிதி அவர்கள். புத்தகத்தைப் பற்றிப் பேச எழுந்த கலைஞரைத் தடுத்து, 'நீங்கள் பேசி முடித்தால் கூட்டம் கலைந்துவிடும். அதனால், முதலில் நான் நன்றியுரை சொல்லி விடுகிறேன்' என்ற சாவி, கலைஞருக்கும் தனக்குமான ஆழ்ந்த நட்புக்குக் 'கர்ணன் - துரியோதனன்' நட்பை உதாரணமாகக் காட்டி, தொண்டை கரகரக்க பரவசமும் நெகிழ்ச்சியுமாகப் பேசிக்கொண்டு இருந்தபோதே 'மார் வலிக்கிறது..' என்ற படி மேடையிலேயே மயங்கி விழுந்தவர்தான்; அதன்பின், பதினைந்து நாட்களுக்கு மேல் அப்போலோ மருத்துவமனையில் தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவில் கோமா ஸ்டேஜிலேயே இருந்து, கடைசி வரை கண் திறவாமலே அமரரானார்.

இந்தச் சாதனை மனிதரைச் சற்றேனும் திரும்பிப் பார்ப்போம். ■

அதியமானும் ஔவையும்

வில்லிலிருந்து கிளம்பிய அம்பிணைப் போலத் தகடுரை நோக்கி விரைந்து சென்றுகொண்டிருந்தது அந்தச் செம்மண் படிந்த நீண்ட சாலை. சாலையின் இருபுறமும் செழிப்பான வயல்வெளிகள். அறுவடைக்குக் காத்திருக்கும் பொன்னிற நெல்மணிக் கொத்துக்களின் பாரம் தாங்காமல் நெற்பயிர்கள் ஒரு நிறைமாதக் கர்ப்பிணியின் அக்கறையுடன் காற்றிற்கு மெதுவாகச் சிணுங்கி - அசைந்து கொடுத்தது. தூரத்தே கூட்டமாகத் தெரியும் பணை மரக்கீற்றுசளில் சூரிய ஒளி பட்டு வெள்ளியென மினுமினுத்தது. சாலையின் ஓரத்தில் ஆங்காங்கே காணப்படும் செழித்து வளர்ந்த உன்னம் மரத்தின் சிறிய இலைகளும் பொன்னிற மலர்களும் காண்போரை மீண்டும் ஒருமுறை திரும்பிப் பார்க்க வைத்தன. அதற்குக் காரணம் ஒரு அரசன் போருக்குச் செல்கையில் இந்த உன்னம் மரம் செழித்துக் காணப்பட்டால் வெற்றி நிச்சயம் கிட்டும் என்றும், அதே சமயம் வாடிக் காணப்பட்டால் தோல்வியே கிட்டும் என்றும் ஜோதிடர்கள் நிமித்தம் கூறுவார்கள்.

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியைப் பற்றி ஓரளவிற்குத் தெரிந்துவைத்திருந்த பாணன் ஒருவன் மன்னரைக் காணத் தகடுர் அரண்மனையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தான். அவரைப் பற்றி மேலும் அறிந்துகொள்ள ஆவலுள்ளவனாகவும் இருந்தான். யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்பதற்கிணங்க பல மன்னர்களைச் சந்தித்துப் பரிசில்கள் பல பெற்றிருந்தான் அந்தப் பாணன். இடுப்பில் செருகி வைத்திருந்த சிறு வங்கியத்தை எடுத்து

இசைத்துக்கொண்டே மிகுந்த உற்சாகத்துடன் அரண்மனையை நோக்கி நடந்தான்.

அப்போது அந்த வழியிலே சென்றுகொண்டிருந்த முதியவள் ஒருவள் பாணனின் கவனத்தைத் தன் பக்கம் திசை திருப்ப, கையில் இருக்கும் குச்சியைத் தரையில் வேகமாகத் தட்டி ஒலி எழுப்பினாள். அதைக் கேட்ட பாணன் திரும்பிப் பார்த்தான். ஔவையைக் கண்டவன் வியப்பிலாழ்ந்தான். உடனே அவள் கால்களில் விழுந்து வணங்கினான். “ஔவையே என் பெயர் கார்மேகன். கிள்ளியூரி விரந்து வருகிறேன். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியைக் காணச் சென்றுகொண்டிருக்கிறேன். மன்னரைப் பற்றித் தங்களுக்கு அதிகம் தெரியுமாதலால் தங்களிடமிருந்து அவரைப் பற்றி மேலும் அறிந்துகொள்ள மிகவும் ஆவலாக உள்ளேன்” என்று மிகவும் பணிவாக ஔவையின் முன் நின்றான். “நானும் மன்னரைக் காண அரண்மனைக்குத்தான் சென்றுகொண்டிருக்கிறேன். வா, இருவரும் பேசிக்கொண்டே நடந்து போகலாம். என்ன ஒரு சுட்டெரிக்கும் வெய்யில்! என் நா வறண்டே போய்விட்டது, அருகில் ஏதாவது நெல்லி மரம் இருக்கிறதா என்று பார்த்துக்கொண்டே வா கார்மேகா” என்றாள் ஔவை.

ஔவை அதியமாணைப் பற்றிக் கூற ஆரம்பித்தாள். “இவர்கள் தமிழ்நாட்டின் மிகப் பழைய அதியர் மரபிணைச் சார்ந்தவர்கள். ஒரு காலத்தில் அதியர் மரபினர் சேர வம்சத்தின் கிளைக்குடிகளாகக் கருதப்பட்டனர். பின் நாளில் அவர்கள் தனிக் கிளையாகப் பிரிந்து நாடாளும் உரிமையை மேற்கொண்டிருந்தாலும் அவர்களுக்குரிய பனம்பூ மாலையையே அணிந்துகொண்டார்கள். அந்த வம்சாவளியிலிருந்து வந்தவர்தான் நம் அரசன் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி. இவன் கடையேழு வள்ளல்களில் ஒருவன். மற்ற அறுவர் யார் என்று உனக்குத் தெரியுமா?” என்று ஔவை கேட்க கார்மேகனும் சிறிய யோசனைக்குப் பிறகு கூற ஆரம்பித்தான். “அவர்கள் முறையே பாரி, ஓரி, ஆய் அண்டிரன், திருமுடிக்காரி, நள்ளி மற்றும்...” என்று கார்மேகன் தடுமாறினான். ஔவை தன் கையில் இருக்கும் பிரம்பால் செல்லமாக அவன் தோளைத் தட்டி “என்ன கார்மேகா, பேசனை விட்டுவிட்டாயே!

ஏன் அவனிடம் பாடிப் பரிசில் எதுவும் பெறவில்லையா” என்று கூற வெட்கிச் சிரித்துத் தலை கவிழ்த்தான் கார்மேகன்.

“நம் மன்னரை அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி எனவும் தகடூர் பொருதுவீழ்ந்த எழினி என்றும் சான்றோர்கள் அழைப்பார்கள். அது சரி, நீ எதற்கு மன்னரைக் காணவந்திருக்கிறாய்?” என்று ஓளவை கேட்க, கார்மேகன் ஒன்றும் கூறாது சிரித்தான். பலமுறை மன்னரைக் காண ஓளவை வந்திருக்கிறாள் என்பதை அறிந்த கார்மேகன் “எனில் அரசர் உங்களுக்கு அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்திருப்பார்தானே” என்றான். அதற்கு ஒன்றும் கூறாமல் சிறிது தூரம் சென்ற ஓளவை களைப்பு மிகுதியால் சாலையின் ஓரத்தில் இருக்கும் ஆமர் நிழலில் அமர்ந்தாள். “இதுநாள் வரை நான் எந்தப் பரிசிலையும் மன்னனிடம் இருந்து பெற்றதில்லை கார்மேகா. அதில் எனக்கு ஆகப்பெரிய வருத்தம் துளியும் இல்லை. யானையின் கொம்பிடை வைத்த உணவு எப்படி யானைக்குத் தப்பாதோ அது போலத் தப்பாமல் அந்தப் பரிசு எனக்கு ஒரு நாள் அறுதியாகக் கிட்டும்” என்று கார்மேகனிடம் கூறினாள்.

இருவரும் பேசிக்கொண்டே நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். கார்மேகன் வழியில் இருக்கும் நெல்லி மரத்தைப் பார்த்தவுடன் அதைக் குலுக்கிப் பழுத்து உதிர்ந்த கனிசளை உள்ளங்கைகள் நிறைய எடுத்துக்கொண்டு வந்து அவனிடம் கொடுத்தான். நெல்லிக்கனிகளின் சற்றே அதிகமான புளிப்புச் சுவையால் கண்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு சாப்பிடும் ஓளவையைப் பார்த்துக் கார்மேகன் சிரித்தான். பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு ஒருமுறை காய்க்கும் அபூர்வ சுவைமிக்க நெல்லிக்கனியை அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி விரைவிலேயே தன் கைகளால் ஓளவையிடம் கொடுத்து ஒருநாள் உண்ணச் சொல்லுவான் என்று இருவரும் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை.

இந்த முறையும் எதையும் எதிர்பார்க்காமல் மன்னனை வாழ்த்திப் பாடிவிட்டு ஓளவை கிளம்ப முற்படும்போது கார்மேகன் அரசன் தனக்குப் பரிசாகக் கொடுத்த முத்து மாலையை மகிழ்ச்சியுடன் அவனிடம் காண்பித்தான். “நான்தான் உன்னிடம் அப்போதே கூறினேனே. அதியமானிடம் பரிசில் வேண்டி வருவோர் எவரும் வெற்றுக் கரங்களோடு வீடு திரும்பமாட்டார்கள்” என்று கூறிய ஓளவை பாடிக்கொண்டே அரசன்மனை வாயிலை அடைந்தாள். வாயிற்காவலில் நிற்பவன் ஓளவைக்கு மிகவும் பரிச்சயமானவன். இந்த முறையும் ஓளவை எந்தப் பரிசிலும் பெறாமல் செல்வதைக் கண்டவன், “ஓளவையே.. மன்னர் தங்களை அடிக்கடி காண வேண்டும் என்பதால்தானோ என்னவோ உங்களை

வெறும்கையுடன் அனுப்புகிறார். ஆதலால் தாங்கள் தகடூரிலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடுங்கள்” என்றான்.

அதியமானின் நெருக்கமான நண்பன் ஒருவன் கொல்லி மலையை ஆண்டுவந்தான். அவன் பெயர் வல்வில் ஓரி. மிகச் சிறந்த வீரன். இவன் வேட்டையாடும்போது அவன் தொடுத்த வில்லின் அம்பானது, முதலில் யானையை வீழ்த்துமாம். பிறகு புலி, மான், பன்றியைக் கொன்று வீழ்த்தி இறுதியில் புற்றில் இருக்கும் உடும்பின் உடலில் புதைந்து நிற்குமாம். இவனுடைய கொடைத் திறன் பற்றிக் கூறும்போது பொன்னரி மாலையையும், கலன்களையும், களிறுகளையும் பெற்ற பாணர்கள் பசியாறிய பின்னர் அவர்கள் தமக்குரிய பாடலையும் ஆடலையும் மறந்தொழிந்தனர் என்பார்கள். அதே சமயம் திருக்கோவலூரில் காரி என்ற மற்றொரு வள்ளல் இருந்தான். அவன் மன்னர்களுக்குத் துணையாகப் போரிட்டு அவர்களை வெற்றி பெற வைத்திடுவான்.

சேர மன்னன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை கொல்லி மலையைத் தன் ஆட்சிக்குள் கொண்டு வர காரியின் உதவியை நாடினான். சேர நாட்டை ஒப்பிடுகையில் ஓரியின் நாடு மிகச் சிறியது என்றபடியால் காரி தன்னிடம் இருக்கும் போர் வீரர்களுடன் சென்று போரிட்டான். பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும் இதற்கு ஒப்புக்கொண்டான். அதன்படி காரி ஓரியின் கொல்லிமலையைக் கைப்பற்றிச் சேரமன்னனிடம் ஒப்படைக்கவேண்டும் என்பது ஒப்புந்தம். அப்போரில் ஓரி உயிர் இழந்தான். இதைக் கேள்விப்பட்ட அவனுடைய நண்பன் அதியமான் வெகுண்டெழுந்தான். சேர மன்னனும் இதற்கு உடந்தை எனக் கேள்விப்பட்டவுடன் வெஞ்சினம் கொண்டான்.

அதியமான் காரி வாழ்ந்த திருக்கோவலூரின் மேல் படையெடுத்தான். அதியமான் பெரும் படையின் முன்னால் காரியால் ஒன்றும் செய்யமுடியாமல் போர்க்களத்திலிருந்தே ஓடிவிட்டான். காரியும் சேர மன்னனும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து அதியமானுடன் மீண்டும் போரிடத் திட்டமிட்டுக் களம் இறங்கினார்கள். ஆனால் அதியமான் அவர்களுடன் போர் புரிய விரும்பவில்லை. அவனுடைய வலிமையான கோட்டையே அவனுக்குப் பெரும் அரணாக இருந்தது. பகைவர்களால் அழிப்பதற்கரியது. கோட்டையின் வாயிலை மூடினான். கோட்டைக்குள் நுழையமுடியாமல் பகைவர்கள் பின்வாங்கிவிடுவார்கள் என நினைத்தான். கோட்டையில் இருந்து ரகசிய சுரங்கப் பாதை வழியாக அதியமானின் நம்பிக்கைக்கு உரிய ஆட்களின் மூலம் உணவுப் பொருட்களைக் கோட்டையின் உள்ளே கொண்டுவர ஏற்பாடாகியது.

இந்த ரகசிய வழியை எப்படியோ ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்த சேர மன்னன் அதை அடைத்துவிட்டான்.

சிங்கமெனக் கர்ஜித்து வெளியே வந்த அதியமான் எதிரிப் படைசனை நேருக்கு நேர் எதிர்கொண்டான். போர் பல நாட்கள் நீடித்தது. தகடூர் போர் வீரர்களின் நுட்பமான வாள் வீச்சால் தான் எங்கே துண்டாடப்படுவோமோயென்று அஞ்சிய ஆதவன் விரைவாக மேற்கில் வழிந்திரங்க, போருக்கான பகல் வேளை குறைந்தது போலத் தகடூர் மக்களுக்குத் தோன்றியது. மதர்த்த களிறுகள் ஒன்றோடொன்று மோதி இடியையொத்த ஒலி எழுப்ப மேகங்கள் இல்லா வானத்தில் பறக்கும் பறவைகள் பெரும் குழப்பத்திற்குள்ளாயின. அதியமானின் பாசறையில் நுனி பிளந்த வேல்களும், செப்பனிடவேண்டிய வாள்களும் ஒரு சிறிய குன்றினைப் போல உயர்ந்து நிற்க அதன் மாலை நிழல் கிழக்கு நோக்கி வெகு தூரம் தனியாகப் பயணித்தது.

யாருக்கு வெற்றி தோல்வி எனத் தீர்மானிக்க முடியாமல் போர் நீண்டுகொண்டே போனது. அரண்மனை ஜோசியர்கள் அதியமானின் பிறந்த நட்சத்திரத்தையும் நாணாயும் கணக்கில் வைத்துப் பலமுறை ஆரூடம் கணித்தார்கள். தோற்றத்தில் அனைவரைப் பார்க்கிலும் மிகவும் இளையவனாய் இருந்த ஒருவன் சாளரத்தின் வழியாகத் தெரியும் உன்னம் மரத்தைக் காண்பித்தான். காய்ந்து உதிர்ந்த பூக்களையும், சருகாகிப்போன இலைகளையும் காணச் சகியாமல் அனைவரும் வாய் பொத்தித் திகைப்பிலாழ்ந்தார்கள்.

அந்த நாளும் வந்தது. அளவில் பெரிதான சேரன் படை முன்னேறியது. இறுதியில் அதியமானின் படை தோற்றது. ஒரு வீரன் எறிந்த வேல் அதியமானின் மார்பிலே பாய அவன் மலையைப் போலச் சரிந்தான். அசோகரால் குறிப்பிடப்படும் சத்யபுத்ர மரபில் வந்த அதியமான் நெடுமானஞ்சி சேரர்களுடன் போரிட்டு இறந்து நடுகல்லாகினான். இதை அறிந்த ஔவை அழுது புலம்பினாள். இதற்கு முன்பு ஒரு சமயம் நடைபெற்ற போரில் அதியமான் பகைவர்கள் அனைவரையும் வென்று வெற்றி வாகை சூடியிருந்தது அவளின் நினைவிற்கு அப்போது வந்தது. அந்தப் போரில் பகைவர்களின் படைக்கருவிகளால் தாக்கப்பட்டு முகத்திலும், மார்பிலும் விழுப்புண் பட்டிருந்த அதியமானைக் கண்டு ஔவை பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தாள். அவனால் தோல்வியைத் தழுவிக்கொண்ட எதிரிகள் நான்கு திசைகளிலும் சிதறியோடினர். எதிரி மன்னனும் போர்க்களத்திலேயே இறந்தான். அவன் அவ்வாறு இறந்ததால் விழுப்புண் படாமல் நோயுற்று வாளால் வெட்டப்பட்டு அடக்கம் செய்யப்படும் பெரும்

இழி விலிருந்து அவனை அதியமான் காப்பாற்றியதாகப் புகழாரம் சூட்டினாள். இனி, போர் நடக்க வாய்ப்பில்லாமல் போக அதியமான் மீண்டும் போரிட்டு வெற்றி பெறுதல் சாத்தியமில்லாமல் போயிற்றே என்று பாடியது அவளுக்கு மீண்டும் நினைவிற்கு வர பெரும் துக்கத்தில் திகைப்புற்றுச் செய்வதறியாது சூழ்ம்பினாள்.

புலவர்களால் புகழ்ந்து பாடப்பெற்ற அதியமானின் உயிரற்ற உடலைப் பார்க்கச் சகியாமல் துக்கித்து வாய் பொத்தி அந்த இடத்தைக் கடந்து போனான் சேர மன்னன் இரும்பொறை. புலவர்கள் அழுது புலம்பினார்கள். அதியமானைப் போர்க்களத்தில் அவன் மாண்ட இடத்திலேயே எரித்து நடுகல்லை நட்டு வழிபட்டார்கள். தெய்வமாகிப்போனான் நம் அதியமான் என்று வீரர்கள் குரலெழுப்பினார்கள். ஔவை புலம்பினாள். ஆவேசப்பட்டாள். ஒரு நாளைக்கு எட்டு தேர்களை முழுவதுமாக வடிவமைக்கும் திறமைமிக்க தச்சன் ஒருவன் தேர்க்கால் சக்கரத்தை மட்டும் வடிவமைக்க ஒரு மாதகாலம் செலவிட்டுச் செய்த தேரின் வலிமையை ஒத்த அதியமானின் வீரத்தை நேரில் கண்டவள் அவள். அவளுக்கு அதியனின் மரணம் பெரும் இழப்பையும் தாங்கொணா மன உளைச்சலையும் கொடுத்தது. அவளின் கையறு நிலையைப் பாட்டாகக் கொட்டித் தீர்த்தாள்.

“கையளவு மதுவைப் பெற்றாலும், உவப்புடன் எங்களுக்குக் கொடுத்திடுவானே! அந்நிலையும் போயிற்றே!

பெரிய அளவில் பெற்றால், யான் உண்டு மகிழ்ந்ததைப் பார்த்து உடன் கொஞ்சம் அருந்துவானே! அந்நிலையும் போயிற்றே!

பிடி சோறு என்றாலும், பலருக்கும் பகிர்ந்தளிப்பானே! அந்தோ! அந்நிலையும் போயிற்றே!

சோற்றினிடையில், எலும்பும் ஊனும் தட்டுப் பட்டால் அதை நமக்கு உண்ணக் கொடுப்பானே! அதுவும் இல்லையென்றாயிற்றே!

அம்போடு வேல் பாயும், போர்க்களங்களில் நம் துணையாக நிற்பானே! அந்நிலையும் போயிற்றே!

நரந்தப் பூ மணம் வீசும் அவனுடைய கையால் புலால் நாறும் என் தலையைப் பாசத்துடன் தடவிக் கொடுப்பானே! அதுவும் இனி நிகழாததாயிற்றே!

அவனின் சரிய மார்பில் தைத்த வேல், அருங்கலை வளர்க்கும் பாணர்களின் கையில் உள்ள பாத்திரத்துடன் அவர்களின் கைகளையும் துளைத்துச் சான்றோர்களின் நாவிலும் தைத்ததே!

இனி பாடுகின்றவரும் இல்லையே! பாடுகின்றவர்களுக்கு ஈவாரும் இல்லை என்றானதே” ■

தேநீர் சாலை

சுமை!

value eduation வகுப்பு. நல்லவங்களா இருக்கணும்ன்னா என்ன செய்ய வேண்டும்? பிள்ளைகளிடம் கேட்டேன்.

ஹோம் வொர்க் செய்யணும் வகுப்புல அமைதியா இருக்கணும். சார் பேச்சைக் கேட்கணும். அம்மா, அப்பாவுக்கு ஹெல்ப் பண்ணணும். தெருநாய்களை அடிக்கக்கூடாது. ரோட்டுல மயக்கம்போட்டு விழுற பெரியவங்க முகத்துல தண்ணி தெளிக்கணும்! இப்படி நிறைய சொல்லிக்கொண்டே போனார்கள்.

நீதிக்கதைகளில் கேட்கும் நல்லவர்களையே இங்கனம் செயற்கையாகச் சொன்னார்கள்.

'காய்கறி கூடையைத் தலையில் வைத்திருப்பவர்களுக்கு கூடையை இறக்கிவைக்க உதவணும் சார்!' என்றாள் ஒரு சிறுமி. 'உங்க அம்மா என்ன செய்றாங்க?' என்றேன். 'காய்கறி விற்கிறாங்க சார்!' என்றாள்.

Values என்பவை இப்படித்தான் நம் வாழ்விலிருந்து பிறக்கின்றன. நமது தேவைகளை யொட்டியே நமது நீதியும் பிறக்கிறது. மற்றபடி கதைகளிலிருந்து பிறக்கும் நீதிக்கு அற்ப ஆயுசு!

மனிதர்கள் எல்லோரும் பாரங்களோடு உழல்கிறார்கள். இறக்கி வைக்க ஒரு உதவிக்கரத்தை எதிர்பார்க்கிறார்கள். கொஞ்சம் ஆசுவாசப்படுத்தித்

கொள்ள, இளைப்பாற, மரத்தின் மீது அமர்ந்து விசுக்கென்று நழுவி மேலெழும் சிட்டுக்குருவியை, ஒரு நிமிடம் பார்த்து ரசிக்க, எங்கிருந்தோ காற்று எடுத்துவரும் 'நலம்தானா? உடலும் உள்ளமும் நலந்தானா?'வைக் கேட்டு, ஏதோ, தங்களைத்தான் விசாரிக்கிறார்களென ஆறுதலடைந்து, மீண்டும் வெகுதூரம் பயணிப்பதற்கான சக்தியைத் திரட்டிக்கொள்கிறார்கள்.

பிறகு, தங்கள் கூடையை மீண்டும் தலையில் ஏற்றிவைக்க ஒரு உதவும் கரத்தை எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

ஒரு ஆலமரம் தனது கரத்தில் நிழலை வைத்திருக்கிறது. ஒரு மாமரம் தனது கைகளில் கனிகளை வைத்திருக்கிறது. ஒரு வேம்பு தனது கரங்களில் மூலிகையை வைத்திருக்கிறது. தென்னைக்கு ஒற்றைக் கரம்தான். ஆனாலும் தாகத்தோடு வருபவர்களுக்காக அது தண்ணீர்க்கிண்ணங்களை ஏந்தியிருக்கிறது.

தனது கரங்களால் பறவைகளையும் சிற்றுயிரிகளையும் தாங்கிக்கொள்ளும் மரங்களிடமிருந்தே நாம் கரங்களின் பயனறிய வேண்டும்.

வருத்தப்பட்டு பாரம் சுமப்பவர்களே என்னிடம் வாருங்கள்! என்கிறார் ஏசுநாதர்.

சிலுவையாக இருந்தாலும் கனிக்கூடையாக இருந்தாலும் பாரம் பாரமே! பாரங்கள் சிலருக்குத் தலையிலிருக்கின்றன. சிலருக்கு மனசில் இருக்கின்றன.

நம்மோடு இருப்பவர்கள் சுமையோடு இருக்கிறார்களா? என்பதை அறியும் விழியும் மனமும் நமக்கு வேண்டும்.

அது வாய்க்கப்பெற்றால் நமது கரங்கள், தாய் முலையைப்போல் கருணை சுரக்கும்!

• • •

டிசம்பர் சீஸன்!

நமது காதலில் வழிபாட்டில் தமிழிசை இருந்தது. 103 பண்களைத் தமிழனின் உதும் கருவிகளும் இசைத்தன. காலை, உச்சிக்காலை, மாலை, இரவு, அர்த்த சாமமெனத் தமிழிசை பொங்கிப் பிரவகித்தது.

நம் ஆலயங்களில், தேவாரம் திருவாசகம் மணந்த தலங்களில் இரவல் வாசனை!

டிசம்பர் தமிழினிள்
 ம்யூசிக் அகடமிகளில் இன்று
 செவ்வழி, யதுகுலகாம்போதியானது.
 சதாரி, காமவர்த்தினாவாகியது.
 வியாழக் குறிஞ்சி,
 செளராஷ்டிரமானது.
 பழந்தக்க ராகம்
 ஆரபி, சுத்த சாவேரியானது.
 இந்தோளம், மாய மாளகௌளமானது.
 புறநீர்மை பூபாளம், ஸ்ரீகண்டியானது.
 நட்ராகம், பந்துவராளியானது.
 நட்பாடை, நாட்டையானது.
 கொல்லி, பிலஹரியானது.
 கொல்லி கவ்வாமை,
 நவரோகியானது.
 தக்கேசி, காம்போதியானது.
 தக்கராகம், ஏகதேச காம்போதியானது.
 நேரிசை சிந்து, கன்னடாவானது.
 குறிஞ்சி, மலகரியானது.
 கௌசிகம், பைரவியானது.
 காந்தார பஞ்சமம், கேதார கௌளமானது.
 பழம்பஞ்சுரம், சங்கராபரணமானது.
 மேகராகக் குறிஞ்சி, நீலாம்பரியானது.
 குறுந்தொகை, நாதநாமக்கிரியையானது.
 அந்தாளிக் குறிஞ்சி,
 சாமா, சைலதேசாட்சியானது.
 செந்துருத்தி, மத்யமாவதியானது.
 திருத் தாண்டகம், ஹரிகாம்போதியானது.
 பஞ்சமம், ஆஹரியானது.
 ஏகாமரம், புன்னாக வராளியானது.
 சீகாமரம், நாதநாமக்கிரியையானது.
 சிந்து, கன்னடாவானது
 வரலாற்றில்
 கோவில் நகைகளைக் கொள்ளை
 கொண்டவர்கள் மட்டுமில்லை!
 இசையைத் திருடியவர்களுமுண்டு.
 இசைமரபு கொண்ட தமிழனோ
 களவு போன கதை தெரியாமல்,
 கர்நாடிக் தமிழனாய்
 கைத்தட்டிக் காலாட்டிக்
 தாளம்போட்டு நடிக்கிறான்.
 பேஷ்..பேஷ்!

• • •

காதல் நாடகம்!

காதல் ஒரு அற்புத நாடகம். நடிக்கத் தெரிந்தவர்களே காதலில் வெற்றிகொள்கிறார்கள்!

அதுவும் காதல்வயப்பட்ட பெண்ணின் நடிப்போ ஆணை விஞ்சுவது.

நமக்கெல்லாம் காதல் பழக்கிய ஆசான் வள்ளுவன் அத்தகு பெண்ணொருத்தியை இரண்டே வரிகளில் காட்டிவிடுவார்.

ஆண் காதலோடு தனக்குரியவளை நோக்கும் போது 'நிலம் நோக்கும்'. அவன் வேறு எங்கோ கவனிக்கும்போதோ 'தான் நோக்கி மெல்ல நரும்' என்பார்.

திருறள் ஒரு ஷார்ட் ஃபிலிம். இந்தக் கவித்தொகை இருக்கிறதே. அது பாரதிராஜா ஃப்யூச்சர் ஃபிலிம்!

குறிஞ்சிக்கலியில் கபிலர் காதல் கொண்ட பெண்ணின் நடிப்பை, பாவனையை காட்டுகிறார்.

அவள் சிருங்கார பாவனையில் நயன், காஜல் எல்லாம் பிச்சை எடுக்கவேண்டும்!

நமது தலைவி காதலின் அவஸ்தையைத் தோழியிடம் காட்டுகிறாள். கேளுங்கள்!

மை தீட்டிய கருநீல மலர்களைப் போன்ற கண்களை உடைய அன்புத் தோழியே என் காதல் கதையைக் கேள்!

(காதலுக்கு ஐடியா காட்டுகிற, தலைவன் தலைவிகளின் காதல் புலம்பல்களுக்குக் காது காட்டுகிற பரோட்டா சூரி, சந்தானம் கேரக்டர்கள் இரு பாலிலும் அப்போதே இருந்திருக்கின்றன!)

மாலை அணிந்து தோளில் வில்லைக் கொண்டிருந்த இளைஞன்.. வேட்டைக்காக விலங்குகளின் காலடிச் சுவடுகளைத் தேடுகிறவன் போல் அருகில் வந்தான். பார்த்தான். ஏதோ பேச விரும்புகிறவன் போல் இதழ்கள் திறந்தான். பயந்தாங்குளி போல! பேசமுடியாது விக்கித்து நின்றான். வருத்தம் பரவிய முகத்தோடு அமைதியாகத் திரும்பிச்சென்றுவிட்டான். பாழும் மனசால் அவனை மறக்க முடியவில்லை!

முன்பின் தெரியாத ஒருவனுக்காக

நான் ஏன் வருந்த வேண்டும்?

உறங்காது துன்புற வேண்டும்?

ஒரு நாளோ, இருநாளோ அல்ல,

பல நாட்களாக இதே நாடகம்!

ஆண்மகன்தானே! அவனாவது சொல்லலாமல்லவா?

'டேய், உன்னை எண்ணி உழல்கிறேன்' என என்னாலும் சொல்ல இயலவில்லை! பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டேனே! கூச்சம். தயக்கம்!

இனி என்னதான் செய்வது? அவன்மீது கொண்ட காதல் அவனுக்குத் தெரியாமலே போய்விடுமோ?

தோழி அதனால் வெட்கம் கெட்ட வேலை யொன்றைச் செய்துவிட்டேன்!

இது கரிகாலனின் சொற்கள். இதையே இன்னும் பழமையில் கனிந்த கபிலரின் சொற்களால் கேளுங்களேன்!

கயமலர் உண்கண்ணாய்! காணாய்; ஒருவன் வயமான் அடித்தேர்வான் போலத் தொடைமாண்ட

கண்ணியன், வில்லன் வரும், என்னை நோக்குபு, முன்னத்தில் காட்டுதல் அல்லது, தான் உற்ற நோய் உரைக்கல்லான், பெயரும்மன் பன்னாளும் பாயல் பெறேன், படர்கூர்ந்து, அவன்வயின் சேயேன்மன் யானும் துயர் உழப்பேன்; ஆயிடைக் கண் நின்று கூறுதல் ஆற்றான் அவன் ஆயின், பெண் அன்று உரைத்தல் நமக்கு ஆயின், இன்னதூஉம்

காணான், கழிதலும் உண்டு என்று, ஒருநாள் என்

தோள் நெகிழ்ப்புற்று துயரால் துணிதந்து ஓர் நான் இன்மை செய்தேன்; நறுநுதால்! ஏனல்

சரி இண்டர்வெல் முடிந்தது. அப்படி என்ன வெட்கம் கெட்ட வேலையைத் தலைவி செய்தாள். கபிலரிடமே கேட்போம்!

இனக்கினி யாம் கடிந்து ஒம்பும் புனத்துஅயல் ஊசல் ஊர்ந்து ஆட, ஒரு ஞான்று வந்தாணை, 'ஐய! சிறிது என்னை ஊக்கி எனக் கூறத் 'தையால்! நன்று' என்று அவன் ஊக்க, கைநெகிழ்பு,

பொய்யாக வீழ்ந்தேன் அவன் மார்பில்! வாயாச்செத்து

ஓய்யென ஆங்கே எடுத்தனன் கொண்டான்மேல் மெய் அறியா தேன்போல் கிடந்தேன்மன், ஆயிடை

மெய் அறிந்து ஏற்று எழுவேன் ஆயின், ஓய்யென. 'ஒண்குழாய்! செல்க' எனக்கூறி விடும்பண்பின் அங்கண் உடையன் அவன்.

நாம் கிளிகளை விரட்டிக் காவல் புரியும் திணைப்புனத்துக்கு அவன் வந்தான். அப்போது நான் ஊஞ்சல் ஆடிக்கொண்டிருந்தேன். அவனைப் பார்த்ததும் சற்றே விளையாடத் தோன்றியது.

'அய்யா, இந்த ஊஞ்சலைக் கொஞ்சம் ஆட்டிவிடுவீர்களா?' என்றேன்.

'நல்லது' என்று ஊஞ்சலை ஆட்டத் தொடங்கினான். சிறிது நேரம்தான்.

கை தவறியதுபோல் மயங்கிக் கீழே விழுந்தேன். அவன் மார்பில் கிடந்தேன்.

அப்பாவி! நிஜமாகவே விழுந்துவிட்டதாய் எண்ணி

பதறினான். அள்ளி என்னை அணைத்துக் கொண்டான்.

அப்போதாவது நடிப்பை நிறுத்தியிருக்கலாம்! உண்மையைச் சொல்லியிருக்கலாம்!

அப்படிச் செய்தால் என்ன சொல்லியிருப்பான்? 'உயர்ந்த குழை அணிந்தவளே, உன்னுடைய வீட்டுக்குப் போ!'

என்றிருப்பான்.

பண்புடைய ஆண்மகன் செயல் அதுதானே!

ஆகவே, என்னுடைய நாடகத்தை நிறுத்த விரும்பினேனில்லை. வெகுநேரம் அப்பரந்த மார்பிலேயே மயங்கிக் கிடந்தேன்!

ஆஹா! அழகான ஒரு திரைக்காட்சியை இயக்கியிருக்கிறார் கபிலர்.

இப்பாடலில் 'ஊக்க' என்ற வினைச்சொல் அழகுறப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்து 'ஊக்குதல்' ஊஞ்சலை ஆட்டிவிடுதல்! அரிய சொல், அழகு சொல்!

'ஓய்யென' என்றொரு பைந்தமிழ். விரைவாக எனப் பொருள். இதே சொல் 'பைதலங் குழவி தழீஇ ஓய்யென' என்று குறுந்தொகையில் வருகிறது. கந்தபுராணத்தில் 'ஓய்யென ஓடினார் உற்றிருகின்றார்' என அழகு செய்கிறது.

தமிழ் வேறல்ல! கலித்தொகை வேறில்லை! காதல் வேறில்லை!

அஞ்சலையை வைத்து ஊஞ்சலாட்டிய அனுபவம் க.கா வுக்கு உண்டு. அது மண்ணுக்கும் விண்ணுக்குமாடிய ஊஞ்சல். பட்டாம்பூச்சி போல் விழிகள் அச்சத்தில் படபடக்க ஊஞ்சலும் காதலும் உச்சிக்குப் போன கிளிக்காலங்களது!

காதலோடு ஊஞ்சலாட்ட உங்களையும் ஒரு அஞ்சலை அழைத்தால் கொஞ்சம் ஆட்டிவிடுங்கள். மடியில் கனி விழுந்தால் மார்போடணைத்துக் காதல் நாடகம் தொடருங்கள்! ■

கீழடி - தமிழின் தாய்மடி

பட்டரைப்பெரும்புதூர் அகழ்வாய்வு :

திருவள்ளூர் மாவட்டம், திருத்தணி தேசிய நெடுஞ்சாலையில், கொற்றலை ஆற்றின் கரையோரம் இக்கிராமம் அமைந்துள்ளது. பல்லவர் காலத்தில், இக்கிராமம், பெருமூர் என அழைக்கப்பட்டதாகப் பல்லவ மன்னன் அபராசிதவர்மன் கல்வெட்டு கூறுகிறது. கிட்டத்தட்ட 1,000 ஆண்டுகளுக்கு மேல், பழமை வாய்ந்தது இக்கிராமம். பட்டரைப்பெரும்புதூரில் உள்ள கோவில்களில் பல்லவர், சோழர் மற்றும் விஜயநகரப் பேரரசு காலத்தைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுகள் இருக்கின்றன.

இந்த மாவட்டத்தில் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட பழைய கற்கால மக்களின் வாழ்விடங்கள் உள்ளன என்பதைத் தகுந்த தொல்லியல் தடயங்களைக் கொண்டு தொல்லியல் துறை உதவி இயக்குநர் துளசிராமன் அவர்கள் உறுதிசெய்து அதனை முறைப்படி பதிவும் செய்துள்ளார்.

தமிழ்க் குடியின் பழமையினைக் குறிப்பிட வந்த ஐயனாரிதனார் என்னும் சேர அரசர் தாம் இயற்றிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில்,

'கல்தோன்றி மன் தோன்றாக் காலத்தே

வாளொடு

முன்தோன்றி மூத்த குடி' என்று போற்றியுள்ளார்.

கல் = கல்வி அறிவு

தோன்றாத

மன் = மன்னராட்சி

ஏற்படுவதற்கு முன்பாகவே

வாளொடு = வீரத்தோடு

தோன்றிய முதல் இனம் தமிழினம் என்பதாகும்.

'மன் தோன்றா' என்ற சொற்றொடரை, 'மண் தோன்றா' எனவும் குறிப்பிடுகிறார்கள். அதாவது, 'மண் தோன்றா' = 'மண்' என்பது விவசாய நிலத்தையும் குறிக்கும்.

ஆதியில் மனிதன் மலைக்காடுகளில் வசித்து வந்தான். அப்போது நிலம் (விவசாயநிலம்) இருந்திருக்கவில்லை. ஆக, தமிழின் தொன்மையைச் சர்வதேசமும் உணர்ந்துள்ளது. ஆனால் இவ்வெண்பா வீச்சை ஏளனப்படுத்துவோர் அதிகமாகி வருவதைத் தற்போது நம்மால் பார்க்கமுடிகிறது.

ஆனால் பட்டரைப்பெரும்புதூர் அகழ்வாய்வு அவர்களின் வாய்க்குப் பூட்டுப்போட்டுள்ளது. ஆமாம்.. இதன் அகழ்வாய்வு அறிக்கை, இப்பகுதியில் சுமார் ஐந்து லட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே மக்கள் வாழ்ந்ததைச் சான்றுகளின்வழி தெளிவுபடுத்தியுள்ளது.

அதிரம்பாக்கம், குடியம், வடமதுரை, நெய்வேலி, பரிக்குளம் ஆகிய இடங்களில் நடத்திய தொல்லியல் அகழ்வாய்வுகள், கற்கால மனிதர்களின் வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கின்றன. கற்காலம் என்பது கற்கள் பயன்படுத்தப்பட்ட பரந்த வரலாற்றுக்கு முந்திய காலப் பகுதியைக் குறிக்கிறது.

30 லட்சத்திற்கும் அதிகமான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மனிதர்கள் வாழ்ந்ததாக அறியப்படும் காலம் (The Prehistoric Period). இதையடுத்து, அப்பகுதியில் அகழாய்வு செய்தால், பண்டைய தமிழர்களின் வரலாற்றை மீட்டெடுக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது எனத் தொல்லியல் துறை, தமிழக அரசுக்குக் கடிதம் அனுப்பியது.

உடன் தமிழக அரசு 2015 - 16ஆம் ஆண்டில் 10 லட்சம் ரூபாயை, ஒதுக்கீடு செய்தது. இதனைக் கொண்டு மூன்று மாதங்களுக்கான ஒரு அகழ்வாராய்ச்சித் திட்டம் தொடங்கியது.

பட்டரைப்புதூரில் நத்தமேடு, ஆணைமேடு மற்றும் இருளந்தோப்பு ஆகிய பகுதிகளில் 12 ஆய்வுக் குழிகளைத் தோண்டி, தமிழகத் தொல்லியல் துறையினர் கடந்த ஏப்ரல் 22, 2017 முதல் ஜூலை 1 ஆம் நாள்வரை ஆய்வுகளை மேற்கொண்டனர். இந்த 3 மாத ஆராய்ச்சியின் முடிவில், 500க்கும் மேற்பட்ட தொல்பொருட்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இதில், 30 ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய மூதாதையர் பயன்படுத்திய, இரும்புக் காலத்தைச் சேர்ந்த மண்பாண்ட வகைகள் கிடைத்தன.

கற்கால மனிதர்கள் பயன்படுத்திய கற்கருவிகள், இரும்புக் காலத்தைச் (Iron Age) சார்ந்த கருப்பு சிவப்பு மட்கலன்கள் (பாணை ஓடுகள்), மெருகூட்டப்பட்ட கருப்பு மட்கலன்கள், காவி வண்ணம் பூசப்பட்ட மட்கலன்கள், வழவழப்பான சிவப்பு மட்கலன்கள், மூடிகள் ஆகியன கிடைத்துள்ளன. மேலும், இரும்புப் பொருள், கல்மணிகள், செம்புப் பொருள், கண்ணாடி வளையல் துண்டு, யானைத் தந்தக்

சுழுத்து ஆபரணம், சுடுமண்ணால் ஆன மணிகள், பல்வேறு குறியீடுகள் கொண்ட பாணை ஓடு எனப் பல இந்த அகழாய்வில் கிடைத்துள்ளன.

உறைகிணறு : மொத்தம் 23 உறைகளுடன், 24 அடியில் இக்கிணறு அமைந்துள்ளது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய மிகக் கூடுதல் எண்ணிக்கையிலான “உறை”களைக் கொண்ட கிணறு இது. இதன் மூலம், இந்த இடத்தில், பண்டைய காலத்தில் வீடுகள் இருந்தது உறுதிப்படுத்தப்பட்டு உள்ளது. இதை மெய்ப்பிப்பது போல், அருகிலேயே, பாணைகள், சுவர்கள் போன்ற தடயங்களும் கிடைத்தன. தற்போது, இந்த இடத்தைத் தொல்லியல் துறையினர் பாதுகாத்துவருகின்றனர். இங்கு மேலும், ஆய்வு நடத்தும் நிலையில், பண்டைய காலத்தில் கட்டப்பட்ட வீடுகள், அதன் அமைப்பு உள்ளிட்ட விவரங்கள் இளைய சமுதாயத்தினருக்குத் தெரியவரும்.

நறும்புகைக் கலன் : பட்டரைப்பெரும்புதாரில் நடந்த அகழாய்வில், கூம்பு வடிவத்திலான துளையிட்ட நீண்ட கலன் கிடைத்தது. இது பழங்கற்காலத்தில், அகில் நறும்ணப் புகைக்காக அமைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்ட கலன். இதுவரை வட மாநிலத்தில் மட்டுமே, இது போன்ற நறும்புகைக் கலன் கிடைத்ததாக, வரலாற்றுப் பதிவுகள் கூறுகின்றன. தமிழகத்தில் இதுபோன்ற கலம் கிடைத்தது பட்டரைப் பெரும்புதாரில் மட்டுமே எனத் தொல்லியல் துறையினர் தெரிவித்தனர். பண்டைய காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள், இந்த நறும்புகைக் கலனில், வாசணப் பொருட்களை எரித்துப் பயன்படுத்தி உள்ளனர். தமிழகத் தொல்லியல் துறையின் துணை இயக்குநர் முனைவர் ஆர். சிவானந்தம்,

“கற்காலம் (கி.மு. 30,000 - கி.மு. 10,000) முதல் மனிதர்கள் வாழ்ந்ததற்கான மண் அடுக்கச் சான்றுகளும், இரும்புக் காலம், வரலாற்றுத் தொடக்கக் காலம் ஆகியவற்றின் எச்சங்களும் இங்கே கிடைத்திருப்பதால், கற்காலத்தில் துவங்கித் தற்போது வரை இந்தப் பகுதியில் தொடர்ச்சியாக மனிதர்கள் வந்ததாகக் கொள்ள முடியும்” என்கிறார். தொடர்ந்து அவர்,

“குடியம் குகையில் பழைய கற்கால மனிதர்கள் வாழ்ந்த தடயங்கள் கிடைத்து உள்ளன. அதற்கு அடுத்ததாக, பட்டரைப்பெரும்புதாரில் நடத்திய

ஆய்வில், இடை கற்காலம், புதிய கற்காலம், இரும்புக் காலம் மற்றும் வரலாற்றுத் தொடக்கக் காலத்தில் பயன்படுத்திய கருவிகள் கிடைத்து உள்ளன. இதில், அனைத்துக் காலங்களின் வாழ்க்கை முறை, வரலாற்றுத் தடயங்கள் கிடைப்பது, திருவள்ளூர் மாவட்டத்தில்தான். இந்த அகழாய்வில், இருபக்க முனையையுடைய கல்லால் உருவான கத்திகள் கிடைத்து உள்ளன. இவை, தமிழகத்தில் குறைவாகவே கிடைத்து உள்ளன. மூன்று புதிய கற்காலக் கோடாரிகள், வெளிறிய சாம்பல் நிறத்திலான மண் பாண்டங்கள், தமிழ் பிராமி எழுத்து பொறிக்கப்பட்ட மண்பாண்டங்கள், அழகிய வண்ணம் தீட்டப்பட்ட பாணைகள், யானைத் தந்தத்திலான சுழுத்தில் அணியும் பதக்கம் போன்ற ஆபரணங்களும் கிடைத்துள்ளன” என்கிறார்.

இது சங்ககாலத்தில் ரோமானியர்களுடன் வர்த்தகம் மேற்கொண்ட வணிக மையமாகவும் இருந்திருக்கக்கூடும் என்று தொல்லியலாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

கொடுமணல் அகழ்வாய்வு : தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகக் கல்வெட்டியல் மற்றும் தொல்லியல் துறை இதுவரை மேற்கொண்ட அகழாய்வுகளில் மிக முக்கியமான, உலகளவில் சிறப்புப் பெற்ற அகழாய்வாகக் கொடுமணல் அகழாய்வு கருதப்படுகிறது.

இந்த ஊருக்கென்று ஒரு வளமான, தொன்மையான வரலாறுண்டு. அதுதான் இவ்வூரின் சிறப்பாகும். இவ்வூர் இரும்புக் காலம் (Iron Age), வரலாற்றுக் காலத்தின் தொடக்கக் காலம் (Early Historic period), சங்ககாலம் (Sangam Age) என வழங்கப்படும் காலக் கட்டத்தில் மக்கள் வாழ்ந்த பகுதியாகும்.

இவ்விடத்தின் வரலாற்றுச் சிறப்புகளை முதன்முதலில் ‘நொய்யல் ஆற்று நாகரிகம்’ என்ற அறிக்கையின் வாயிலாக வெளிக்கொணர்ந்தவர் பேராசிரியர் செ.இராசு. பண்டைய கொங்கு நாட்டில், இன்றைய ஈரோடு மாவட்டம், பெருந்துறை வட்டத்தில் நொய்யல் ஆற்றின் வடகரையில் கொடுமணல் அமைந்துள்ளது. இவ்வூர் சென்னிமலையிலிருந்து ஊத்துக்குளி செல்லும் சாலையில் 18 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ளது. சேரரின் தலைநகரமாக விளங்கிய கரூரையும், சேரர்களின் சிறந்த மேலைக்

கடற்கரைத் துறைமுகமான முசிறிப் பட்டணத்தையும் இணைக்கும் பெருவழியில் அமைந்த ஊர். சங்க இலக்கியக் குறிப்புகளிலிருந்து இப்பகுதி சங்ககாலத்தில் பல்வேறு வெளி நாட்டினர் வந்துசென்ற சிறப்புப் பெற்ற பன்னாட்டு வணிகத்தலமாக (பந்தர்) இருந்தது என்பதை அறியமுடிகிறது.

கொடுமணம் பட்ட வினைமாண் அருங்கலம் பந்தர்ப் பயந்த பலர்புகழ் முத்தம் வரைஅகம் நண்ணிக் குறும்பொறை நாடித் தெரியுநர் கொண்ட சிர(று)உடைப் பெம்பொறிக்

கவைமரம் கடுக்கும் கவலைய மருப்பின் ...
- "பதிற்றுப்பத்து" (புலவர் அரிசில்கிழார் இயற்றிய பாடல்) 74 : 5 - 9.

வெளிநாட்டு வணிகர்களுள் (யவனர்) முக்கியமானோராக இலக்கியங்களில் அறியப்படும் கிரேக்கம், ரோம், எகிப்து ஆகிய நாடுகளிலிருந்து வந்த வணிகர்கள் வியாபார நோக்குடன் கொடுமணம் ஊருக்கு வந்துபோனதைப் பாடுகிறார் புலவர் அரிசில்கிழார். சங்ககாலத்திய "கொடுமணம்" தான் தற்போதைய "கொடுமணல்".

இந்தியத் தொல்லியல்துறையின் கண்காணிப்புத் தொல்லியலாளர் பி.எஸ்.சிரிராமன் தலைமையில் பெங்களூரின் அகழாய்வு ஆறாம் கிளையின் ஐந்து மாணவர்கள் கொண்ட குழு

இணைந்து 2018ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 8ஆம் நாள் கொடுமணலில் அகழாய்வைத் தொடங்கினர். தொடங்கிய இடம் 1981ஆம் ஆண்டு அகழாய்வு நடைபெற்ற தலம்.

இரண்டு மாதங்களாக ரகசியம் காப்பது போல நடந்துகொண்டிருக்கும் இந்த அகழாய்வில் என்னதான் கிடைத்திருக்கிறது என்ற கேள்வி எழ, பத்திரிக்கையாளர்கள் கடந்த மார்ச் 2018இல் கண்காணிப்புத் தொல்லியலாளர் பி.எஸ். சிரிராமிடம் (Superintending Archaeologist) பேசியபோது,

"பணி ஆரம்பித்துக் கொஞ்ச காலமே ஆகிறது. இன்னமும் நான்கைந்து மாதங்கள் இப்பணிகள் நடக்கும். தமிழகத் தொல்லியல் துறை கண்டுபிடித்த மாதிரியான பொருட்கள் மட்டுமே இதுவரை கிடைத்திருக்கின்றன. அவை கிமு 3ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலானவை எனக் கருதலாம். இன்னமும் ஓரிரு வாரங்கள் பொறுங்கள். நாங்களே உங்களைக் கூப்பிட்டு விஷயங்களைத் தருகிறோம். இப்போது வேண்டாமே!" என்று பிடி கொடுக்காமலே பத்திரிக்கையாளர்களை அனுப்பி வைத்தார்.

அப்படியானால் கொடுமணலில் இதுவரை என்னென்ன வகையில் அகழ்வாய்வுகள் நடைபெற்றன எனும் கேள்வி எழுகிறதல்லவா?

- அகழ ஆய்வோம் ■

மகாகவியின் பெண் சித்திரம் செல்லம்மாள் பாரதி

வேட்டைச் சமூகத்தில் குழுக்களின் தலைவியாக ஆளுமை நிறைந்தவளாகப் பெண்ணே இருந்திருக்கிறாள் என்பதை வால்காவிலிருந்து கங்கை வரை நூலில் ராகுல்ஜி பதிவு செய்திருப்பார். இயல்பிலேயே பெண்கள் தலைமை தாங்கும் திறன் படைத்தவர்கள் என்பதைத்தான் நம் தொல்குடி சமூகம் உணர்த்துகிறது. அவர்களிடமிருந்து பறிக்கப்பட்ட உரிமைகளை நசுக்கப்பட்ட உணர்வுகளைப் பேசுபவராகவும் விடுதலையின் குரலாக முழங்குபவராகவும் பாரதி இருந்திருக்கிறார். அப்பிரபஞ்ச மானுடம்பாடியின் வாழ்வில் செல்லம்மாவின் பங்களிப்பையும் இணைத்துப் பார்க்க வேண்டியது சமகாலத்தின் தேவையாகவும் அவசியமாகவும் இருக்கிறது.

காந்தியின் பொதுவாழ்வில் கஸ்தூரிபாய் பேசப்பட்ட அளவிற்குப் பாரதியின் பொது வாழ்வில் அதுவும் ஒரு மகாகவியின் மனைவியாக வாழ்ந்த செல்லம்மாள் பற்றிப் பரவலாகப் பேசப்படவில்லை என்பதுதான் பொதுச் சமூகத்தின் ஆகப்பெரும் துயரமாக இருக்கிறது.

நிவேதிதாவின் அறிவுரைக்குப் பிறகுதான் பாரதியே கூட செல்லம்மாவை இணையாக நடத்தத் தொடங்குகிறார் என்பதையும் இணைத்தேதான் நாம் இதைப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

ஏழு வயது சிறுமியாக இருந்தபோதே தன் வாழ்வைப் பாரதிக்கு ஒப்புக் கொடுத்தவர் செல்லம்மாள். 'கட்டியணைத்து ஒரு முத்தம் தந்தால், கைதொழுவேன் உனை நித்தமே' என்ற பாரதியின் காதல் மொழிக்கு நாணி, எல்லோரையும் போல் சாதாரண ஒரு கணவன் கிடைக்காமல் நமக்கு இன்று இப்படி ஒரு அபூர்வ கணவன் வந்து வாய்க்க வேண்டுமா என்று ஆதங்கப்பட்டிருக்கிறார். "நின்னைச் சரணடைந்தேன்", "நின்னையே ரதி என்று" என்றெல்லாம் எழுதிய பாரதி செல்லம்மாவின் மீது பெருங்காதல் கொண்டவனாகவே இருந்திருக்கிறான். ஒருமுறை பாரதிக்கு ஐரோப்பா செல்ல வாய்ப்பு இருந்தும் நிறைமாதக் கர்ப்பிணியான செல்லம்மாளை விட்டுச் செல்ல மனமில்லாமல் அந்தப் பயணத்தையே கைவிட்டார்.

ஓட்டு மொத்தப் படைப்பாளிகளின் இல்லத்தரசிகளும் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வியல் சிக்கல்கள் ஏராளம். குழந்தை பசியில் அழும் சத்தம் காதில் விழாதவன், தவளையின் சத்தத்தை ரசித்துக் கவிதை எழுதிக்கொண்டிருப்பான். இப்படியான ஒரு உலகில்தான் பாரதியும் இருந்திருக்கிறான். இது எல்லாவற்றையும் கடந்து வாழ்வியல் தேவைகளையும் குடும்பத்தையும் மட்டுமல்லாமல் எந்த இடத்திலும் தன் கணவனையும் விட்டுக் கொடுக்காமல் தூக்கிச் சுமந்தவர் செல்லம்மா. அவரது வலிகளையும் சமைகளையும் எங்கும் இறக்கி வைக்க முடியாமல் தன் மனதிற்குள்ளேயே சுமந்த பெண்மையின் பெரும் சித்திரம் செல்லம்மா.

பாரதிக்கு நாகரிகமாக அலங்கரித்துக்கொண்டு உலாவுவதில் அலாதிப் பிரியம். என்னதான் பணம் இல்லாவிட்டாலும் எப்படியாவது புதிய உடைகளை வாங்கி அணிந்துகொள்வார். உயிர் பிரியும் சில மணி நேரத்திற்கு முன்பு கூட சட்டை, தலைப்பாகையைச் செம்மையாகக் கட்டிக் கொள்வதில் ஆர்வத்தோடு ஈடுபட்டவர் பாரதி என்கிறார் செல்லம்மாள். அவரது கிராப்புத் தலைக்காகவும் மீசைக்காகவும் சாதியின் முன் செல்லம்மாள் வாங்கிய வசவுகளும் அவமரியாதை களும் கேலிகளும் ஏராளம். திடீர்திடீரென்று பழைய வழக்கங்களை உதறித் தள்ளும் பாரதியை உறவுகள் நிந்தித்தபோதெல்லாம் அம்பு துளைத்த மாணைப் போல் துடித்திருக்கிறார் செல்லம்மாள்.

ஒருமுறை எட்டயபுரம் மகாராஜா கொடுத்த ஐநூறு ரூபாய்க்கும் புத்தகங்களாகவே வாங்கிக் குவித்த ஏழைக் கவிஞன் பாரதி 'அழியாத கல்விச் செல்வமே என் ஆனந்தம். இதில் உனக்குத் திருப்தி இல்லையா?' என்றான். செல்லம்மாளின் நிலைக்காக நாமும் சேர்ந்து வருத்தம் மட்டுமே பட முடிகிறது. வீட்டில் எப்போதும் அவரது தாய் வீட்டார் நால்வரும் பாரதி வீட்டார் நால்வரும் இருப்பார்கள். செலவிற்கு என்ன செய்வார்கள் என்று அவர்கள் ஒருபோதும் கவலைப்பட்டதில்லை. பாரதியும் அவர் இஷ்டப்படி கடற்கரையிலும் மடுக்களிலும் சுற்றிக்கொண்டிருப்பார். என்னவிதமாகத்தான் குடித்தனம் செய்தார்கள் என்று தெரியவில்லை.

காசில்லாத வேளையில் பழத்தைக் கொண்டு பசியைப் போக்கிக் கொண்ட பாரதிதான் தனி

ஒரு மனிதனுக்கு உணவில்லாதபோது ஜகத்தை அழிக்க வேண்டுமென்ப பொதுப்புத்தியிலிருந்து சாமானியர்களுக்காக வெகுண்டெழுந்தான். கையிலோ பணமிருக்காது, இருந்தாலும் நிற்காது, ஆனால் பத்திரிக்கையை வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆவல் மட்டுமே இருக்கும். காலமும் உதவி செய்ததால் நவ இந்தியா உதயமானது என்றும் மெலிந்த சரீரம் உடையவராக இருந்தாலும் தொழிலாற்றுவதில் சளைக்காமலும் மேடைப் பேச்சிலும் வல்லவர் என்றும் கர்வப்பட்டுக் கொள்கிறார் செல்லம்மா. போலீஸின் பிடிக்கு அச்சப்பட்டு மறைந்த தருணமெல்லாம் துயர் பாரதிக்குத்தான் என்றாலும் செல்லம்மாளின் நிலைதான் ஆழ்ந்த கவலைக்கிடமாக மாறியிருக்கும்.

சிலசமயம் பாரதி, நாம் தேசப் பணிக்குச் சென்றுவிட்டால் குடும்பப் பொறுப்பை யார் நடத்துவார்கள் என்று கலங்கியபோது 'ஒரு செல்லம்மாவிடமிருந்து எடுத்த காரியத்தை விடாதே, நீ செய்யும் தியாகத்தினால் கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கு நன்மை ஏற்படும்' என்று ஊக்கமும் உற்சாகமும் அளித்தவர் செல்லம்மாளின் சகோதரர்தான். பாரதியின் எழுச்சிமிகு சுதந்திர வேட்கையைப் பார்த்தபிறகுதான், அவர் தன்பொருட்டு பிறந்தவர் அல்ல. நாட்டிற்கே புத்துணர்ச்சியை, அழியாத தேசிய உணர்வை ஊட்ட வந்தவர் என்ற தெளிவிற்கு வருகிறார் செல்லம்மாள்..

குவளைக்கண்ணன் பாரதியின் மீது கொண்ட அன்பின் மிகுதியால் செய்த துன்பங்கள் கணக்கிலடங்காது. பாரதியின் பாடல்களைக் கர்ண கடுர சுருதியில் பாடுவதும், கேள்வி கேட்பதும், சாப்பாட்டு வேளைக்கு வந்து செல்லம்மாளுக்கும் மிச்சம் வைக்காமல் சாப்பிட்டு விடுவதும் உண்டு. எனினும் தனது மிதமிஞ்சிய அன்பென்னும் இம்சைகளால் பொறுமை எனும் மந்திரத்தைப் பாரதிக்கு உபதேசித்திருக்கிறார் என்றுதான் நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

புதுவை வாசத்தில் இந்தியா பத்திரிக்கை வெளிவர ஆரம்பித்த பிறகே செலவுக்குச் சற்று தாராளமாகப் பணம் கிடைத்திருக்கிறது. எனினும் பாரதியின் வாழ்வில்தான் எதுவும் அதிக காலம் நீடிக்காதே. கையில் தம்படி காசு கூட இல்லாமல்

இருந்தாலும் மனம் நிறைந்த திருப்தியோடு தண்டகாவனம் ரிஷிகளால் நிறைந்தது போல் புதுவை செல்லம்மாள் உட்பட சுதேசிகளால் நிறைந்திருந்தது என்றே அறிகிறோம்.. ஒரு கட்டத்தில் பத்திரிக்கைகள் யாவும் நிறுத்தப்பட்டன. எழுதப்பட்ட கடிதங்களைத் தணிக்கை செய்து அளிக்காமல் வைத்துக்கொண்டனர். மணி ஆர்டர்களுக்கும் அதே கதிதான். கூப்பனிலுள்ள முகவரிகளைப் பார்த்துப் பணம் அனுப்பும் நண்பர்களை நேரில் சென்று பயமுறுத்தியும் கைது செய்தும் வந்ததால் பணம் வருவதும் தடைப்பட்டது. உதவும் சுரங்கள் முறிக்கப்பட்டன. பேரன்புகொண்ட புதுவை நண்பர்கள் இரவில் ரகசியமாகக் கதவைத் தட்டிப் பணம் கொடுத்து உதவியிருக்கிறார்கள். எப்போதும் தாயன்பின் வேர்களைச் சுமந்தபடியே இந்த நிலம் ஈரம் சேர்த்துப் பூத்துச் செழித்துக் கிடக்கிறது.

சிலசமயம் வீட்டில் அரிசி இராது. ஆனால் பாரதி மாடியில் பத்து பேரோடு 'பூனூல் வேண்டுமா? வேண்டாமா?' என்று வாதமும் சர்ச்சையும் பலமாகச் செய்துகொண்டிருப்பார். ஹோட்டலில் சாப்பிட்டுப் பழக்கமில்லாதவர். கையில் நாலணா இருந்தால் வாழைப்பழம் வாங்கி எல்லோரும் பசியாறிவிட்டுப் பால்காரி கடனுக்குத் தந்த பாலைக் குடித்துவிட்டுக் கழித்த நாட்கள், கவிஞரின் மனைவியாக, துயரத்தின் பெருவலி மிகுந்த காலங்கள்.

பேசும்போது கிளிபோல் கொஞ்ச வேண்டும். சத்தமாகப் பேசக்கூடாது. சங்கீதம் போல் அமைய வேண்டும் என எதிர்பார்க்கும் பாரதிக்குச் செல்லம்மாவால் எல்லா நேரமும் அவ்வாறு இருக்க முடியவில்லை. அப்போதெல்லாம் ஹார்மோனியத்தின் எல்லாக் கட்டைகளையும் அழுத்தியபடி இனியாவது இவ்விதம் பேசாதே என்பாராம். அடிக்கடி மௌன விரதம் பூண்டு பதினைந்து இருபது நாட்கள் கூட பேசாமல் இருக்கும் அவர், பாட்டு மட்டும் பாடுவாராம். மற்றவை எழுத்து மூலமாகவே நடைபெறும். இதுபோன்ற செயல் மனைவியை அடியோடு வெறுத்து ஒதுக்கிய டால்ஸ்டாயை விட சற்றே மேம்பட்ட நிலை என்றுதான் எண்ணத் தோன்றுகிறது. இது போன்ற வலியான இடங்களை எல்லாம் செல்லம்மாள் தனது மன வலிமையால் மென்மையாகக் கடந்து சென்றிருக்கிறார். பாரதியைப் பித்தன் என்று

உலகோர் பிதற்றியதை நினைத்தபோது செல்லம்மாளின் மனநிலை என்னவாக இருந்திருக்கும்? எழுதுகோலைப் பிடித்து உச்சம் தொட்ட பஷீர் முதல் இன்றைய நவீனக் கவிஞர்கள் வரை இந்தப் பித்துநிலை சாத்தியப்பட்டதே என்கிறார்கள். அந்நிலையை ஒரு பெண்ணாக எதிர்கொண்டு வெளிவர பாரதியை விட செல்லம்மாளே அதிகம் சிரமப்பட்டு இருப்பார்.

சாத்தியமே அற்ற ஒரு நாட்டின் அமைப்பையும் எழுதப்படாத சட்டத்தையும் சாடி, புனைவெழுத்தாக எழுதி அதே அரசின் சிறந்த நூலுக்கான விருதை இன்றைய எழுத்துச் சூழலும் உள்வாங்கும் மக்களின் திறனும் பெற்றுத் தந்து விடுகின்றன. ஆனால் அன்றைய காலகட்டத்தில் 'பாக்கு வச்சான் பழமும் வச்சான் வெற்றிலை வச்சான் போயிலை வச்சான் ஒன்னு வைக்க மறந்துட்டான்... சுண்ணாம்பில்லே, சுண்ணாம்பில்லே..' என்ற பாடலைக் கூட பாரதி 'தமிழ்மக்களுக்காக கடவுள் நிலமும் வச்சான் பலமும் வச்சான் நிகரில்லாச் செல்வமும் வச்சான் ஒன்னு வைக்க மறந்து விட்டான். புத்தியில்லே.. புத்தியில்லே' என்று பாடியிருப்பார். இது வேதனையின் உச்சம். மக்களிடம் சுதந்திர மோக மூட்ட அரசுக்கெதிராக வெளிப்படையான மொழியால் உண்மையை உரக்கச் சொன்ன பாரதி அனுபவித்த இன்னல்கள் செல்லம் மாணையே பெரிதும் பாதித்தன.

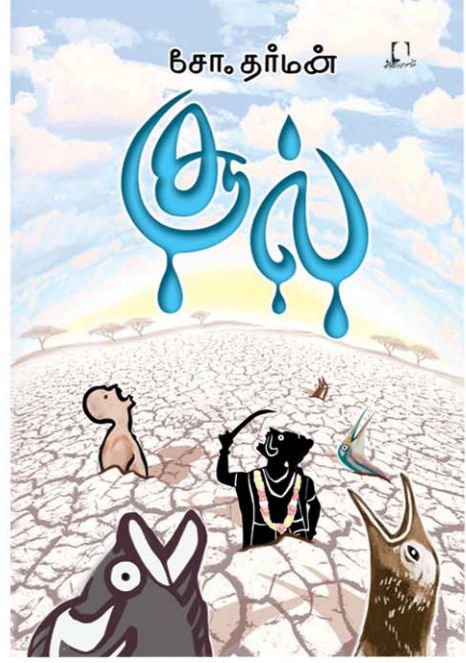
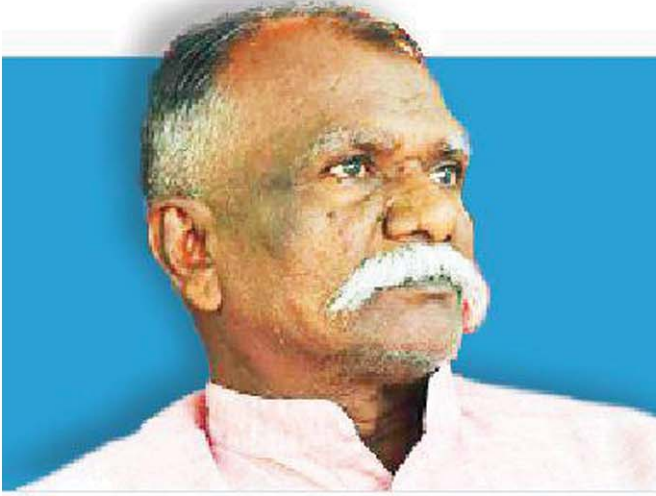
மேரிகியூரி தம்பதிகள் கண்டுபிடிப்பிற்காகத் தங்கள் வாழ்க்கையையே அர்ப்பணித்தவர்கள். ஓத்த கருத்தோடுதான் தங்கள் வாழ்வை உலகிற்காக ஒப்புக் கொடுத்தார்கள். ஆனால் இந்தத் தம்பதிகளில் மேரியின் அளவிற்கு முதிர்ச்சி இல்லாவிட்டாலும், செல்லம்மாளும் துணிந்தே வாழ்வை எதிர்கொண்டிருக்கிறாள். ஜென்னி மார்க்ஸ் காதலைப்போல் செல்லம் மாளும் பாரதி மீதான அதீத காதலில் கட்டுண்டுதான் வறுமை மட்டுமல்லாது எல்லாச் சூழலையும் ஏற்றுக்கொண்டு இணைந்தே பயணித்திருக்கிறார். நேற்றல்ல இன்றல்ல என்றும் பேசக்கூடிய காலத்தின் மகாபுருசனோடு வாழ்ந்த செல்லம்மாளை நினைவுகளால் கைதொழுவோம்.

(குறிப்புக்களுக்காக : செல்லம்மாள் பாரதி எழுதிய பாரதியார் சரித்திரம்). ■

கரிசல் மண்ணின் 'சூல்' - சோ.தர்மன்

எழுத்தாளர் திரு. சோ.தர்மன் எழுதிய 'சூல்' புதினத்துக்கு 2019ஆம் ஆண்டுக்கான சாகித்ய அகாதமி விருது வழங்கப்பட்டுள்ளது.

தூத்துக்குடி மாவட்டம் கோவில்பட்டியைச் சேர்ந்தவர் எழுத்தாளர் சோ.தர்மன். இவரின் இயற்பெயர் தர்மராஜ். உருளைக்குடி கிராமத்தைச் சேர்ந்த சோலையப்பன் - பொன்னுத்தாய் தம்பதியின் மகன் சோ.தர்மராஜ். இவர் கோவில்பட்டியில் உள்ள லாயல் மில் ஆலையில் பணிபுரிந்து விருப்ப ஓய்வு பெற்றவர்.

1980களிலிருந்து எழுதிவருகிறார். இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் பஞ்சாலைத் தொழிலாளியாக வேலை பார்த்திருக்கிறார். அதன் அடிநாதமாக இவரது கதைகள் அடித்தள மக்களின் வாழ்வைப் பேசுவதாகவே மிளிர்க்கூடியன.

கரிசல் மண் பிதாமகன் என்று அழைக்கப்படும் கோவில்பட்டி அருகே இடைச்சேவலைச் சேர்ந்த கிராஜநாராயணன்

என்ற கிரா.வின் எழுத்துக்களினால் கவர்ந்து ஈர்க்கப்பட்டு, தனது எழுத்துப்பணியைத் தொடங்கியவர். கடந்த 1980ஆம் ஆண்டு இவருடைய முதல் கதை வெளிவந்தது. இதுவரை 13 நூல்கள், 8 சிறுகதைத் தொகுப்புகள், 4 நாவல்கள் எழுதியுள்ளார். மேலும் வில்லிசை குறித்தும் ஆய்வு நூல் வெளியீட்டுள்ளார். முன்னோடி கரிசல் படைப்பாளியும், "வெக்கை" தந்தவரும் 'அஞ்ஞாடி' நாவலுக்காகச் சாகித்ய அகாதமி விருது பெற்றவரும் ஆகிய பூமணி இவரது உறவுக்காரர்.

இவரது முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பு 1992இல் வெளியானது. பின்

1. தூர்வை (புதினம்)
2. சோகவனம் (சிறுகதை)
3. வனக்குமாரன் (சிறுகதை)
4. வில்லிசை வேந்தர் பிச்சைக்குட்டி பிள்ளை (மோனோகிராப்)
5. சோ.தர்மன் சிறுகதைகள் முழுத் தொகுதி,

6.கூகை (புதினம்) எனப் பட்டியல் தொடர்கிறது.

இவரது 'கூகை' புதினம், தமிழ்நாடு அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித் துறையின் 2005 ஆம் ஆண்டுக்கான சிறந்த நூலாகத் தேர்வாகிப் பரிசும் பெற்றிருக்கிறது. 'கூகை' நாவல் ஆகஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. மலையாளத்தில் மூங்கா என்ற பெயரில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

தற்போது சாகித்ய அகாதமி விருது பெற்றுள்ள 'சூல்' நாவல் கடந்த 2016 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது.

சூல் பேசும் கரு.. எட்டயபுரம் அரசாட்சிக்கு உட்பட்டது உருளைக்குடி கிராமம். இங்குள்ள கண்மாயைத் தூர்வாரி மராமத்துப் பணியைக் கிராமத்தினர் தொடங்குவதிலிருந்து ஆரம்பிக்கிறது இந்த நாவல். கண்மாயின் காவலனாக நீர்பாய்ச்சி, ஊர் பெரிய மனிதர்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் எனப் பலதரப்பட்ட மக்கள் வாழ்ந்தாலும் வழக்கம்போல் பிரச்சனைகள் சூழக் கதைக்களம் பல அத்தியாயங்களுக்கு மேல் நகர்கிறது.

மிளகாய், பருத்தியை நேர்த்தியாகச் சேகரித்து விதைகளாக்கும் பணியும்; பிரசித்திப் பெற்ற தேனி, பெரியகுளம், சோழவந்தான், ஆத்தூர் வெற்றிலையைப் போன்று, உருளைக்குடி வெற்றிலையைத் திருத்திப் பயிர்செய்வதற்காக மகாலிங்கம் பிள்ளை பகீரத பிரயத்தனம் செய்து கிணறு வெட்டி அந்தக் கிணற்றிலேயே இறந்த நிகழ்வும்; நிலத்தில் மேய்ந்த ஆட்டைத் துப்பாக்கியால் சுட்டு அதனால் ஏற்பட்ட ஊர்ப் பிரச்சனையால் பொதுமக்கள் பல மைல் தூரம் சுற்றிச் செல்லும் நிலைமை ஏற்பட்டும் ஒற்றுமையுடன் செயல்பட்ட உருளைக்குடி மக்களின் மனநிலையும் எனப் பல நிகழ்வுகள் வெகுநேர்த்தியாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

நீர்நிலைகளை நம்பியே விவசாயம் இருக்கிறது. அதை எவ்வாறு பராமரித்துத் தங்களுக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்வது என்பதை விவசாயிகள் மட்டுமின்றி, பொதுமக்களும் தெரிந்து கொள்வதற்கு வழிகாட்டியாய் ஒரு கையேடாக அமைகிறது இந்த நாவல்.

தேசிய அளவிலான இந்த இலக்கிய அங்கீகாரம் குறித்து நாவலின் ஆசிரியர்

சோ.தர்மனிடம் கேட்டபோது, "சாகித்ய அகாதமி விருது அறிவித்து மத்திய அரசு அங்கீகாரம் தந்தது மிகப்பெரிய மகிழ்ச்சி. நான் நடிகன் அல்ல, நான் ஒரு எழுத்தாளன்; நான் சூரியகாந்தி போல் அல்லாமல் மூலிகை போல் இருப்பேன்" என்று தெரிவித்துள்ளார்.

சோ.தர்மன் கரிசல் மக்களைக் காட்டும் துணிவும் நேர்மையும் மிக்க பரம்பரையின் ஒரு குறியீடாகவே உள்ளார். அவர்களின் எளிய வாழ்வாய்ப் பிரதிபலிக்கிறார்.

சமூக நடைமுறையில் கிராமத்து மக்களின் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளை அந்த மக்களது மொழியில் பதிவாக்குவதில் வல்லவராய் இருக்கிறார். கதை சொல்வதில் பாசாங்கே இல்லாது நேரடியாக வாழ்வியல் கூறுகளின் பின்னலாக அந்த மனிதர்களுக்கே உண்டான அழகியல், அரசியல், பேச்சு வழக்கங்களை அச்சுஅசலாய்ப் பதிவு செய்கிறார். சமூக அக்கறையோடு இயங்கும் படைப்பாளியின் உள்மனது வேட்கை கொள்ளும் மனுசப் பாடுகளை எழுத்துக்களாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

புதிதாய் வரவிருக்கும் 'பதிமுனாவது மையவாடி' நாவலுக்கும் வாழ்த்துக்கள்.

தமிழ்கூறும் நல்லுலகிற்கு எழுத்தாளர் சோ.தர்மன் வரம்!

உன் தெய்வீகம் நீர்மமானதா..
உன்னை நினைக்கும்போதெல்லாம்
கண்ணீராக வருகிறாயே..!

• • •

தோல்வியை நட்டுவைத்தேன்
வெற்றி வேர்விட்டது..
பூக்கும்போது
அது என்னவாக இருக்கும்?

• • •

பரிசுத்தத்திலிருந்து
இதயத்தை எழுப்புவேன்
உன் கனவுகளை
அது கைவிடுகிறது

• • •

மறுபடி மறுபடி தீண்டுகிற மனதை
நான் ரசிக்கிறேன்
நீ தண்டிக்கிறாய்

• • •

வெளிச்சத்தில் தொலை
இருளில் தேடு
ஆகம விதிப்படி
அகப்படலாம் காதல்...

• • •

எதுவும் செய்யமுடியாதபடி
என்னைத் துளையிடுகிறாய்..
நானோ
இப்போது இசையாகிறேன்
என்ன செய்வாய்..!?

• • •

இந்தக் காடு முழுவதும்
ஒளியாக இருக்கிறாய்
காதலென்பது ஒளிரும் வண்ணத்துப்பூச்சி

• • •

குழலிசைக்கிறாய்
இனி மூங்கிலாகாத
விமோசனம் பெறுகின்றன
என் வேர்கள் ■

நீ துளையிட எனது புல்லாங்குழல் 15

இலக்கு தொடும் சிறகுகள்

கவிதையோ கதையோ கட்டுரையோ...

அதுகுறித்தான விமர்சனம் என்பது இன்றியமையாதது.

வாசிப்பின் வழியான உள்ளுணர்தல் இருப்பினும் இலக்கிய உலகில் விமர்சனம் அவசியமாகிறது.

விமர்சனம்தான் ஒரு படைப்பை - படைப்பாளியைக் கூர் தீட்டுகிறது.

படைப்பு குறித்தான வாசிப்பானுபவப் பகிர்தலே சக வாசகனைத் தேடல்கொள்ளச் செய்கிறது;

படைப்பின் மீதான மதிப்பீடுகளை உருவாக்குகிறது.

அந்த வகையில் எனது வாசிப்பின்வழி நான் கண்டடைந்த நறுக்குத் தெறிக்கும் நற்கவிதை வரிகளைக் கவிதை வழியாகவே ஆசையோடு அறிமுகம் செய்ய விழைவதே இந்த 'இலக்கு தொடும் சிறகுகள்' தொடர்.

1. கவிஞன் ஒரு ராஜாளி

சொற்களைக் கலைநயப்படுத்தினால் - அது கவிதையாகிவிடுகிறது.

கலைநயப்படுத்துவதால் மட்டுமே சொற்கள் கவிதையாகிவிடுமா?

கலை என்பது அழகுணர்ச்சி.

மனதின் அழகுணர்ச்சி வெளிப்படுகையில் அது கலைவடிவமாகிறது.

வடிவம் என்பது புறம் - ஓடு;

ஓடு மட்டுமே உள்ளீடு ஆகாது.

வெறும் வீங்கிய வயிறு கர்ப்பமாகுமா?

கைப்பிடி அழகாய் இருப்பதால் மட்டுமே - கத்தி,

கூர்மையும் கொண்டிருக்குமா என்ன?

எந்த ஒரு கலைவடிவமும் உள்ளடக்கம்

உள்ளதுதான்.

உள்ளடக்கம்தான் கலையை அிர்த்தப்படுத்துகிறது;

அதன்

அடையாளம் சொல்கிறது.

இலக்கியம் அத்தகைய ஒரு

கலைவடிவம்தான்.

கவிதைகள் அதன் சிறகுகள்;

சிறகுகளே இலக்கு தொடும்.

கவிஞன் ஒரு ராஜாளிப் பறவை! பிரச்சனைகள் சுமந்து சுற்றும் பூமியை அவன் கூர்ந்தபடி வலம் வருகிறான்.

இமைப்பொழுதும் அவன் இமைப்பதில்லை. கனன்றுகொண்டிருந்தால்தானே நெருப்பிற்கு அழகு!

உறங்கிவிட்டால் எரிமலைகூட புற்றீசல்களின் பூமியாகும் அல்லவா?

நெஞ்சில் நெருப்புள்ள கவிஞன்

கனன்றுகொண்டேயிருக்கிறான்,

எங்கும் - எப்போதும்.

ஒரு திருவிழாக் கூட்டத்தில் காற்றாதிய

பலூன்களைத் துப்பாக்கியால் சுட்டுக்கொண்டும்,

சுடுவதைப் பார்த்துச்
சுகித்துக்கொண்டுமிருக்கிறார்கள் சில வேடிக்கை
மனிதர்கள்.

இந்தக் காட்சியைக் கண்ட கவிஞனுக்குக்
காற்றாதிய பலூன்களெல்லாம்
வர்க்க முரண்களின் படிமங்களாய் விரிகின்றன.

அவன் கோப வார்த்தைகளால்
கொப்பளிக்கிறான்;

அவன் சொற்கள் காற்றில் கந்தகம்
விதைக்கின்றன.

கவிதை, பண்டித நடை விடுத்து - பாமர
பாஷையில் தோட்டாக்களின் வேகத்தை
விஞ்சுகிறது.

கவிஞர் மா. காளிதாஸ்

இப்படிச் சொல்கிறார்:

**‘அஞ்ச ரூபாய்க்குப்
பன்னெண்டு குண்டு.
காசு போனாலும் பரவால்ல...
வாங்கிச் சுடு,
‘கொழுத்த’ பலூன்களை’**

அற்புதமான குறியீடு!

கலையும் இலக்கியமும் மக்களுக்கானதெனில்,
அது இப்படித்தான்

இருக்கவேண்டும்.

நெருப்பு இப்படித்தான் கனலவேண்டும்!

2. ஆறாம் அறிவின் அவமானம்

எங்கெல்லாம் மானுடம் காயப்படுகிறதோ
அங்கெல்லாம் கவிதை களிம்பு தயாரிக்கிறது.
எங்கெல்லாம் மானுடம் கண்ணீர் சிந்துகிறதோ
அங்கெல்லாம் கவிதை கைக்குட்டை நீட்டுகிறது.

மொழியின் ஆபரணமாய் ஒளிக்கிற கவிதை,
அவசியம் ஏற்படுகையில் ஆயுதமாகவும்
அவதரிக்கத் தயங்குவதில்லை.

கவிதைகள், கண்ணபிரான்கள்!

மானுட மானம் துக்ஷிவிக்கப் படுகையில்
அவை, விலகி நின்று வேடிக்கை பார்க்குமா?

சுட்டிக் காட்டுவதும் தட்டிக்கேட்பதும்

கவிதையின் தலையாய பண்புகள் அல்லவா?

சமூகக் கொடுமைகளை, அவை

சுகித்துக்கொண்டு நிற்பதில்லை.

சிறுமை கண்டு பொங்குவதுதானே

குணத்தின் சிறப்பு!

வார்த்தைகளில் வெடிவைக்கும் வித்தை கற்றவன்
கவிஞன்.

அதனால்தான் -

எட்டையபுரத்து எரிமலையின்

பாட்டு வரிகளெல்லாம்

வேட்டு வரிகளாய் விளங்கியது வெள்ளையனுக்கு.

நல்ல கவிஞன் நெருப்பின் புதல்வன்.

பட்ட இடங்களிலெல்லாம் அவன்

பற்றிப் பரவுவான்

திரிக்குத் தீபமாய் -

தீமைக்குத் தீப்பந்தமாய்!

தேநீர்க்கடைகள் உழைக்கும் மக்களின் தியான
மண்டபங்கள்!

உழைத்துக் களைத்தவர்களின்

உஷ்ணத்தையெல்லாம்

கோப்பைத் தேநீரில் ஆவியாக்கிவிடும்

அமுதக்கிடங்குகள் அவை.

சின்னச் சின்ன உறிஞ்சுதலில்

புலன்களைப் புதுப்பித்து, பருகுவவர்களைத்

தேவநிலை தீண்டவைக்கும்

தீந்திரவம் அல்லவா தேநீர்!

தேநீர்க்கடைகள் உழைக்கும் மக்களின் தியான
மண்டபங்கள்.

வருணபேதம் வகுத்துக் கொடுத்த சாதிகள்,

ஆறாவது அறிவின் அவமானங்கள்.

தீண்டாமை என்பது மனிதகுலத்தின் மீது

மனிதனே வாரியடித்த சாக்கடைச் சகதிகள்.

வெண்மணியைக் கொளுத்தி அது வேடிக்கைப்

பார்த்தது;

திண்ணியத்தின் வாயில் மலம் திணித்தது.
ஊரை அடித்து உலையில் போட்ட சாதிகள்,
தேநீர்க்கடையை மட்டும்

விட்டு வைக்குமா?

சேரிச் செல்வங்களை, அவை தனிக்குவளை
கொடுத்துத் தள்ளி வைத்தன.

தீண்டாமைக்கு எதிராய் எத்தனையோ கரங்கள்
தீக்குச்சிக் கிழித்தபின்னும்

அதன் இருண்ட பக்கங்களில் இந்தக்
கொடுமைகள் அரங்கேறிக் கொண்டுதான்
இருக்கின்றன.

ஆனால், தள்ளிவைக்கப்பட்டவனின்
பொருளாதாரத்தை மட்டும் அவை
புறந்தள்ளுவதில்லை.

தேநீர்க்கடை ஒன்றில் இந்த அவலங்கண்ட
கவிஞர் சித்ரபாரதி,

இப்படிச் சூடுபறக்கச் சுட்டுகிறார்:

**‘தனி கிளாஸில்
ஈ குடித்தவன் காசும்
ஒரே கல்லாவில்’**

சமூகத்தின் மனசாட்சியைச்
கவிஞன் வார்த்தைகளால் கிள்ளிவிட்டுச்
சென்றுவிட்டான்.

வலி அடங்கியதா என்ன?

3. கவிஞனின் கண்ணீர்

மொழி உணர்வுகளின் கால்கள்.

கவிதைகள் மொழியின் சிறகுகள்!

விண்ணளக்கும் இந்தச் சிறகுகளின்

படபடப்பில்தான்

எத்தனை காவியங்கள்!

எத்தனை காப்பியங்கள்!

உணர்ச்சியின் வெப்பத்தில் உரசும்போதெல்லாம்

தீப்பிடித்த மொழி - கவிதைகளைக்

கருத்தரிக்கிறது!

வாழ்க்கைப் போர்க்களத்தில்

மொழி ஓர் ஆயுதம் - அதில்

கவிதைகளே கூர் மிக்கவை, குறிவைக்கத்
தக்கவை.

இந்தத் தளவாடங்களைக் கைகளில்

ஏந்திக்கொண்டுதான்

காலத்தை வெல்லும் கவி கர்ஜிக்கிறான்!

☞

கவிஞன் பிரபஞ்சத்தைச் சுருக்கிச்

சொற்களுக்குள் நுழைக்கும் சூத்திரதாரி.

அவன் சொற்சொரியும் நெருப்பிலோ

→

சுதந்திர தாகம்

விண்ணளந்து - மண்துழாவும் சொற்களிலோ
மானுடத்தின் சுவாசம்.

கவிஞனின் சிரிப்பு குழந்தையின் சிரிப்பு;

அவனின் துயரம் ஞானியின் துயரம்.

ஆனால், கவிஞனின் கண்ணீர்

ஞானத்தின் சிரிப்பு!

☞

இளைஞர்கள் தேசத்தின் விழுதுகள்!

விழுதுகள் வேர்களாகும் என்பது

காலவிருட்சத்தின் கடைவிழிக் கனவு.

மரங்காப்பதெனில் -

மண்பற்றிச் சாரம் உறிஞ்சும்

வீரியம் வேண்டும் வேர்களுக்கு.

இருக்கிறதா?

திரை மின்னலாய் - மைதானக் களியாட்டமாய் -

புகையாய் - துகளாய் -

நரம்பை எரிக்கும் திரவத் தீயாய்

மூளைக்குள் புற்று கட்டும் மூடத்தனங்களாய்

எத்தனை எத்தனை போதைகள்?!

நுகர்ந்து நுகர்ந்து - துய்த்துத் தோய்ந்து

ஒரு கலாச்சாரச் சீரழிவில்

உள்ளீடற்றுத் தள்ளாடிக் கொண்டிருக்கிறது

இளைய சமுதாயம்.

யார் மாற்றுவது? யார் தேற்றுவது?

கவலைப்படுகிறான் கவிஞன்!

கவிஞன் சிரிப்பான்; தனக்காக அல்ல

கவிஞன் அழுவான்; தனக்காக அல்ல

கவிஞன் கேட்பான்; தனக்காக அல்ல.

ஆம்!

கவிஞனின் சுயம் என்பது

மானுட ஆன்மாக்களின் குறுக்கு வெட்டுத்

தோற்றம்!

அதனால்தான் -

காலத்திடம் இப்படிக் கேட்கிறார்

கவிஞர் பழநிபாரதி:

‘காலமே!

என் இளமையைச்

சீட்டாடித் தோற்காதே

செவவழி...

ஒரு போராளியின்

கடைசீ

துப்பாக்கி ரவையாக’

ஓ!

கவிஞன் கேட்டால்

யாசகம்சூட கம்பீரமாகிவிடுகிறதே.

- சிறகுகள் விரியும்... ■

நோபல்
இலக்கியங்கள் அறிமுகம்
தொடர் - 14
இலக்கியத்தின் தோரண வாயில்

• தா. ஜோ. ஜலியஸ்

ஓல்கா நவோஜா டோகர்சுக்

உலகு முழுவதிலும் பெண்ணும் நதியும் ஒன்று எனக் கூறுவதை நாம் அடிக்கடி கேட்டு இருக்கிறோம்.

“நடந்தால் ஆறு எழுந்தால் அருவி நின்றால் கடலல்லோ!

சமைந்தால் குமரி மணந்தால் மனைவி பெற்றால் தாயல்லோ!

பெண்ணும் ஆறும் வடிவம் மாறக்கூடும்

நீர் நினைத்தால் பெண் நினைத்தால் கரைகள் யாவும் கரைந்து போகக்கூடும்”

- எனும் கவிஞர் வைரமுத்துவின் கவிதை வரிகளும் இதற்குச் சான்று..

ஓல்கா என்பது மத்திய ஐரோப்பாவில் ஓடும் நதி ஆகும். 1350000 சதுர கிலோ மீட்டர் பரப்பில் 3150 கிலோ மீட்டர் தூரம் ஓடும் இந்த நதிக்கு ஸ்லாவ் மொழியிலும் ருஷ்ய மொழியிலும் இதர பல மொழிகளிலும் ஈரம் அல்லது ஈரப்பதம் என்பதே பொருளாகும். பெண்ணும் நதியும் ஒன்று எனக் கூறுவது இத்தகைய ஈரம்

இருப்பதால் என்பதோடு மேலை நாடுகளிலும் நதிகளின் பெயரைப் பெண்கள் தம் பெயராக வைத்துக்கொள்வதோடு நதியைப் போலவே எங்கோ பிறந்து எங்கோ வளர்ந்து எங்கோ கடலில் சென்று கலக்கின்றனர் என்பதையும் உலகுக்கு உணர்த்துகின்றனர்.

ஓல்கா நவோஜா டோகர்சுக் போலந்து நாட்டின் தீவிர புரட்சி எழுத்தாளரும் வணிக ரீதியில் வெற்றி நடை போடுபவர் எனப் போற்றப்படும் எழுத்தாளரும் ஆவார். நதியைப் போலவே சாதாரண பெண்ணாய், எழுச்சி மிக்க அலையடிக்கும் படைப்பாளியாய், அமைதியை விரும்பும் ஆறு போலவே தம் படைப்புகள் வாயிலாகத் தம்மை வெளிப்படுத்தியவர். ஜனவரி 29, 1962ஆம் ஆண்டு பிறந்த இவர் 2018ஆம் ஆண்டில் ஃப்லைட்ஸ் எனும் தமது புதினத்திற்காக மான் புக்கர் பரிசினை வென்றார். 2019ஆம் ஆண்டில் 2018ஆம் ஆண்டுக்கான இலக்கிய நோபல் விருதினையும் வென்றார்.

ஜெர்மன் பாலிஷ் பன்னாட்டு ப்ரிட்ஜ் விருதினைப் பெற்றார்.

இவர் ஒரு இடதுசாரி, சைவ உணவு உண்பவர் மற்றும் பெண்ணியவாதி.. சில விமர்சகர்கள் இவரை நாட்டுப்பற்று இல்லாதவர், கிறிஸ்துவர் களுக்கு எதிரானவர் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் பயங்கரவாதத்திற்குத் துணை செல்பவர் என்பதுடன் போலந்தின் பன்னாட்டுப் பெருமையைச் சீர் குலைப்பவர் என்றெல்லாம் கூறுவர்.

இவரது முதல் புத்தகமாகிய “கண்ணாடிகளில் நகரங்கள்” என்பது 1989இல் வெளியிடப்பட்ட ஒரு கவிதைத் தொகுதி ஆகும். இவர் முதன் முதலாக எழுதிய நூல் “மாந்தர்களின் பயணம்” உண்மையில் இரு காதலர்களின் வாழ்க்கைப் பொருளை உணரத் துடிக்கும் “புத்தகத்தின் ரகசியம்” பற்றிய தேடலாகும். இந்தக் கதை 17ஆம் நூற்றாண்டின் ஃப்ரான்ஸ் நாட்டை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டு 1993இல் வெளியிடப்பட்டது. முன்னர் கூறியது போல் வாழ்க்கையின் தத்துவம் தேடலில்தான் உள்ளது எனப் போகிறபோக்கில் உணர்த்தும் ஒரு பொற்களஞ்சியம் இந்தப் புதினம்.

மனோதத்துவத் திறமையால் பல சாதனை செய்யும் ஜெர்மானியப் போலந்து நாட்டுப் பிரபுத்துவக் குடும்பத்து ப்ரெஸ்லாவ் எனும் ஜெர்மானிய நகரத்து இளம் பெண் ஒருவர் பெயரான எம்மா எல்ஸ்னர் என்பதன் ஆங்கில முதல் எழுத்துக்கள் ஆகிய ஈ.ஈ. என்பதைத் தலைப்பாகக் கொண்டு இவர் 1995இல் ஒரு புதினம் எழுதினார். ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்கு உதவாது என்ற பழமொழியைப் பொய்யாக்கும் வண்ணம் தமது மனோதத்துவப் படிப்பின் திறத்தால் மனதின் ஆழ அகலங்களைப் பிட்டு வைக்கும் நளிளத்தால் இந்தப் புதினமும் தனித்து நிற்கிறது.

இவரது அடுத்த புதினம் “தொடக்கமும் பிற காலங்களும்” 1996இல் வெளியிடப்பட்டு மிகப் பெரிய வெற்றி அடைந்தது. ப்ராவிக் எனும் புனைவான நகரம் போலந்தின் நடு நாயகமாக இருப்பதாகவும் அதில் புத்தி கோணலான மற்றும் ஒரே மாதிரியான மனிதர்கள் வாழ்வதாகவும் சித்தரித்து இருக்கிறார். இந்தக் கிராமத்தை

வாழுகின்ற மனிதர்களின் வாழ்க்கையே இலக்கியம் என அடிக்கோடிட்டுக் கூறும் இவரது படைப்புகள் வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை வழக்கலின்றி விவரிப்பவை. தமது எழுத்தில் மந்திரக் குரலெடுத்தும் படைக்கும் எழுத்தாளர் எனக் குறிப்பிடப்படும் இவர் வார்சா பல்கலைக்கழகத்தில் மனத் தத்துவ நிபுணராகத் தேர்ச்சி பெற்றவர். கவிதைத் தொகுதிகள், சில புதினங்கள் மற்றும் சிறு உரைநடைக் கட்டுரைகள் எனப் போலந்தின் படைப்பு உலகை விரிவுபடுத்தி உள்ளார்.

யாக்கோபின் புத்தகம் என்ற இவரது புதினம் 1915ஆம் ஆண்டில் நைக் விருதினைப் பெற்றது. இந்தப் புத்தகம் 18ஆம் நூற்றாண்டின் மதத் தலைவராகிய ஜேக்கப் ஃப்ரான்க் என்பவர் தமது சீடர்களை இஸ்லாத்திற்கும் கிறிஸ்துவ மதத்திற்கும் கட்டாய மத மாற்றம் அவ்வப்போது செய்ததை விவரிக்கும் நூலாகும். இந்த நூல் 2014இல் வெளியிடப்பட்டபோது போலந்து ஒரு ஓடுக்கப்பட்ட நாடு என்ற கருத்துக்கு மாறுபட்ட கருத்தாக ஓடுக்கி ஆண்ட நாடு என்ற கருத்தினைக் கூறியதால் அவர் துரோகி என இழிவுபடுத்தப்பட்டார். ஆயினும் இந்த நூல் ஒரு இலட்சத்து எழுபதாயிரம் பிரதிகள் விற்பனை ஆனதில் நைக் விருதினை இவருக்கு இரண்டாம் முறை அளித்து மேன்மைப் படுத்தினர். அதே ஆண்டில் சமாதானத்தை நிலை நிறுத்தப் பாடுபடுவோர்க்கு வழங்கப்படும்

நான்கு அதிதேவ தூதர்கள் காவல் காத்து வருகின்றனர். இவர்கள் பார்வையில் 1914ஆம் ஆண்டு முதல் ப்ராவித் நகர மாந்தரின் வாழ்க்கையை என்பது ஆண்டுகளுக்குப் பரவலாக விவரித்து உள்ளார். இந்தப் புதினம் போலந்து இலக்கியத்தின் இவரது தலைமுறையின் முக்கியமான படைப்பாளி என இவரைப் பன்னாட்டு எழுத்துலகிற்கு அடையாளப் படுத்தியது.

அடுத்து இவர் புதினங்கள் எழுதுவதை விடுத்துச் சிறு உரைநடை, கட்டுரை போன்ற வகைமைக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்தார். அவரது அடுத்த நூலாகிய அலமாரி 1977இல் வெளியிடப்பட்டது. இது மூன்று குறுநாவல் கதைகள் கொண்ட தொகுப்பாக அமைந்தது. அதற்கு அடுத்து 1998இல் வெளியிட்ட பகலின் வீடு, இரவின் வீடு போலந்துசெக்கோஸ்லாவாகிய எல்லையில் கிராஜனாவ் எனும் கிராமத்தில் இந்த எழுத்தாளர் வாழ்ந்த கடந்த கால, நிகழ் கால நிகழ்ச்சிகளைக் கோத்து எழுதிய ஒரு புதினமாகும். அவரது படைப்புகளிலேயே சாதாரணமான ஒன்று ஆயினும் மத்திய ஐரோப்பிய வரலாறு புரியாதவர்களுக்குச் சீரணிக்க இயலாத ஒன்று ஆயிற்று. இதுவே முதன்முதலாக ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட நூலாகும்.

அதனைத் தொடர்ந்து சிறுகதைகளின் தொகுப்பாக 2001ஆம் ஆண்டில் பல முரசுகள் அடித்தல் எனும் நூல் எழுதினார். 2000ஆம் ஆண்டில் பொம்மையும் முத்தும் எனும் புனைவு இலாத புதினத்தை, போலெஸ்லாவ் ப்ரூஸ் எழுதிய பொம்மை எனும் புதினத்தின் அடிப்படையில் எழுதி வெளியிட்டார். தம் காலத்துச் சக எழுத்தாளர்கள் இருவரையும் சேர்த்துக்கொண்டு இவர் கிறிஸ்மஸ் கதைகள் என நவீனக் கதைகள் அடங்கிய ஒரு பெரும் தொகுப்பும் வெளியிட்டார்.

2004இல் வெளியான இறுதிக் கதைகள் மூன்று தலைமுறையினர் பார்வையில் சாவு எப்படி பார்க்கப்பட்டது என்பதை வருணிப்பதாக அமைந்தது. கல்லறைக் கோயிலில் ஆண்ணா என 2006இல் வெளியான புதினம் கானன்கேட் மித் சீரீஸ் என்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்ட நவீனக் காலத்து நாடோடிகள்

பற்றிய கதைகள் ஆகும். இது 2008ஆம் ஆண்டுக்கான வாசகர் மற்றும் ஜூரியின் நைக் விருதினை இவருக்குப் பெற்றுத் தந்தது.

2009ஆம் ஆண்டில் இறந்தவர்கள் மீது உங்கள் கலப்பையை உழுங்கள் எனும் புதினம் வெளியிடப்பட்டது. போலந்தின் க்லோட்ஸ்கோ எனும் நகருக்குப் புற நகரில் ஜனீனா டுஸ்ஜீகோ எனும் வயது முதிர்ந்த ஒரு கோணல் புத்தி உடைய பெண் தனது ஆரூடம் வாயிலாக வரிசையாக நேரப்போகும் தூர் மரண சம்பவங்கள் குறித்து விவரிப்பதை ஒரு துப்பறிவு புதினம் போன்ற விறுவிறுப்பான நடையில் எழுதியிருந்தார். இந்தத் தூர் மரணங்கள் யாவும் மிருகங்களை வேட்டையாடுவோரைப் பழி தீர்க்கும் வகையில் காட்டு மிருகங்கள் நகருக்குள் வந்து கொலை செய்வது போல விவரிக்கப்பட்டு இருந்தன. சுற்றுப்புறச் சூழலை அமைதியாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும், இயற்கையைப் பேண வேண்டும் எனும் உயரிய கருத்துக்களை இந்தப் புதினம் வலியுறுத்தியது.

பலப்பல அரிய பெரிய விருதுகளைப் பெற்றுள்ள இவர் கோணல் கதைகள் மற்றும் கரடியின் தருணம் போன்ற இதர நூல்களையும் எழுதி உள்ளார்.

மன வெளியில் இருந்து பொது வெளிக்கும் பொது வெளியில் இருந்து மன வெளிக்கும் மாறி மாறி, குதித்து குதித்துச் செல்வது போல அமைந்துள்ள இவரது எழுத்துக்கள் அக வயம், புற வயம் எனப் பிரித்துப் பார்க்க இயலாமல் கதை மாந்தரோடு சேர்ந்து பயணிக்கும் உணர்வினை நமக்குத் தருவதாலேயே இவர் வெற்றி பெற்ற எழுத்தாளர்கள் வரிசையில் அதிலும் குறிப்பாக, பெண் எழுத்தாளர்கள் வரிசையில் முன்னணியில் நிற்கிறார். ■

உலக சினிமா ஒரு பார்வை

சினிமா வெறும் பொழுதுபோக்கல்ல. அதன் வழியே நம் வாழ்க்கையைப் பார்க்க முடிகிறது. நம்மை நாமே கொண்டாடும் மாயக் கண்ணாடி அது.

இந்த மானுடம் உறவுகளால் ஆனது. உறவற்றுத் திரிதலில்.. பரிணாமம் கைகூடாது. அதுவும் பாட்டி பேரன் உறவு என்பது... பாட்டியால் வளர்க்கப்பட்ட என்னைப் போன்ற பேரன்களுக்கு மிகுந்த நெருக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது. அது பற்றிய ஒரு சினிமா என்றால் அதை எப்படி கொண்டாடாமல் இருக்க முடியும்?

எத்தனை முறை பார்த்தாலும்... அத்தனை முறையும் கண்களில் நீர் கோர்த்துதான் பார்க்க முடிகின்ற படம் 'லீ ஜியாங் கியாங்கியின் "தி வே ஹோம்" என்ற கொரியப் படம்.

வேலை தேடும் பொருட்டு தன் மகனைத் தன் அம்மாவிடம் விட்டுச் செல்கிறாள் அவள். பேரனுக்கு அந்தக் கிராமமும் அந்த ஊமைப் பாட்டியும் பிடிக்கவில்லை. வெறுத்து ஒதுக்குகிறாள்.

"ஊமைக்கிழவி... செவிட்டுக்கிழவி" என் நெல்லாம் கேலி செய்கிறாள். எப்போதும் வீடியோ கேம் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் அவனுக்கு அந்தக் கிழவியைக் கண்டாலே பிடிப்பதில்லை. அவன் நகரத்தில் வேறு பழக்கவழக்கங்களில் வளர்ந்தவன். பாட்டியின் செருப்பை எடுத்து ஒளித்து வைக்கிறான்.

பாணையை எட்டி உதைத்து உடைத்துவிடுகிறான். இப்படி பல விஷமத்தனங்கள் மூலமாக அந்தக் கிழவியைப் பாடாய்ப் படுத்துகிறான். எல்லா வற்றையும் பொறுத்துக்கொண்டு அவனுக்குத் தேவையானதை முடிந்தளவு அந்தக் கிழவி செய்கிறாள். ஒரு கட்டத்தில் பாட்டி மீது பேரனுக்கு அன்பு முளை விடுகிறது. அவளை விட்டுப் பிரிய முடியாமல் தவிக்கிறான். இதுதான் கதை. ஆனால்... இந்தக் கதை அந்த ஒரு பேரனுக்கானது மட்டும் அல்ல. அதுதான் இந்தக் கதையின் விதை.

இந்தப் படத்தைப் பற்றிய சிந்தனையே எனக்குள் என் பாட்டியின் மடி வாசனையைக் கிளறிவிடுகிறது. பாட்டியை நினைக்காதவர்கள் இருக்க முடியாது. அப்படி நினைப்பவர்கள் இந்தப் படத்தைப் பார்க்காமல் இருக்கக்கூடாது.

"கெண்டக்கி சிக்கன்" கேட்கும் பேரனின் ஆசையை நிறைவேற்ற துளித்துளியாய்ச் சேர்த்த பொருளைச் சந்தையில் விற்றுக் கோழி பிடித்து மழையோடு கூன் நடையில் ஊர் திரும்பும் பாட்டி அந்தப் பேரனுக்கானவள் மட்டுமல்ல. நமக்கானவளும் கூட. ஒரு கட்டத்தில் அவள் நம் பாட்டியாகவே மாறுகிறாள். நினைத்தாலே கசிந்துருகும் பாட்டியின் மழலை வாசம் படம் நெடுக நம்மை நிரப்புகிறது.

பாட்டிக்கும் பேரனுக்கும் இடையில் நூலிழையாய் ஓர் இடைவெளி ஆரம்பக்

காட்சிகளில். ஊமைக்கிழவி என்று திட்டுகிறான் பேரன். வீடியோ கேம் விளையாட பேட்டரிக்குக் காசு கேட்கையில்... காசு இல்லை என்று பாக்கெட்டை விரித்துக் காட்டும் பாட்டிக்கு வறுமையின் நிறம் பழுப்பு. அவன் புரிந்து கொள்ளாமல் பாட்டியைத் தள்ளிவிட்டுக் கோபம் கொள்கிறான். பாட்டி தூங்குகையில் தலையில் மாட்டியிருக்கும் கிளிப்பை அலுங்காமல் எடுத்துக்கொண்டு கடை வீதிக்குச் செல்கிறான். கடை கடையாய் ஏறி இறங்கி பேட்டரி கேட்கிறான். எங்குமே கிடைப்பதில்லை.

ஒரு கட்டத்தில் வீட்டுக்கு வரும் வழியை மறந்துவிட்டு அழும்போது... ஊர்க்காரர் ஒருவர் அவனை சைக்கிளில் அழைத்து வந்து வீட்டுக்குச் செல்லும் அந்த மேட்டு வழியில் விட்டுச் செல்கிறார். அதற்குள் அவனைத் தேடி, கூன் நடையில் பாட்டி அங்கு வந்து விட. பாட்டியைப் பார்த்ததும் தான் அவனுக்கு நிம்மதி ஏற்படுகிறது. நாம் தொலையவில்லை என்று அமைதியாகிறான். இருவரும் எதிர் எதிரே ஆளுக்கொரு பக்கம் பார்த்தபடி சற்று நேரம் நிற்கிறார்கள். அன்பு துளிர் விடும் இடம் அது. பின் மெல்ல மெல்ல பாசத்தில் இணைவதும்... பேரனுக்காகப் பாட்டி... பார்த்துப் பார்த்துச் செய்வதும்.. அவர்களுக்குள் ஒரு அன்பின் தேசம் வண்ணங்களில் வரையப் படும் திரைக்கதையில் நாம் வசனமற்று ஊமையாகிறோம்.

அன்பின் பரிமாற்றத்துக்கு வசனம் எதற்கு.. பேரன்பின் கூடலுக்கு வார்த்தைகள்தான் எதற்கு.

பிறகு பாட்டிக்கு ஊசியில் நூல் கோர்த்துக் கொடுக்கிறான். மழை வந்தால் தன் துணிகளோடு பாட்டியின் துணிகளையும் கொடியில் இருந்து எடுத்து வருகிறான். மழையை உருவாக்கினார்கள்... மழை வருகையில்.. காட்சியை உருவாக்கினார்கள்...! அத்தனை கச்சிதம். ஒவ்வொரு துளியிலும்.... மழையின் முகம். பாட்டிக்கு உடம்பு சரி இல்லாதபோது அப்படி இப்படி என்று சமைத்தும் கொடுக்கிறான். நாட்கள் நகர்கின்றன.

கெண்டக்கி சிக்கன் செய்யத் தெரியாமல் கோழியை வேக வைத்துக் கொடுத்து விடும் பாட்டியிடம் அழுது ஆர்ப்பாட்டம் செய்து சாப்பிடாமல் படுத்துக்கொள்பவன் இரவில் பசி தாங்காமல் அதைப் பாட்டிக்குத் தெரியாமல்

எடுத்துச் சாப்பிடும் இடம்.. நாமும் தானாகப் புன்னகைக்கும் இடம்.

சந்தைக்குப் போன இடத்தில் பாட்டி நடக்க முடியாத தன் தோழியிடம் உரையாடும் இடம்... யாரையும் சத்தமில்லாமல் கசிந்துருகச் செய்துவிடும்.

"அடுத்த முறை வரும்போது நான் இருப்பேனான்னு தெரியாது... ஒருவேளை வர்றதற்கு நீயும் இல்லாமப் போலாம்" என்று காசு வாங்காமல் தன் தோழி தரும் பண்டத்தைத் தயக்கத்தோடு ஆனால் சொல்லாத புன்னகையோடு வாங்கி வரும்போது பாட்டி நம்மைச் சிதற அடித்துவிடுகிறாள். தன் அந்திமக் காலத்தில் இருக்கும் வயதான பாட்டிகள்... மரணத்தின் வாசலில் நின்றுகொண்டு அன்பின் சுவடுகளைப் போதிக்கிறார்கள். அவர்கள்.. அதிர்ந்து பேச ஒன்றுமில்லாமல் செய்துவிட்டிருக்கிறது இந்த வாழ்வு. அவர்கள் வேண்டுவதெல்லாம்... ஒரு சிறு கைப்பிடியின் நடுக்கமற்ற அரவணைப்புதான்.

வேறொரு சிறுவன் பிரித்துப் போட்ட 'சாக்கோ பை' சுவரை எடுத்துக்கொண்டு சென்று அதைக் காட்டிப் பேரனுக்கு ரெண்டு சாக்கோ பை வாங்கித் தரும் இடமெல்லாம்... நடுக்கத்தோடு நகரும் காட்சிகள்.

இருக்கும் காசுக்கெல்லாம் பேரனுக்குத் தேவையான பொருள் வாங்கிவிட்டு மிச்சம் இருந்த காசில் பேரனை ஊருக்கு பஸ் ஏற்றிவிட்டு... "நீ போ நான் வந்தறேன்" என்கிறாள். பேருந்தில் வந்துவிட்டதால் பேரன் முன்னமே ஊர் வந்து பாட்டிக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் பாட்டி வர வேண்டிய வழியையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தப் பழுப்பு நிற நேரங்கள் நம்மை இனம் புரியாத இம்சையில் ஆழ்த்துகின்றன. வயதுக்கு மீறி நம் பால்ய காலக் காத்திருப்பின் படிகளுக்கு அழைத்துச் சென்றுவிடும் படபடத்த தூசுப் படலங்கள் அவை. கடைசிப் பேருந்தும் சென்று விட அதன் புழுதிக்குள்ளிருந்து காட்சி தரும் பாட்டி காசு இல்லாததால் நடந்தே டவுனிலிருந்து வந்துகொண்டிருக்கிறாள். மெல்ல ஊர்ந்துகொண்டிருக்கும் அந்தக் காட்சி... உலகத்தரமான ஓவியத்தின் நீட்சியாக நம் முன்னால் விரிகையில்... துக்கம் தொண்டை அடைக்கும். உணர்வு பொங்கிச் சிதறும் தவிப்பை

இன்னதென அறியாத வார்த்தைகளில் அடைக்க முடியாமல் தவிப்பதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்ய முடியாது.

பாட்டி பேரன் என்ற இந்த இரு கதாபாத்திரங்கள் இரு வேறு கவிதைகளை இரு வேறு காலங்களை நமக்குள் ஒரு குழந்தையின் கிறுக்கலாய் விதைத்துவிடுகின்றன. பாட்டி வந்ததும்... "எங்க போன... எவ்ளோ நேரம் பார்த்துட்டு இருக்கேன்.." என்று பரிதவிப்போடு சொல்லிக்கொண்டே.. அவன் கையிலிருக்கும் மூட்டையைச் சலிப்போடு வாங்கியபடி முன்னால் அவன் நடக்க... பின்னால் பாட்டி கூன் நடையில் பின் தொடர்.. நாம் உறவென்ற பாலத்தை அவர்களுக்கிடையே இன்னும் இறுக்கமாகக் கட்டத் தொடங்குகிறோம்.

இறுதிக் காட்சியில்.. நாளை அம்மா வந்து கூட்டிப் போவதாகக் கடிதம் வந்திருக்கிறது. பாட்டியைப் பிரிய வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டதை உணர்கிறான் பேரன். பாட்டிக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது என்பதற்காகப் பாட்டிக்கு "உடம்பு சரி இல்லை..", "நான் உன்ன மிஸ் பண்ணேன்.." என்று எழுதச் சொல்லிக் கொடுக்கிறான். ஆனால் பாட்டிக்கு எழுத வருவதில்லை. ஐயோ என்று சலித்துக்கொள்ளும் அவன், "உனக்குப் பேசவும் வராது... இல்லனா போன்லயாவது சொல்வ... இப்போ உடம்பு சரி இல்லனா எப்படி எனக்குச் சொல்லி விடுவ.. பேசாம எதும் எழுதாத லெட்டர் எனக்கு அனுப்பி வை... நான் புரிஞ்சுக்கறேன்.. சீக்கிரம் வந்தாறேன்.." என்று அழுதுகொண்டே சொல்கையில் உடையாத மனமும் உடையும். நிலையில்லாத வாழ்வுக்கு உறவே பலம் என்பது புரியும். நாம் நிலைகுலைந்து போகும் கிளாஸிக் இடம் இது. பாட்டிக்கு ஊசியில் நூல் கோர்க்கக் கண் பார்வை உதவாது என்று புரிந்த அவன்.. நாலைந்து ஊசிகளில் நூல் கோர்த்து வைத்துவிட்டு.. இது தீர்வதற்குள் அடுத்த விடுமுறைக்கு வந்து விடலாம் என்பது போலப் பார்ப்பான்.

ஊமைப் பாட்டியின் கண்கள் பழுப்பின் நிறத்தில் காலத்தைச் சமந்தபடி பாவமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்.

வீட்டுக்குச் சென்றடையும் வழி நெடுக பாசங்களே உதிர்ந்துகிடக்கின்றன என்று

புரிகிறது. அவன் முதன்முறையாக ஒரு வீட்டில் இப்போதுதான் வாழ்ந்திருக்கிறான் என்பதும் புரிகிறது. படம் முடியும் நேரம் பேருந்தில் பின் ஜன்னலில் இதுவரை தான் செய்த தவறுகளுக்கெல்லாம் சேர்த்துத் தன் நெஞ்சை வட்டமிடுவது போலத் தடவி மன்னிப்பு கேட்கும் பேரனை அந்தக் கைவிடப்பட்ட சாலையில் நின்று பார்த்துக்கொண்டே இருக்கும் பாட்டி அதன் பிறகு நிறமற்று அந்த இலை உதிர்ந்த சாலையில் தன் வீடு நோக்கி நடக்க ஆரம்பிக்கும். பாட்டியின் கைகளில் "உடம்பு சரி இல்லை" என்று அவன் எழுதிக் கொடுத்த கடிதம் இருக்கும். எதிர்காலத் தேவை கருதி அவன் பஸ் ஏறுகையில் பாட்டியின் கையில் திணித்திருப்பான்.

எங்கேயோ நின்றுவிடும் கேமராவுக்குள் நாமும் நுழைந்து பாட்டியைப் பின் தொடர் ஆரம்பிப்போம்.

வாழ்வின் வளைவுகள்.. மிகமிகத் தனிமையானவை. அதில் பாட்டிகளும்... பேரன்களும்.. ஆளுக்கொரு திசையில் நிற்கும் சூழலோடுதான் இந்த வாழ்வின் முறை நமக்குக் காணக் கிடைத்திருக்கிறது. பல பதில்களைக் கேள்விகளாக்கி விடுகிறது காலம். எத்தனையோ கேள்விகளை எப்போதும் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கச் செய்யும். ஒரு கேள்வியின் தொடர்ச்சியில் நின்ற மணித்துளியில் உணர்வுகளின் நினைவுகள் சுழலத் தொடங்குகின்றன. சுழலச்சுழல நினைவுத் துளிகளின் மொத்தம் ஒரு கடலென மாறிவிடுவதுதான் மனித சிந்தையின் அதிசயம். அது இந்தப் படத்தில் நிகழ்கிறது.

வைரமுத்துவின் வரிகள்தான்.. இப்போதும் நினைவுக்கு வருகிறது.

'அழைப்பு மணி எந்த வீட்டில் கேட்டாலும் ஓடி நான் வந்து பார்ப்பேன்..

தென்றல் என் வாசல் தீண்டவே இல்லை கண்ணில் வெந்நீரை வார்ப்பேன்..

கண்களும் ஓய்ந்தது ஜீவனும் தேய்ந்தது.."

படம் : **தி வே ஹோம்**

மொழி : **கொரியா**

இயக்குனர் : **லீ ஜியாங் கியாங்**

வருடம் : **2002**

- உலக சினிமா தொடரும். ■

சென்றேன் வென்றேன் →

மாணவர் பக்கம்

• சி.கருப்பசாமிபாண்டியன்

பி.எஸ்.சி இயற்பியல் இறுதியாண்டு, போப் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, தூத்துக்குடி.

சாதனையின் ஏக்கம் தீராத ஓர் கவி

பசுமை விரித்த காட்சியாய், வயல்வெளிகள் படர்ந்திருக்க, கரையின் மேல் போர் தொடுத்தே தண்ணீர் அருவிகள் தொடர்ந்திருக்க, தேகம் தீண்டிச் சோகம் போக்கும், தென்றல் காற்றின் பிறப்பிடமாம், தமிழ்நாட்டின் சொர்க்க பூமியாம் என் தாய்மடித் தேனி மண்ணின் செல்லக் குழந்தையாம் உப்புத்துறை என்றொரு எழில்மிகு கிராமத்தில் பிறந்த என் பெயர் கருப்பசாமி பாண்டியன். சின்னத்துரை - மாரியம்மாள் தம்பதியரின் இரண்டாம் புதல்வன். நல்லசிவம் என்று ஒரு நல்ல அண்ணனின் அன்புக்குரிய தமையன். குடிசை வீட்டிலே வறுமையில் வாழ்ந்தாலும் மகிழ்ச்சிக்குப் பஞ்சமில்லை, என் தந்தை மரணம் நிகழும் வரை.

ஏழாம் வகுப்பில் என் தந்தையை இழந்து மௌனத்தில் ஆழ்ந்து சோகம் சூழ்ந்திருந்த என்னை, என் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியை உயர்திரு.ராணி அவர்கள் முதன்முதலாகப் பேச்சுப் போட்டியில் களமிறக்கினார். முயற்சி தோற்கவில்லை. தொடர்ந்தது, ஒரு நல்ல பேச்சாளனாகப் பல பரிசுகளின் பின்னணியில்...

ஒன்பதாம் வகுப்பு கடமலைக்குண்டு, அரசு மேல்நிலைப்பள்ளியில் பயின்றபோது, அங்கு எனக்குத் தமிழ் ஆசிரியையாக வந்த சுசீலா அம்மாவின் தூண்டுதலால் எனக்குள் ஒளிந்திருந்த ஓவியத் திறமை எட்டிப் பார்த்தது. ஏராளமான போட்டிகளில் கலந்துகொண்டு வெற்றிகளைக் கட்டிப்பிடித்திருந்து படிப்பிலும் பின் வராது பெருமை சேர்த்த காலம் அது.

ஏழ்மையிலும் எங்களைச் சிறப்பாக வளர்த்துப் பொறுப்பாக மாற்ற, நெருப்பாக எரிந்தவள் என் தாய். பதினொன்றாம் வகுப்பில் மா.கல்லுப்பட்டி அரசு மேல்நிலைப்பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டு மாணவர் விடுதியில் தங்கிப் பயின்ற நேரம், தெரியாத முகங்கள். தனிமையின் வலிகளை மொழிபெயர்த்தேன் கவிதையாக.. எழுதியவற்றை எல்லாம் மறைத்து வைத்திருந்தேன்.. புத்தக நடுவிலே வைக்கப்பட்ட மயிலிறகைப் போல. தமிழ் என்றால் உயிர்.

கல்லூரிக்கு விண்ணப்பமிட்டேன், காலமோ பதில் உரை எழுதியது. நான் விரும்பியதோ தமிழ் படிக்க, விதிப்பயனின் விளைவென்னவோ.. அறிவியலில் ஒரு பிரிவாய் இயற்பியல் பயின்றேன். என் துறை ஆசிரியர்களும் கல்லூரி நண்பர்களும் கவிதைக்குக் கருப்பு என்று சொல்லும்போதெல்லாம் மகிழ்ந்தேன்.

‘திறமையைப் புதைக்காதே, புரட்டிப் படிக்கத் துடிக்கும் புரட்சிக் கண்களுக்காக அதைப் புத்தகமாக்கு’ என்றார்கள்.

முதன்முதலாக எனது மாவட்டம் கடந்து தூத்துக்குடி மாவட்டம் வ.உ.சி. கல்வியியல் கல்லூரியில் பி.எட்., பயின்றேன். இறைவன் அருளால் இங்கும் ஆசிரியர்களும், நண்பர்களும் எனைத் தூண்டி என் கலை ஆர்வத்தைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டார்கள். இதுவரை பேச்சு கவிதை என்றிருந்த நான் நடனம், ரங்கோலி, மாறுவேடம், துணுக்கு எழுதுதல் எனப் பலவற்றால் பலரின் முன்னிலையில் அறிமுகமானேன். மாவட்ட அளவில் நடைபெற்ற கவிதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசுத் தொகையாக ரூபாய் ஏழாயிரம் தமிழக அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித்துறை மூலமாகப் பெற்றுத் தந்த பெருமை தூத்துக்குடி மாவட்டம் சாயர் புரத்திலுள்ள போப் கல்லூரி தமிழ்த்துறை மற்றும் இயற்பியல் துறை ஆசிரியர்களையே சாரும்.

நான் எம்.எஸ்.சி. இயற்பியல் பயின்றபோது சில சிறுகதைகள் எழுதி முதல் பரிசும் பெற்றுள்ளேன். கட்டுரைப் போட்டியிலும் பல கல்லூரிகள் அளவில் முதலிடம் என்பதில் இன்றும் பெருமைதான்.

எத்தனை படைத்தாலும் எழுத்துக்களின் தாக்கம் மாறாத சாதனையின் ஏக்கம் தீராத ஓர் கவியாய் மௌனப் புன்னகை சுமந்து இருபத்தாறு வயது குழந்தையாய் என் இத்தனை புகழுக்கும் காரணமான எனை ஈன்றவளை நேசிக்கும் ஓர் வருங்கால எழுத்தாளனாய் நான், வாழ்வின் இரகசியங்களை தேடிப் பயணிக்கிறேன். ■

கருத்தம்மாள்

தன் பாட்டியைப் பார்ப்பதற்காகக் காட்டுருக்கு வந்த ரேவதி திண்ணையில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தாள். “ஆத்தா.. அம்மா தேங்கா இருந்தா வாங்கியரச் சொல்லுச்சி. இருக்கா?” என்று பத்து வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு சிறுமி வந்து பாட்டியிடம் கேட்டாள். பாட்டி “இந்தா கொடக்கல்லு பக்கத்துல கிடக்கு. ரெண்டு எடுத்துக்க” என்றார். அவளோ “ம்கும். அம்மா ஒன்னுதான் கேட்டிச்சி. ஒன்னு போதும்” என்று எடுத்தாள்.

“ஏய் ரெண்டு எடுத்துக்கன்னா” என்றார் பாட்டி.. “வேணா ஆத்தா. அம்மா ஒன்னுதான் கேட்டுச்சி”ன்னு ஒரு தேங்காயை எடுத்துக்கொண்டு நகர்ந்தாள். “அக்கச்சி வயித்துல வந்து பொறந்து என்ன பாடுபடுத்துறா இந்தக் கருப்பாயி” என்றார் பாட்டி..

“பாட்டி யாரு இந்தப் பொண்ணு? நம்ம அஞ்சம்மா மாதிரி இருக்காளே” என்றாள் ரேவதி.

“ஆமா கருத்தம்மா இறந்தப்ப அவ அக்கா கனகம் புள்ளதாச்சியா இருந்தாள்ல அவளுக்குப் பொறந்ததுதான்”.

“அப்படியே அஞ்சம்மா மாதிரி இருக்காள்ல” என்று கேட்ட ரேவதிக்குப் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு அஞ்சம்மாவுக்கு ஏற்பட்ட அசம்பாவிதம் கண்முன்னே ஓடியது.

ரேவதிக்கு அன்றுடன் தேர்வுகள் அனைத்தும் நிறைவடைந்திருந்தன. தேர்வுகள் அனைத்தையும் நல்லபடியாக எழுதியிருப்பதால் மிகுந்த உற்சாகத்துடனும் ஒருமாதம் விடுமுறை என்பதால் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடனும் வீட்டிற்குச் சென்றாள். அன்றே பாட்டியிடம் சொல்லிவிட்டு ஊருக்குச் செல்லவேண்டும் என்று திட்டமிட்டிருந்தாள். அதனால் காலையிலேயே ஒரு

பெட்டியில் துணிகளையெல்லாம் மடித்து வைத்துவிட்டு வந்திருந்தாள்.

ரேவதிக்குச் சொந்த ஊர் பட்டுக்கோட்டை. தஞ்சாவூரில் உள்ள அரசுக் கல்லூரியில் இரண்டாமாண்டு ஆங்கில இலக்கியம் படித்து வந்தாள். பட்டுக்கோட்டையிலிருந்து வந்து செல்லக் கடினமாக இருந்ததால் காட்டூரில் உள்ள தன் பாட்டி வீட்டிலிருந்து கல்லூரிக்குச் சென்றுவந்தாள். அன்றுடன் இரண்டாமாண்டின் இறுதித் தேர்வை நிறைவுசெய்திருந்தாள். ஊருக்குச் சென்று தன் தோழிகளைப் பார்க்கவேண்டும். ஒருமாதம் ஊரில் நல்லா ஜாலியா இருந்துட்டுவரணும் என்று நினைத்துக்கொண்டு மகிழ்ச்சியோடு வீட்டிற்குச் சென்று கொண்டிருந்தாள். வீட்டை நெருங்கிச் செல்லச் செல்லப் பாட்டியின் வீட்டருகே பலர்

நின்றுகொண்டிருப்பதைக் கவனித்தாள். என்ன ஆச்சு பாட்டிக்கு ஏதாவது ஆகியிருக்குமோ? சே. சே. அப்படி எதுவும் இருக்காது. காலையில் நல்லாத்தானே இருந்தாங்க. அதுவுமில்லாம தேர்வு முடிஞ்சதும் நான் போஸ்ல அவங்ககிட்ட பேசினேனே. சரி என்னன்னு சீக்கிரமாப் போய்ப் பார்ப்போம் என்று நினைத்தவள் வேகமாக வீட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

எதிரே வந்த பானு மாமி “அந்தக் கருத்தம்மா இன்னைக்கி யாரு முகத்துல முழிச்சாளோ தெரியல. ஈஸ்வரா அவளக் காப்பாத்து” என்று புலம்பிக்கொண்டே சென்றாள். ரேவதிக்குக் குழப்பம். மாமி யாரைக் கருத்தம்மான்னு சொல்றாங்க, அஞ்சம்மாள் ஆங். அஞ்சம்மாளைத் தான் கருத்தக்குட்டி கருத்தம்மான்னு ஒவ்வொரு வரும் ஒரு பேரு சொல்லி அழைப்பாங்க என்று யோசித்துக்கொண்டே வீட்டருகில் வந்து விட்டாள் ரேவதி. சிவன் கோயில் பக்கத்தில் ஒரே கூட்டம்.

ரேவதியின் பாட்டி வீடு பக்கத்தில் ஒரு பழைய சிவன் கோயில் உள்ளது. அதன் எதிரே ஒரு பெரிய ஆலமரம் இருந்தது. அம்மரத்தைச் சுற்றி மேடை கட்டியிருந்தார்கள். மாலை ஆறு மணி ஆகிவிட்டால் அத்தெருவாசிகள் அனைவரும் அங்குக் கூடிவிடுவார்கள். சிறுககளின் ஆட்டம் பாட்டம், பெருககளின் நாட்டு நடப்புப் பற்றிய பட்டிமன்றம் என்று இரவு பத்து பதினோரு மணிவரையில் அந்த இடம் கூச்சலும் கும்மாளமுமாக இருக்கும். இரவு நேரத்தில் பயம் என்பதே தெரியாது. அந்த ஊரில் இரண்டு தெருக்கள் மட்டுமே பிரதானமாக இருந்தன. அதனை வடக்குத்தெரு, தெற்குத்தெரு என்று அழைத்தார்கள். அதில் ரேவதி பாட்டியின் வீடு தெற்குத்தெருவின் எல்லையாக இருந்தது. அதன்பின் அத்தெரு வளைந்து வடக்குத் தெருவுடன் இணையும். பார்ப்பதற்குப் பா வடிவத்தில் இத்தெருக்களின் அமைப்பு இருக்கும். இந்த இரு தெருக்களும் இணையும் பகுதியில்தான் சிவன் கோயிலும் அதற்குச் சொந்தமான இடங்களும் உண்டு. அக்கோயில் இடங்களில் வீடு கட்டிக்கொண்டு நான்கு குடும்பங்கள் வாழ்ந்து

வந்தனர். தெற்குத் தெருவிலிருந்து வடக்குத் திசை நோக்கிச் செல்லும்பொழுது முதலாவதாக முருகப்பன் வீடு உள்ளது. முருகப்பனின் அக்கா மகன்தான் அஞ்சம்மாள்.

அந்த அஞ்சம்மாளைச் சுற்றித்தான் கூட்டமாக அனைவரும் நின்றனர். அவள் மிரண்டுபோய் அனைவரையும் பார்த்தவண்ணம் இருந்தாள். குமார் அண்ணன் ஒரு பிளேடை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்தார். “தள்ளுங்க தள்ளுங்க அஞ்சம்மா கைய நீட்டு. எந்த இடம் காட்டு” என்றார். அவள் வலது கையில் மணிக்கட்டுக்கு மேற்புறத்தைக் காட்டினாள். அந்த இடத்தைப் பிளேடால் கீறி இரத்தத்தை உறிஞ்சி எடுத்தார். பின் ஒரு வெள்ளைத் துணியால் கட்டிவிட்டுப் “பாம்பு கடித்து அரைமணி நேரம் இருக்கும். உடனே தஞ்சாவூர் மருத்துவக்கல்லூரிக்கு அழைச்சிக்கிட்டுப்போங்க” என்றார்.

மாணிக்கம் மாமா “நான் வண்டியை எடுத்துட்டு வாறேன் குமார். நீ பின்னாடி பிடிச்சிக்கிட்டு உட்கார்ந்துக்கோ” என்றார்.

“இருப்பா இருப்பா.. முருகப்பன் குணம்கெட்டவன். அவன் பிரச்சனையில் அடுத்தவங்க தலையிடறத அவன் விரும்ப மாட்டான். அவன் எங்கப்பா? அவனக் கூப்பிடுங்க” என்றார் பெரியசாமி தாத்தா.

“அவனா? அவன் வீட்டுக்குப் பின்னாடி ஒரு புத்த வச்சிக் கும்பிடுறான்ல. அங்கப் போய் குளிச்சிட்டு வழிபாடு செஞ்சுக்கிட்டு இருக்கான்” என்றார் பாட்டி.

ரேவதி பாட்டியருகே சென்று “என்ன பாட்டி.. எப்படி அவளைப் பாம்பு அதுவும் மணிக் கட்டுக்கிட்ட கடிச்சிச்சி” என்று கேட்டாள். “ஓனக்கே தெரிஞ்சி நான் எத்தனதடவ அந்தக் கருத்தம்மாகிட்ட சொல்லியிருக்கேன். கோழி வாசத்துக்குப் பாம்பு வரும். கோழிக் கொடாப்புக்குள்ளக் கையவிடாதன்னு. அவ கேட்டாளா? கேக்கல” என்றார் பாட்டி ஆதங்கத்துடன்.

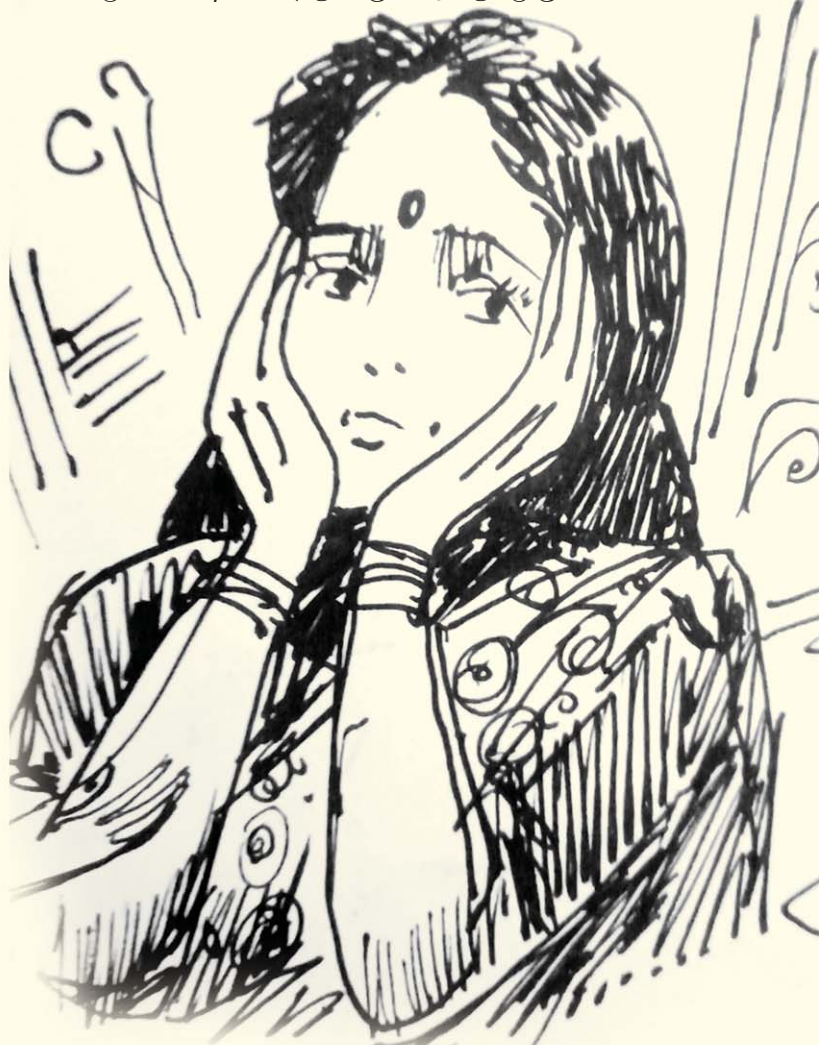
பாம்பு பற்றிய சிந்தனையில் மூழ்கிப் போனாள் ரேவதி. அவள் சிறுவயதில் காட்டுருக்கு வரவே பயப்படுவாள். ஒருநாள் இரவு ஏழுமணி இருக்கும். கடைக்குச் சென்று வந்துகொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது மிகப்பெரிய பாம்பு தெருவுக்குக் குறுக்கே போய்க் கொண்டிருந்தது. அதைப் பார்த்த அவள் பயத்தில் கதறி அழுதாள். சத்தம் கேட்டு வெளியில் வந்து பார்த்த பாட்டி “ஏய் அழுவாத நல்லது அது ஒன்னும் செய்யாது” என்று சொல்லி அவளை அழைத்துச் சென்றார். அவள் உடல் வெகுநேரம் பயத்தில் நடுங்கிக்கொண்டே இருந்தது.

அப்படித்தான் ஒருநாள் வெள்ளிக்கிழமை. சிவன் கோயிலுக்கு விளக்குபோடப் போனாள். அந்தக் கோயில் உள்ளே ஒரே இருட்டாக இருக்கும். மின்விளக்குகள் எதுவும் கிடையாது. உள்ளே செல்லப் பயமாக இருக்கும். அதனால் யாரையாவது துணைக்கழைத்துக் கொண்டு தான் செல்வாள். வெள்ளி செவ்வாய் மட்டும் ஒரு ஐயர் வந்து பூஜை செய்துவிட்டுப் போவார். ஐயர் வந்த சமயத்தில் சென்று விளக்கேற்றிவிட்டுத் திரும்பியவள் அதிர்ச்சியில் “ஐயரே வெளியில் ஓடிவாங்க” என்று கத்திக்கொண்டே ஓடினாள். அக்கம்பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் இவள் சத்தம் கேட்டு ஓடிவந்து என்ன? என்ன? என்று கேட்டனர். அவளால் பேசமுடிய வில்லை. கோயிலுக்குள் கைக்காட்டினாள். கோயிலுக்குள்ளிருந்த மேற்குத் தாழ்வாரத்திலிருந்து பாம்புக் குட்டிகள் சீழே கொத்துக் கொத்தாக விழுந்து இழைந்தோடின. இதையெல்லாம் நினைத்துப்பார்த்தவள் சுயநினைவற்றவளாய் நின்றாள். பின் சுதாரித்தவள்,

“சரி.. என்ன நடந்துச்சுன்னு சொல்றீங்களா?” என்றாள். “என்னத்த சொல்ல?” என்ற பாட்டி “கோழிக் கொடாப்புக்குள்ள கையைவிட்டு எல்லாக் கோழிகளும் வந்து அடைஞ்சிருச்சான்னு எண்ணிப் பாத்துருக்கா. ஏற்கனவே

அதுக்குள்ள இருந்த பாம்புக் கடிச்சிருச்சி. கொத்திருச்சி கொத்திருச்சின்னு இவ கத்துனான ஓடிவந்து குமாரு டார்ச்சு லைட்ட அடிச்சிப் பாத்தப்ப கோழி கொடாப்புக்குள்ள அஞ்சடியிருக்கும் நல்லது வாலைச் சுருட்டிக்கிட்டுக் கிடந்துச்சி. அத அடிச்சிப் பாலு ஊத்திப் பொதைச்சிட்டாங்க”, என்று கூறிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே மாணிக்கம் மாமா “எங்கப்பா அவன்? அவனக் கூப்பிடுங்கப்பா” என்றார்.

முருகப்பன் வீட்டுக்குப் பின்பறம் ஒரு பெரிய பாம்புப் புத்து இருக்கு. அந்தப் புத்துக்குக் காலை மாலை என்று இருவேளையும் பாலும், முட்டையும் வைத்துக் கும்பிடுவது முருகப்பனின்

வழக்கம். கருத்தம்மாலைப் பாம்பு கடிச்சிருச்சன்னு அவ அக்கா கனகம் ஓடிப்போயி அவனிடம் சொன்னதும், அவன் கொல்லைப்புறமாப் போயி ஒரு கொடத்துத் தண்ணிய தலையில் ஊத்திக்கிட்டுப் புத்துக்கிட்ட நின்னு கும்பிட்டுக் கிட்டு நின்றான்.

அதைக் கண்டதும் “அவன... அவன் என்ன மனுசனா? எந்த நம்பிக்கையில் போயி புத்தக் கும்பிட்டுக்கிட்டு இருக்கான்? கடிச்ச பாம்பு மீண்டும் வந்து விசத்த உறிஞ்சமின்னா? முட்டா பய” என்று பெரியசாமி தாத்தா கோவமாகத் திட்டிக்கொண்டிருக்கும்போதே, அஞ்சம்மாள் பாம்பைப்போல நெளிய ஆரம்பித்தாள். இரு கைகளையும் மேலே உயர்த்திப் பிடித்தபடி நெளிந்தாள். அவள் உடல் நீலமாக மாறத் தொடங்கியது. ரேவதிக்குப் பயமாக இருந்தது. பாம்பு கடித்தால் பாம்பு மாதிரி ஆடுவார்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள். கண் எதிரே அஞ்சம்மாள் நெளிவதைக் கண்ட அவளுக்குப்

பரிதாபமாகவும் பயமாகவும் இருந்தது.

அஞ்சம்மாளுக்குப் பன்னிரண்டு வயதிருக்கும். கருப்பா கலையா இருப்பா. அவள் குளித்துவிட்டு வரும்பொழுது பார்த்தால் முகம் முழுவதும் மஞ்சளைப் பூசி மங்களாகரமாகக் காட்சியளிப்பாள்.

என் அண்ணன் கபிலன் இங்கு வரும்பொழுதெல்லாம் அவளைக் கருப்பி கருப்பி என்று அழைத்து வம்புசெய்வான். அப்பொழுதெல்லாம் அஞ்சம்மாள் கோவப்படமாட்டாள். “போங்கண்ண ‘கருப்புக்கு நகைப்போட்டுக் கண்ணால பாக்கணும், சிவப்புக்கு நகைப் போட்டுச் செருப்பால அடிக்கணுன்னு’ என் ஆத்தா சொல்லும். கருப்புதான் அழகு. உங்களுக்குத் தெரியாதா?” கலகலவெனச் சிரித்தபடி சொல்வாள். “அதுமட்டுமா அக்கா சொல்லுச்சே ம... ஆங் மோனோலிசாவாமே.. அவங்கக்கூட கருப்புதான்னு ரேவதி அக்கா சொன்னாங்க” என்பாள்.

இப்படி எதைக் கேட்டாலும் பளிச்சன்னு பதில் சொல்லுவா. அவளுக்குத் தெரியாத விளையாட்டே இல்லன்னு சொல்லலாம். மதியவேளையென்றால் ஆடுபுலியாட்டம், பல்லாங்குழி, தாயம் என்று வயதான பாட்டிகளுடன் கூட்டணியமைத்துக்கொண்டு விளையாடுவாள். சாயங்காலமானால் அக்கம் பக்கத்து வீட்டுப் பிள்ளைகளோட சில்லுக்கோடு, உப்புக்கோடு, பலிங்கி, கிட்டிபில்லு, நொண்டி, கிச்சு கிச்சுத் தாம்பளம் என்று விளையாடுவாள். இரவாகிவிட்டால் கொளகொளயா முந்திரிக்கா, ஒருகொடம் தண்ணி ஊத்தி ஒரு பூ பூத்துச்சாம் என்று விளையாடுவாள். விளையாட்டு போரடிச்சா பிள்ளைகளைச் சுத்தி உட்காரவச்சிக் கிட்டு பேய்க் கதைகளைச் சொல்ல ஆரம்பிச்சிடுவா. இப்படி எப்பொழுதும் பரபரப்பாக இயங்கும் அவளுக்குத் தெரிஞ்சவங்க தெரியாதவங்க என்ற பேதமெல்லாமில்லை. எல்லோரிடமும் இயல்பாக ஓட்டிக்குவா. ஒரு நேரம் பிள்ளைகளுக்கு மத்தியில் இருக்கும் இவள், ஒரு நேரம் பெரியவர்கள் மத்தியில் இருப்பாள்.

- அடுத்த இதழில் முடியும் ■

ஊர்மிளை

ஓட்டியும் எட்டியும்
ஆங்கு
உலவிய தென்றல்
அவர்களின்
உரையாடலைக் கேட்டு-
உஷ்ணமானது
அதற்குக்
கட்டியம் கூறுவதுபோல
இலக்குவன்
பேசிய வார்த்தைகளால்
இருவருக்கும் இருந்த
அன்பு எரிந்து -
பஸ்பமானது....!

‘அடியே ஊர்மிளை....
நீ
மாதரசியல்ல
உப்பரிகையில் படுத்து
உடற்பசியைத்
தீர்த்துக்கொள்ள
தன்னையே விலைபேசும் -
தாசி
அழியாத
கற்பின் மேன்மையை
அகிலத்துக்குப்
போதிக்க வந்த
என் அண்ணியாரின் கால் -
தூசி
ஒரு
சரித்திர நாயகிக்குத்
தங்கையாய்ப்
பிறந்து வந்த -
தரித்திரம்....

கண்ணீர் உகுத்துக்
கவலையை விழுங்கும்
வேளையில்
பன்னீர் மஞ்சத்தில்
பட்டாடை உடுத்திப்
புரளும் -
பரத்தை
பரவாயில்லை
இப்போதாவது
புரிந்துகொண்டேனே
பச்சோந்தி போல்
மாறும் உன் -
நிறத்தை.....!

நீ
எள்ளளவும் இரக்கமில்லா -
அரக்கி
ஒரு
இழிபிறப்பாய்
மாறிவிட்ட -
சிறுக்கி.....!

சீதையை வளர்த்தவளா
உன் போன்ற
சீர்கெட்டவளையும் -
வளர்த்தாள்.?
அந்தக்
கற்பரசியைச் சுமந்தவளா
உன் போன்ற
களங்கத்தையும் -
சுமந்தாள்...?

நீ
உணர்வுகளைக் கொன்ற -
உன்மத்தக்காரி
உடையவனின்
உள்ளம் புரியாத -
பின்புத்திக்காரி.....!

சொல்லொண்ணாச்
சோகத்தைச்
சுமந்து நிற்கும்
சுமித்திரையின் மைந்தனிடம்
இனி
எள்முனையளவு கூட
எடுபடாது உன் -
வாய்ஜாலம்
மறந்தும் கூட
என்னிடம்
செல்லுபடியாகாது
இனி உன் -
மாய்மாலம்.....!

அன்பைச் சுமந்த நெஞ்சம்
இன்று
அடியோடு -
தகர்ந்துவிட்டது
ஆரண்பத்தை நோக்கி
அது -
நகர்ந்துவிட்டது....!

சிந்தையிலிருந்து
அகற்றிவிட்டேன்-
உன்னை
இனி
சிறு கணமும்
நில்லாதே கண் -
முன்னே....!
உன்னைக்
கைத்தலம் பற்றியதே
பெரும் -
பாவம்
உனக்குக்
கணவன் ஆனதே
பெரும் -
சாபம்”
என...
ஆத்திரப் பந்தொன்று
அடித்தொண்டையை
அடைக்கச்
சாத்திரங்களைக் கற்றவன் -
சாபமிட்டான்..
ஒரு
சண்டைக்கான

திரி கொளுத்தித் -
தூபமிட்டான்.....!
‘நிறுத்துங்கள் இளவரசே.:
என
நிலமதிரக் கூவினாள்
பொறுத்தது போதுமென்று
பொங்கி எழுந்த -
உள்மிளை

வாய் இருக்கிறது
என்பதற்காக
வரன்முறையைக் -
கடந்துவிடவேண்டாம்
நீங்களும் ஒரு
தாய் வயிற்றில்
பிறந்த சேய்தான்
என்பதை -
மறந்துவிட வேண்டாம்...

நீங்கள் உதிர்த்த
நாராச மொழிகேட்டு
எனக்குள் இருந்த
நால்வகை நாணமும் -
போயிற்று
நா கூசும்
வசவுகள் என்னை
நடைப்பிணம் போல் -
ஆக்கிற்று.....

பதிவிரதா
தர்மம் காக்கும்
எனக்குப்
பரத்தையென்ற -
பட்டமா
கணவனே தெய்வமென
உழுவும்
என்னைக்
கைகழுவி விட -
திட்டமா....?

கூர்வாளொத்த
கொடுமொழிகள் கூறி
என்னை
வதைப்பதையும்
என்

குலப் பெருமையைக்
குழிதோண்டிப்
புதைப்பதையும்
ஒருக்காலும் -
அனுமதிக்க மாட்டேன்
இனியும் தாங்கள்
இவ்விதமாய்ப்
பேசினால்
மாதர்களை இழிவு செய்யும்
இந்த மண்ணில்
மறுபடியும் கால்பதிக்க -
மாட்டேன்
என்னை
அவதூறு பேசுபவன்
அரசனாகவே
இருப்பினும்
அணுவளவு கூட அவனை
மதிக்க -
மாட்டேன்”
என
வார்க்கோலால் அடிபட்ட
வாரிப்புலியைப் போல
ஒரு
போர்க்கோலம் பூண்டாள் -
உள்மிளை

“பழிசொல்லித்
தூற்றும்படி
நான்
பாவமேதும் -
செய்ததில்லை
பாவம் அதற்கு
வலிக்குமென்று
பூவைக் கூட -
கொய்ததில்லை
இழிசொற்கள்
தேர்ந்தெடுத்து
எவர் மீதும் -
எய்ததில்லை”

எனக் கதறிய
உள்மிளையின் விழிகளில்
கரைபுரண்டோடியது
கண்ணீர் -
வெள்ளம்

எண்ணெயும்
திரியும் இல்லாமலேயே
எரிந்தது அவள் -
உள்ளம்....!

“கனவிலும் நனவிலும்
இவளைக் காப்பேன்
எனக்
கையளித்துச் சத்தியம்
செய்ததை மறந்து
கானகம் போவது -
ஏன்
மையலைத் தீர்க்கத்தான்
மனைவி என்னும்
மையிருட்டில்
உழலும் நீங்கள்
அவ்விதம்
பொய்யாக ஒரு
சத்தியத்தைப் -
புரிந்தது ஏன்....?”

அயோத்திராமன்
ஆரண்யம் புகுவது
அரசனால் கிட்டிய -
சோதனை
அவனைத் தொடர்ந்து
நீயும் போனால்

அதுதானே எனக்கு
ஆகப்பெரிய -
வேதனை

சொல்லுங்கள்
இளவரசே
நான்
சொல்வதெல்லாம்-
தப்பிதமா
உமைப் பிரிந்து
வாழ்ந்திடவும்
என் உள்ளத்தான் -
ஒப்பிடுமா....”

இலக்குவன்
மேலும் -
குழம்பினான்
ஏதோ சொல்ல
வாயெடுத்து
அவ் வார்த்தைகளை
இடையிலேயே -
விழுங்கினான்
இவள்
நல்லவளா கெட்டவளா
என அறியாது
உள்ளாக்குள் -
புழுங்கினான்

“காரணம் இல்லாமலா
நீ
காவலுக்குப் போகிறாய்
அண்ணன் இல்லாத
வேளையில்
அந்த
ஆரணங்கை
அடையலாம் என்ற
ஆசையும் கூட
உன் அடிமனசில் -
இருக்கலாம்
அதையே
காரணமாய் வைத்து
இந்த
அபலையை-
வெறுக்கலாம்....”
எனச்
சரியான தருணம்
பார்த்து
எரியம்பொன்றை எய்தாள் -
ஊர்மிளை

உணர்வற்றுப் பேசிய
ஊர்மிளையைக் கண்டு
உள்ளத்தே
இலக்குவன் -
பொங்கினான்
அவன்
உள்ளெழுந்த
தீயிறங்கி -
முங்கினான்.....!

- தொடரும் ■

எளிய மனிதர்களின் உரையாடல்கள்

**நூல் : கீர்த்தனாவின் மோதிரம் - சிறுகதைகள்
எழுத்தாளர் : சீத்தா வெங்கடேஷ்**

சமூகத்தின் மீதான இவருடைய பார்வைகள் கதைகள் ஒவ்வொன்றிலும் மிகுந்திருக்கின்றன. வளர்ந்துவரும் எழுத்தாளர்களில் இவரும் ஒருவர். பல இலக்கிய அமைப்புகளில் தொடர்ந்து பணியாற்றிவருபவர். பல நாளிதழ்களிலும் வார இதழ்களிலும் வெளிவந்த இவரது சிறுகதைப் படைப்புகளைத் தொகுத்து இந்நூலினைத் தந்திருக்கிறார்.

இந்நூலில் முதலில் 'ராசாத்தி' எனும் சிறுகதையில் தொடங்கி 'எங்க பாக்கி குட்டிப் போட்டிருக்கு' எனும் சிறுகதையில் ஆசிரியர் முடித்திருக்கிறார்.

அன்றாடம் நம்முடைய வாழ்வில் நம்மைக் கடந்து செல்லும் யாரோ ஒருவர் மீதும் நாம் அன்போடு அக்கறைச் செலுத்தினால், அன்றைய நாள் நமக்குச் சிறந்ததாக அமையும். அதுபோன்று நாள் தோறும் சந்திக்கின்ற மனிதர்களின் வாழ்க்கை நிலைகளையும், அவர்களின் குடும்பச் சூழ்நிலைகளையும் அவர்கள் நம் மீது காட்டும் பாசம் மிகுந்த அன்பினையும் எடுத்துச் சொல்கிற தருணங்களாக, 'ராசாத்தி, தாய்மனம், கீர்த்தனாவின் மோதிரம், சீரைப்பாட்டி' போன்ற சிறுகதைகள் அமைந்துள்ளன. இக்கதைகள் எல்லாம் எளிய மனிதர்களின் உரையாடல்களாகவே அமைந்துள்ளன.

பண்பாடு, நாகரிகம், கலாச்சாரம் போன்ற வற்றை மிகுதியாக உலகிற்குக் காண்பிப்பது நமது தமிழர்களின் அடையாளம். அதனைக் குடும்பம் எனும் கட்டமைப்பில் இன்றளவும் பேணிப் பாதுகாத்துவருகின்றோம். நாம் உலகிற்கு நாகரிகத்தைச் சொல்லித்தந்தவர்கள் என்று பெருமிதம் கொள்கின்றோம். அப்படிப்பட்ட நாகரிகத்தையும் அது சார்ந்த நம்முடைய குடும்ப உறவுகளில் இருக்கின்ற சிக்கல்களையும் அதனால் ஏற்படுகின்ற சில தீர்வுகளையும் சொல்வதாகவும்; மேலும் சாதாரணக் குடும்பப் பின்னணியிலிருந்து வருபவர்களும் இச்சமூகத்தில் சாதனையாளராக உயர முடியும் என்ற அடிப்படைக் கட்டமைப்பினைக் கூறுவதாகவும் 'ப்ளீஸ்.. வந்திடு பயமாயிருக்கு.., கௌசி சித்தி, நிழல் சுடும் நிசம், சிசுவின் குரல், ஞாயிற்றுக்கிழமையும் வேண்டாம்.., அம்மா வைக் காணோம், ஆணிவீர், எங்க பாக்கி குட்டிப் போட்டிருக்கு' என்னும் இச்சிறுகதைகள் கூறுகின்றன.

ஆசிரியரின் கதைச் சொல்லும் திறம் இரண்டுவிதமாக அமைந்துள்ளது. ஒன்று ஆசிரியரே கதையைச் சொல்வது போலவும், மற்றொன்று கதையில் வருகின்ற கதாப் பாத்திரங்கள் கதையைச் சொல்வது போலவும் இருக்கின்றன.

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் எல்லாம் கணினி மயமாக மாறிவருகின்றன. இப்பொழுது கையடக்கக் கைப்பேசியில் ஓட்டுமொத்த உலகமே அடங்கியுள்ளது. எல்லோரிடமும் நாம் அன்புச் செலுத்தத் தவறிவிட்டோமோ என்ற கவலை மேலோங்குகிறது. உறவு முறைகளையும் தொலைத்துவிட்டோமோ என்ற மிகக் கனமான சிந்தனைகளும் தோன்றுகின்றன. இவருடைய சிறுகதைகள் அனைத்திலும், இன்றைய காலகட்டத்தில் அனைவரிடமும் அன்புகாட்ட வேண்டும் என்பதையும், அதே போன்று குடும்ப உறவுகளையும் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் சிதைத்துவிடக் கூடாது என்பதையும் உணர்த்தும் பாங்கு வெகுசிறப்பாக இருந்தது. ஆசிரியருக்கு எனது பாராட்டுக்கள். ■

திரைப்பாடல்களில் இலக்கியம்

யாயும் ஞாயுமாய் இசையில் இழைந்த குறுந்தொகையின் நற்சுவைக்குச் சற்றும் குறைந்ததல்ல இனிவரும் பாடல்களும்..

நறுமுகையே பாடலில் இன்னொரு சரணம் உண்டு.

அற்றைத் திங்கள் அந்நிலவில்..

நெற்றித் தரள நீர் வடிய..

கொற்றப்பொய்கை ஆடியவள் நீயா..!!

'அன்றொரு நாள் வெண்ணிலவின் ஒளியில் நெற்றியில் நீர்த்திவலைகள் முத்துப்போல் வடிய கொற்றவனுக்கு உரித்தான சனையில் நீர் ஆடியவள் நீயா? கேட்கும்போதெல்லாம் நம்முள் சில்லிடலை உருவாக்கும் இந்த வரிகள் எங்கிருந்து எடுத்தாளப்பட்டிருக்கும்?

அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண்ணிலவில்

எந்தையும் உடையேம்!

எம் குன்றும் பிறர் கொளார்!

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலில் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவரான பாரியின் மகள்கள் அங்கவை சங்கவை ஆகியோர் பாடியதாக உள்ள இவ்வரிகள் பொருத்தமாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

தந்தையைப் பிரிந்து மகள்கள் இருவரும் கண்களிலும் நீர் பெருகிறது. 'இன்று முழு நிலவு காய்கிறது.. அன்றும் முழு நிலவு காய்ந்ததே.. அப்போது எங்கள் தந்தை எங்களுடன் இருந்தார்..' என்று பாடிய அங்கவையால் அதற்கு மேல் பாட முடியவில்லை..

சகோதரி சங்கவை இந்தப் பாடலை முடிக்கிறார்..

இற்றைத் திங்கள்

இவ் வெண்ணிலவில்

வென்று எறி முரசின் வேந்தர்

எம் குன்றும் கொண்டார்!

யாம் எந்தையும் இலமே!

'இன்றைக்கும் முழுநிலவு காய்கிறது. ஆனால் எங்கள் குன்று வேறொரு மன்னனால் வென்றெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.. எங்கள் அப்பாவும் எங்களுடன் இல்லை.'

நிலா, குன்று, அப்பா என்ற மூன்றே பொருண்மைகளைக் கொண்டு பாரி மகளிரின் தந்தையற்ற துயரை, உள்ளக் குமுறலை, கையறு நிலையை எளிமையாகச் சொல்லியிருப்பார் கபிலர்.

இவ்வளவு நேர்த்தியான சொல்லாடலைக் கண்ணதாசன் மட்டும் விட்டுவிடுவாரா என்ன..

அன்றொரு நாள் இதே நிலவில்..

அவர் இருந்தார் என் அருகே..

..

அன்று வந்ததும் இதே நிலா

இன்று வந்ததும் அதே நிலா..

நிலா பற்றிய எண்ணிலடங்காத் திரைப் பாடல்களில் புறப்பாடல் பயின்று வரும் இப்பாடல்களை முன்வரிசையில் நிறுத்தலாம் தானே..

நீங்கள் எழுதும் எழுத்தினால் மாறப்போகிறது பலரின் தலையெழுத்து..

தமிழக காவல்துறை மற்றும் படைப்பு குழுமம்
இணைந்து நடத்து
மதுவிலக்கு விழிப்புணர்வு மாபெரும் கவிதைப்போட்டி

குலைப்பு:
விஷயம் நுரைக்கும் கோப்பைகள்

நடுவர்: மக்கள் கவிஞர் **மு.மேத்தா**

திரு.ராஜேஷ் தாஸ் இ.கா.ப,
கடுதல் காவல் துறை இயக்குநர்,
அமலாக்கம், சென்னை.

திரு.ச.மணி,
காவல் கண்காணிப்பாளர்,
அமலாக்கம், சென்னை

போட்டி நாள்
16-01-2020 - 18-01-2020

போட்டியில் பங்குபெற
www.padaippu.com

MARKETING PARTNER
UNIQUE ANGLE
GROUP OF COMPANY

